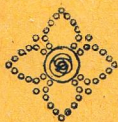


ОКУЛТНИ ЛЕКЦИИ

26-а — 36-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛ-
ТЕНЪ КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ
въ гр. СОФИЯ.



Печат. „Художникъ“ — Русе

UNIVERSITY OF MICHIGAN

1911

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
LIBRARY



1911

ОТМЪРЕНИТЪ ПРОЯВИ

26-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 8. IV. 1925 г. СОФИЯ



1927

Печатница Д. М. Златевъ

РУСЕ

ОТМЕРЕНІЕ ПРОБН

ДЛЯ ОПРЕДЕЛЕНИЯ ПРОБНОГО
КОЭФФИЦИЕНТА (В ТОМ ЧИСЛЕ)
ПРОБНОГО КОЭФФИЦИЕНТА В 1925 Г. СОДЕРЖАНИЕ

1927
Печатница Д. М. Златов
PAGE

ОТМЪРЕНИТЪ ПРОЯВИ

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Изпийте упражненията: „Грѣе, грѣе свѣтлината“. и „Малкиятъ изворъ“.

Отъ слушане до слушане има разлика. Отъ гледане до глѣдане има разлика. Отъ разбиране до разбиране има разлика. Човѣкъ който, иска да се учи, трѣбва да прѣмахне всички прѣпятствия отъ своя умъ. Мнозина казватъ, че ние сме обременени. Вѣрно е, нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е обремененъ. Покажете ми едно същество отъ сегашната еволюция на земята, което да нѣма, брѣме. Всички хора иматъ по-едно малко брѣме поне. Тѣй щото, природата е прѣдредила този въпросъ. Защо е турила това брѣме, тя си има своето право. Какъ наричате това нѣщо въ правнитѣ науки, когато повѣреникътъ има нѣкакво право, а сѣдията не му го отдава? (оспоримо право). Сѣдията не

оспорва по форма правото на повѣреника. Защитникътъ му го защитава, обаче, отъ всички аргументи сѣдната изважда съвсѣмъ друго заключение. По нѣкой пътъ заключенията на сѣдната може да сѣ по вътрѣшно схващане, а нѣкога може да има външно влияние. Има три вида влияния върху човѣка. Обаче ние трѣбва да имаме правилни разбирания.

Подъ „правилни разбирания“ считамъ ония състояния на нашето съзнание, които Богъ ни е далъ.

Сега ние сме недоволни отъ живота си. Невидимиятъ свѣтъ ви казва: „Дайте вие една програма за живота, да видимъ какъвъ трѣбва да бѣде той.“ Каква програма ще дадете вие, не зная, но казвамъ ви че, вашиятъ животъ е въ съчитание съ законитѣ на великата природа. Той прѣдставлява най добритѣ условия, най добритѣ възможности, при които провидението или разумната природа ви е поставила. Това положение въ което се намирате днесъ не е вѣчно, то е кратковрѣменно, прѣходно но и най-доброто положение за васъ. То може да трае една минута, или единъ часъ, или една седмица, или единъ месецъ, или една година, или най-много сто години. А сега, каквото състояние, или каквото страдание, да имате, то не трае повече отъ една минута. Вие ще кажете: какъ тъй, азъ

съмъ страдалъ по нѣколко дни наредъ. Не, вие си въображавате, че сте страдали по нѣколко дни. Ако нѣкой тури на крака ви, когато спитѣ, нѣкакъвъ горѣщъ прѣдметъ, вие веднага се стрѣскате и се събуждате, Щомъ се събудите, това усещане за горѣщо изчезва отъ вашето съзнаніе. Това усѣщане може да се прѣповтаря въ съзнаніето ви цѣла седмица или цѣлъ мѣсець, но това вече не е реално прѣживѣване. Или пъкъ може да сте минали прѣзъ нѣкаква голѣма опасностъ, която е траяла само минута, обаче споменътъ за нея може да остане въ съзнаніето ви за по-дълго врѣме. Та когато нѣкои кажатъ, че страдатъ, азъ разбирамъ, че тѣ въртятъ картини на кинемотографъ и тѣ траятъ не повече отъ една минута. Казвамъ: престани да въртишъ колелото на кинемотографа. Завърти го веднъжъ и спри! Или пъкъ можешъ да го завъртишъ най-много три пѣти. Нѣкой казва: побѣле ми главата отъ страдания. Възможно е и това, но вие трѣбва да завъртате тия колела само по единъ пѣтъ, не повече. Страданиято е минутно, и радостта е сжщо минутна, значи вашите страдания и радости сж малки, понеже Господъ е опрѣдѣлилъ за човѣка хиляди и милиони стредания, прѣзъ които той трѣбва да мине и които трѣбва да изпира.

Между едно и друго страдание има малки интервали, защото всички страдания, които Господъ е опредѣлилъ на човѣка, трѣбва да минатъ въ книгата на живота, да ги изпита. Нѣкой казва: азъ страдахъ цѣль мѣсець. Не, природата не е толкова глупава, да ви остави цѣль мѣсець подъ гнета на едно и сѣщо страдание. Тя презъ този мѣсець ще ви прѣкара подъ редъ разнообразни страдания, затова вие не мислете като обикновенитѣ хора. Знайтѣ, че страданията, които Богъ е отредилъ за всѣки човѣкъ, сѣ красиви. Това е новъ начинъ на разбиране на нѣщата.

Единъ стихъ отъ писанието казва: Който не люби, не е понзалъ Бога". Казва се още: „Когато Богъ не люби, не е позналъ Бога“ Кое е по-право отъ тия двѣ положения? Това е, прѣводъ който може да ни въведе въ извѣстно заблуждение. За да разберемъ кое е правото, трѣбва да се върнемъ назадъ, къмъ свещената книга. Казватъ, че имало свещена книга, свещени истини въ свѣта. Свещени нѣща въ свѣта има, но има ли свещени истини? Какъ мислитѣ по това? Тогава, кой е осветилъ Истината? Когато говоритѣ за Истината, не употрѣбвайте израза „стара Истина“. Това е фразеология, то е изтъркана фраза. Всѣко нѣщо, което днесъ е старо, нѣкога е било младо. Истината е всѣкога

истина. Вие говоритѣ за Истината въ смисълъ, че тя е неизвѣстна. Ако кажете, че само проявената Истина е стара, то е другъ въпросъ. Но ако мислитѣ, че въ старо врѣме Истината, която се е проявявала на хората, се е проявявала по-ясно отъ колкото сегашната, за този случай Писанието казва: „Не казвайте че миналитѣ дни сж били по-добри отъ сегашнитѣ“ Мислитѣ ли, че положението на Адама въ рая беше по-добро, отколкото сегашното наше положение? Ако положението му беше добро, защо излѣзе изъ рая? Най-първо Господъ го създаде идеално, безъ жена. Господъ предвиждаше, че на Адама не трѣбва жена че тя ще му създаде беля. Но защо той беше недоволенъ да бжде самъ въ рая? И най-послѣ; слѣдъ като Господъ му даде другарка, защо пакъ беше недоволенъ отъ нея? Първо той беше недололенъ, че нѣма другарка, а слѣдъ като Господъ му даде другарка, пакъ беше недоволенъ. Сжщото е и съ насъ. Най-първо ние сме недоволни, че нѣмаме знание — принципиално разглѣдано, но следъ като придобиемъ знанието, пакъ сме недоволни. Защо? Туй е общо положение у всички хора. Нѣкога казвате: да имамъ една кжща, ще бжда доволенъ. Щомъ придобиешъ тази кжща, не си доволенъ, започвашъ да виж-

дашъ, че трѣбвало още една стая. Като направишъ и тази стая казвашъ: да бихъ ималъ още единъ етажъ, послѣ казвашъ добръ ще е да имамъ три етажа. Колкото да има човѣкъ, той е все недоволенъ, все му липсва нѣщо и не може да си обясни защо е недоволенъ, той мисли че като има 3-4 стаи, ще бжде доволенъ, но послѣ вижда че и тази кѣща не е такава, каквато трѣбва да бжде. И дѣйствително, за да бжде една кѣща хигиенична и приятна, трѣбва да бжде направена отъ най-фина материя — отъ диамантъ — и отгорѣ, и отъ долу. И тогава, като живѣе човѣкъ въ диамантена стая вѣрвамъ, че ще бжде малко доволенъ. Но ако при сегашнитѣ условия въ които живѣете, имате една кѣща отъ диамантъ, бихтѣ ли могли да я използватѣ разумно? Такава кѣща ще бжде разграбена въ най-скоро врѣме. Нѣкой ще вземе една тухла; другъ — една керемида, и въ скоро врѣме кѣщата ще стане само на дупки. Вие ще се запитвате: защо липсва тази тухла? — Защото трѣбва нѣкому. Защо липсва тази керемида? — Защото трѣбва нѣкому. Най-послѣ кѣщата ви ще бжде цѣла надупчена, рѣшетчеста, защото хората сж я ограбили, за свое лично благо. Питамъ: когато ни сполетятъ въ този свѣтъ голѣми нещас-

тия и по нашитѣ кжщи, т. е. по нашитѣ тѣла започватъ да се явяватъ такива дупки, какъ ще ги обяснимъ? — дошли сж нѣкои малки сжщества у насъ и всѣко отъ тѣхъ си е взело кое тухла кое керемида, и ние усѣщаме. че ни липсва нѣщо. Тѣ взиматъ ту отъ стомаха ни, ту отъ дробовете ни, ту отъ мускулитѣ ни, ту отъ коститѣ ни, докато най-послѣ обератъ всичко у насъ. А ние се боримъ срѣщу тѣхъ, туряме стража, дано имъ надвиемъ. Не имъ ли надвиемъ, най-послѣ ние напушаме кжщата. Защо? — това остава неразрѣшенъ въпросъ отъ насъ. Сега разрешаватъ този въпросъ отъ материалистическо гледище. Казватъ: економическиятъ условия на живота, производството ще разреши всичкитѣ въпроси. Казвамъ: като имаме условия като имаме живота, ние ще разрешимъ всички въпроси. Животътъ разрѣшава всичко. Слѣдователно, като туримъ на тия условия на живота Мъдростъта за работа, Любовта като материалъ за работа, а Истината като мѣрка въ живота, по този начинъ ще разрѣшимъ всички въпроси. Това трѣбва да бжде идеалътъ на всички въ живота ви да имате за основа Любовьта, Мъдростъта и Истината. Първо ние трѣбва да имаме любовь къмъ Бога, за да възприемемъ Любовьта Му. Щомъ имаме Него-

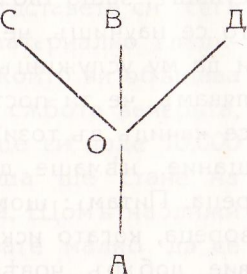
вата Любовъ, ще възприемем животътъ, а животътъ съдържа всички условия. Следъ туй ще ни трѣбва знание за да можемъ да използваме живота. Най-послѣ тия условия изискватъ една мѣрка — Истината.

И тъй, ние трѣбва да приложимъ всичко това въ себе си. Вие не можете да приложите единъ планъ, да го въплотите, ако не го приживѣте вътрѣшно. Сега нека разгледаме една отъ човѣшкитѣ чѣрти — търпението. Какво нѣщо е търпението? Ако ви се зададе такава тема, какво ли не бихте казали за търпението. Прѣдставете си сега слѣдното обяснение: отъ чисто материално гледище. Вие имате единъ приятелъ, който ви обѣщава срѣща слѣдъ една седмица, въ сѣбота вечеръта, въ шестъ часа, на която срѣща ще ви даде 10,000 лева. Да кажемъ, че тази срѣща ще стане на 25 IV, 1925 год., въ 6 ч. вечеръта. Щомъ наближи опрѣдѣленото врѣме, вие започвате малко да се притеснявате, не сте търпеливъ, нѣмате присѣствие на духа, да очаквате спокойно това врѣме. Прѣдставете си, че този господинъ не дойде на врѣме по простата причина, че пристига отъ Варна, но влакътъ излѣзълъ отъ релситѣ, той изкача отъ прозореца навънъ, контузва се силно, вслѣдствие на което го занасятъ въ нѣкоя болница, да го прѣ-

в ржатъ. Вие започвате да се безпокоите и казвате: защо не дойде този човѣкъ, защо не устоя на обѣщанието си? Питамъ: търпеливъ човѣкъ ли сте вие, философъ човѣкъ ли сте, съзнателно ли разсъждавате? Имате ли Мъдростъта, Любовта и Истината въ живота си? Не, вие трѣбва да бждете толкова спокойни, като че нищо не се е случило. Търпеливо ще кажете: трѣбва да има нѣщо непрѣдвидено. Търпеливиятъ човѣкъ ще каже: такава е волята Божия! Ти трѣбва да се интересуваши, защо твоятъ приятел не е дошълъ и като се научишъ, че е въ болница, да го посетишъ и да му послужишъ. Ще му кажешъ: много съжалявамъ, че ти пострада за мене. Ако той не бѣше се качилъ въ този влакъ, да изпълни своето обѣщание, нѣмаше да бжде изхвърленъ изъ прозореца. Питамъ: щомъ този човѣкъ изкочи изъ прозореца, когато искаше да ви помага, какъ мислите, вие добъръ човѣкъ ли сте? Азъ който наблюдавамъ отъ страна, какво ще мисля за васъ? Казвамъ: всичко това се случи за да се опита и вашия и неговия характеръ. Ако той не е добъръ човѣкъ, ще каже: що ми трѣбваше да услужвамъ? И по вашъ адресъ ще нахвърля много лоши работи. Пъкъ и вие ще кажете по неговъ адресъ ло-

ши работи. Следователно, отъ тази случка и двамата се опрѣдѣляте, какви сте. Ако обаче, въ душата на този човѣкъ не се породил никакво друго съжаление, освѣнъ това, че захвѣнѣлъ да дойде на врѣме, той е добъръ човѣкъ. Ако и вие извините вашия приятелъ, и вие сте добъръ човѣкъ. Вие ще кажете: може да му се е случило нѣщо, той е точенъ човѣкъ. Така трѣбва да се гледа на живота. Мнозина се спиратъ върху много въпроси и казватъ: така може да се разсждава само, но не и да се живѣе. Дѣйствително, така не се живѣе.

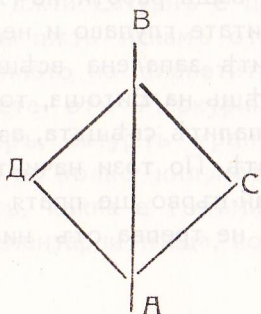
Да кажемъ, че имате живота линия AB , отъ която излизатъ линиитѣ OC и OD . Тѣзи линии живѣятъ и се продължаватъ върху линията AB . Мислите ли, че тия двѣ линии ще живѣятъ, ако се извадятъ отъ линията AB ? — Не, тѣ не ще могатъ да съществуватъ отдѣлно. Тия двѣ линии



сж вашитѣ ржцѣ. Въ такъвъ случай вашитѣ ржцѣ могатъ ли да съществуватъ отдѣлно отъ вашето тѣло. Извънъ тѣлото ви тѣ могатъ ли да иматъ цѣна? — Не могатъ да иматъ никаква цѣна. Следователно, докато ние се чувствуваме свързани съ

Божественото, съ живата природа чрѣзъ онази абсолютна, жива вѣра дотогава само ние можемъ да растемъ и да се развиваме. Безпокойството започва всѣкога, когато човѣкъ се отдѣля отъ Божественото. Страданията сж признакъ на това, че ние се отдѣляме отъ Бога. Връзките ни съ Бога, съ живата природа не сж само физически, но и умствени, и духовни. Когато единъ вашъ приятелъ се отдѣля отъ васъ вие усѣщате болка, страдание. Когато изгубите нѣкой вашъ прѣдметъ, на примѣръ единъ волъ, конь или изгубитѣ паритѣ дрехитѣ си, вие усѣщате, като че нѣщо се отдѣля, кжса отъ васъ. Затуй ние ще се стремимъ да бждемъ свързани съ Бога, к то имаме по възможность най-малко нужди въ този свѣтъ — нищо повече. Голѣмитѣ нужди съставляватъ за насъ голѣми нещастия въ свѣта.

Сега, ще ви начѣртая четирижгълника АВСД. Какво означава той. Този четирижгълникъ прѣдставлява единъ фенеръ, което значи, че за да бжде човѣкъ полезенъ въ свѣта, трѣбва да бжде свѣтящъ фаръ. Всѣки човѣкъ трѣбва да бжде затворенъ фенеръ въ себе си и да дава свѣтлина. И забѣлжете, ние става-



ме недоволни, когато изгубимъ свѣтлината на живота.

Сегѣ, на всинца ви бихъ казалъ слѣдното: Когато нѣмате работа, правете фенери. Мѣкой казва нѣмамъ работа. — Прави фенери! Наскоро ще задамъ една задача на тия отъ васъ, които иматъ нѣкакво нѣдоизолство, затова трѣбва да се приготвятъ. Тя ще се състои въ слѣдното: онзи отъ васъ, който има голѣмо недоволство, ще вземе една свѣщъ и ще отиде съ нея на Витоша. Тамъ ще я запали и ще я държи цѣла нощъ запалена, безъ да изгасва. Ще намѣритѣ начинъ, какъ да не изгасва. Ще ви кажа, колко часа ще я държитѣ запалена. Вие ще кажете глупава работа е това, да отида на Витоша съ свѣщъ и да я държа тамъ цѣла нощъ запалена. Всѣки ще ми каже, че Михалѣ гоня. Ами, че азъ мога да ви покажа много ваши работи по-глупави отъ това, което вие считате глупаво и недостойно за васъ — да държитѣ запалена свѣщъ на Витоша. Да запалитѣ свѣщъ на Витоша, това е една свѣтла идея. Като запалитѣ свѣщъта, азъ ще ви кажа какво да мислитѣ. По този начинъ ще научитѣ нѣщо хубаво. Най-първо ще пратя безстрашнитѣ, на които окото не трепва отъ нищо, а послѣ и страхливитѣ.

Друго правило: като държите свѣщъта запалена, никому нѣма да разправяте, какво сте правили. Трѣбва да извършите тази задача така, че никой да ви не знае. Ще видимъ кои сж най смѣлитѣ, които ще отидатъ първи на Витоша. Дали ще узнаете вие, кой е най смелиятъ. Ще го повикамъ ще му кажа да извърши задачата, безъ да го знае нѣкой. Тази задача може да се извърши и на Мусала. Едно ще знаете: за всички нѣща се изисква една вжтрѣшна готовностъ. Животътъ е пѣленъ съ такива тѣ удни задачи. Цѣлиятъ животъ на земята е съвокупностъ отъ трудни задачи, които трѣбва правилно да се разрешатъ. И когато ги разрѣшимъ правилно, ще дойде свѣтлината. Понеже не разрѣшавате задачитѣ правилно вие се намирате въ противоречие и казвате: това не трѣбва да бжде така, онова не трѣбваше да бжде така — и постоянно корегирате. Обаче вашитѣ изводи не сж прави всѣкога и затова не можете да използвате условията. Всѣка задача, която ти е дадена, е на мѣстото си. Сега ще се приготвявате, тази свѣщъ да оживѣе въ ума ви. Когато не очаквате, ще похлопамъ на вратата ви, и ще кажа: да дойде еди-кой си! Ще избира такъвъ день, какъвто не очаквате. За одного отъ васъ ще избира хубавъ день, за другъ дѣждовенъ день, за

трети — вѣтровитъ и. т. н. Но въ ума ви да не седи мисълъта за вѣтъръ и дъждъ. Нека въ ума ви остане мисълъта за запалената свѣщъ. Ще държите тази идея въ ума си, безъ да изгасне. Който отъ васъ огиватъ до Витоша, ще гледатъ да запазятъ поне два сантиметра отъ свѣщъта за споменъ и ще я увиятъ въ една книжка. Това ще бжде емблемъ на онази велика задача, която ни е дадена въ свѣта. Ние сме дошли въ свѣта, дѣто ни е дадена една велика задача да извършимъ. На земята има всички благоприятни условия за извършване на тази задача. Прѣдположенията ви, че свѣщъта може да изгасне, съществуватъ само въ умствения свѣтъ. Лошото врѣме, въ края на краищата, може да се прѣвърне въ добро. За лошото и доброто се сжди само отъ резултатитѣ.

И тъй ще мислитѣ за запалената свѣщъ. Това ще бжде една тема. Прѣдставлявайте си, че отивате нѣкоя тъмна нощъ съ запалена свѣщъ на Витоша, или на нѣкое планинско мѣсто.

Изпѣйте упражнението „Тъги, скърби, вдигай слагай“.

Доброта, Истина, Красота, това е Любовта.

ЗАКОНЪ НА СЪОТНОШЕНИЯ

„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта“

РАЗМИШЛЕНИЕ

Истински най-важните стихове от книгите на
Корнеи и Стара Завет.

27-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ СКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 15. IV. 1925 г. СОФИЯ

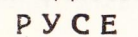
философъ и ви казва да започнете на слънцето
да не грѣе. Вие сте учени човѣкъ, изучавате фи-

лософията, питамъ ви: какво ще му отговорите?
Да кажете на слънцето да не грѣе, това е единъ

символъ. Азъ този  каже на мене това
нѣщо, азъ ще изчисля, по кое врѣме слънцето

залязва и ще му кажа: азъ ще започна да
слънцето да не грѣе, затова ще дойдеши въ 7 часа

вечерта. И тогава ще го питамъ: грѣе ли слънцето?
— Не грѣе. Значи слънцето не грѣе вечерно врѣ-

ме. Слъдъ  кажи на

1927

Печатница Д. М. Златевъ

РУСЕ

ЗАКОНЪ НА СРОТНОЩЕНЪ

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 15. IV. 1927. СОФІЯ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
27-а ШКОЛА НА ЛЕКИНА НА ОБЩИНА С КРАПЕНЪ



РАСЕ
Петрова Д. М. Звезда
1927

ЗАКОНЪ НА СЪОТНОШЕНИЯ

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Четете най-важните стихове от книгите на новия и Стария Заветъ.

Излѣйте упражнението: Въ начало бѣ Словото.

Тема за слѣдния пѣтъ: „Най-добритѣ качества на добрия ученикъ“.

Прѣдставете си, че при васъ се явява единъ философъ и ви казва да заповѣдатъ на слънцето да не грѣе. Вие сте ученъ човѣкъ, изучавате философията, питамъ ви: какво ще му отговорите? Да кажете на слънцето да не грѣе, това е единъ символъ. Ако този философъ каже на мене това нѣщо, азъ ще изчисля, по кое врѣме слънцето залѣзва и ще му кажа: азъ ще заповѣдамъ на слънцето да не грѣе, затова ще дойдешъ въ 7 часа вечерта. И тогава ще го питамъ: грѣе ли слънцето? — Не грѣе. Значи, слънцето не грѣе вечерно врѣме. Слѣдъ това този философъ казва: кажи на

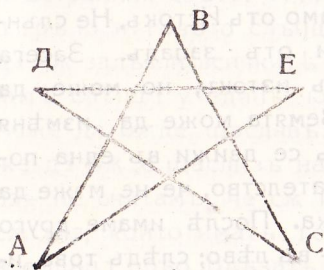
слънцето да грѣе; Азъ изчислявамъ въ колко часа изгрѣва слънцето и му казвамъ: ще дойдешъ въ 5½ часа сутринята при мене, и азъ ще кажа на слънцето да грѣе, колкото искашъ.

Слѣдователно, има единъ законъ, споредъ който азъ мога да заповѣдвамъ на нѣщата да станатъ, или да не станатъ. Когато нѣщата сж въ съгласие съ природата, тѣ всѣкога ставатъ. Когато кажа на слънцето да не грѣе, то нѣма да грѣе; когато му кажа да грѣе, то ще грѣе. Това нѣщо прѣведено на другъ езикъ значи: когато слънцето не грѣе, е; вечеръ когато слънцето грѣе, день е. Такива промѣни могатъ да ставатъ въ живота. Нѣкой казва, че си много лошъ човѣкъ. Ти ще му отговоришъ: видѣлъ си ме вечерно врѣме. Послѣ ти казва: ти си много добъръ човѣкъ — Видѣлъ си ме при изгрѣването на моето слънце. Това означаватъ думитѣ „много лошъ човѣкъ, и много добъръ човѣкъ“. Тѣ сж символи. И дѣйствително, когато слънцето залезе у човѣка се заражда мракъ студенина. Тази студенина въ чувствения животъ, въ духовния свѣтъ е едно зло. Когато се измѣня температурата, измѣня се и самия животъ. Ще се научитѣ да прѣвеждате вашитѣ състояния споредъ езика на природата. Писанието казва; „Не се

радвай, когато тѣ хвалятъ, но радвай се, когато рекагъ лоши работи противъ тѣбѣ". Въ прѣки философията на свещенитѣ книги, дококлото знаа, доколкото съмъ прѣвѣрявалъ, не съмъ намѣрилъ нито единъ ученикъ въ България, комуто като кажатъ, че е много лошъ човѣкъ, да се зарадва. Той казва: азъ вече не стѣпвамъ въ школата. Да ме обидягъ тѣй злѣ; Казвамъ: такива ученици сж прости като фасулъ. Фасулътъ е толкова простъ, че и свинитѣ не го яджтъ. Проститѣ, егоиститѣ хора сж такива, че и свинитѣ не ги ядѣтъ. Нѣ не ставатъ за нищо. Ти трѣбва да варишь фасула най-малко въ двѣ води, за да извадишь нѣщо отъ него. Първата вода на фасула трѣбва да се хвърля, защото е опасно. Тя е полезна за чистене на лекега. Като се намѣри такъвъ ученикъ, трѣбва като фасула да го варишь въ двѣ води: съ първата вода ще оистишь нѣкои блажни лекета, а въ втората вода ще нарѣжешъ малко лукъ и ще изкаришь отъ него отлично ядене. И това е пакъ символъ. Положението, което заемате сега на земята и животътъ, който прѣкарвате, не е още животъ. Приложението, знанието, което имате, не е още истинско приложение, нито истинско знание. Тази любовъ, която имате не е още истинската

Любовь. Мъдростта, истината, които имате, не сж още онази велика Мъдростъ и Истина. Ние още не сме дошли до онова, къмъ което се стремимъ. Азъ не отричамъ, че сте направили нѣщо, но казвамъ: ще дойде день, когато всички ще бждете въ съгласие, въ пълна хармония съ Бога, съ Неговата Любовь, Мъдростъ и Истина. Затуй, необходимо е за онѣзи, които сж трѣгнали въ този пѣтъ, не като вѣрующа, а като ученици да разрѣшаватъ задачитѣ си правилно. Най-първо ученикътъ трѣбва да знае, какви сж неговитѣ отношения къмъ невидимия свѣтъ. Като ученикъ, той трѣбва да гледа на цѣлия свѣтъ като школа. За васъ свѣтътъ е една школа. Вие имате претенции за това-онова, но трѣбва да знаете, че сте въ една школа, отъ която нищо не може да ви освободи. Не само тукъ, но дѣто и да сте вие сте ученици. Слѣдователно, трѣбва да знаете, че всѣки ви наблюдава, какъ разрешавате задачитѣ, които сж положени, въ програмата на това училище. Нѣма да казвате: какъ постѣпва един-кой си Всѣки ще разреца въпроситѣ по отдѣлно, за себе си. Важно е, какъ ти учишъ. Ти като учишъ за себе си ще бждешъ възнаграденъ, ще получишъ дипломъ. Всѣки учи за себе си, туй

да знаете! Добродѣтелитѣ на другитѣ хора не могатъ да бждагъ ваши добродѣтели. Нѣкой който знае повече отъ васъ, може да ви помогне, но вие като разбирате нѣщата, сами ще учите. Всички трѣбва да имате дълбоко желание да учитѣ. Нѣма да казваге: азъ вѣрвамъ. Вѣрванието извънъ училището нѣма никакъвъ смисълъ. Да живѣешъ по Бога, това е едно училище.



Да кажемъ, че имате точка А. И сега, отъ точка А нагорѣ тегля една права линия до точка В. Какво означава това движение, отдолу нагорѣ? Какъ ще го прѣведете? Всѣка посока, всѣко движение има свой смисълъ. Тогава какъвъ смисълъ има въ това движение отгорѣ-надолу? Вие ще кажете, че се образуваль единъ жгълъ. Не, жгълтъ още не е образуванъ, защото тукъ имаме едно непрѣивно движение. Слѣдъ това имаме движенията отъ точка В. до точка С. отъ точка С. до точка Д. отъ точка Д. до точка Е. и най послѣ отъ точка Е до точка А. Интензивността между тия движения една и сжца ли е? Допуснете, че едно разумно същество, като васъ, да почне да се движи отъ

точка А към точка В. Заете ли, какви промѣни ще прѣтърпи туй сѣщество, докато стигне до точка В? Какви ще бѣдатъ неговитѣ мисли? Знаете ли послѣ, какво ще стане съ туй сѣщество, като трѣгне отъ точка В къмъ точка С? Тукъ се образува едно движение отъ лѣво по единъ наклонъ къмъ дѣсно. На какво ще уподобите движението А В и В С? На изгрѣвъ и залѣзъ на слънцето. Точката В е зенитътъ на слънцето. Вие ще кажете, че слънцето изгрѣва само отъ Истокъ. Не слънцето може да изгрѣва и отъ западъ. Засега то наистина изгрѣва отъ изтокъ, но може да изгрѣва и отъ западъ. Земята може да измѣня своето движение. Ча днесъ се движи въ една посока, това още не е доказателство, че не може да се движи и по друга посока. Послѣ имаме друго движение, отъ С къмъ Д — въ лѣво; слѣдъ това, имаме друго движение отъ Д къмъ Е надѣсно, и най послѣ движението отъ Е къмъ А, надолу. И тъй, както виждате, имаме единъ пентограмъ.

Значи, всѣки човѣкъ, за да завърши своето развитие на земята, въ неговия животъ слънцето трѣбва да изгрѣе и да залѣзепеть пѣти. Имате първия изгрѣвъ и залѣзъ А В С, втори изгрѣвъ и залѣзъ В С Д, трети — С Д Е.

четвърти — Д Е А и пети изгрѣвъ и залѣзь — Е А В. Вие ще се объркате отъ цѣлата тази философия, затова вземете само първата частъ — А В С. Понеже човѣкъ не живѣе само въ единъ свѣтъ, но едновременно въ петъ свѣта, затова и въ него изгрѣзатъ петъ слънца. Нѣкой пжтъ, когато за даденъ човѣкъ, изгрѣва слънцето на физическия свѣтъ, може би да сж залѣли слънцата му въ духовния и астралния свѣтъ. Или пъкъ, възможно е да е първо неговото слънце въ умствения свѣтъ, а да сж залѣли всичкитѣ други слънца. Когато всичкитѣ слънца у единъ човѣкъ сж изгрѣли, той не може да бжде щасливъ. Добриятъ човѣкъ не може да бжде щасливъ на земята. Щастливитѣ хора азъ не считамъ, че сж и добри хора. Добри хора сж тия, които имагъ голѣми страдания и сжщевременно прѣо долѣзатъ тия страдания. Този е Божествениятъ пжтъ на нѣщата. Отъ памти-вѣка този е билъ законътъ за всички велики хора, за всички ученици.

Сега азъ се чуя на ученицитѣ въ България. Всички искагъ да бждагъ щастливи, да ги не закачи нито единъ трънъ. Като дойдатъ страданията, казватъ: защо да страдме? Страданието е единъ отъ прѣдметитѣ въ училището Вие ще учи-

те този предметъ, ако искате да бъдете ученици. Казвате: еди-кой си учителъ не мога да търпя. — Учителътъ е туренъ въ гимназията, той е необходимъ за тазето развитие ще го търпишъ! „Директора не мога да търпя“. — Ще го търпишъ! „Учителя по рисуване не мога да търпя“ — Ще го търпишъ! Послѣ пакъ не можешъ да търпишъ учителя си по математика, сприхавъ билъ. — Ще го търпишъ! Ако не търпишъ учителитѣ си, учителскиятъ съвѣтъ ще ти покаже вратата на гимназията, и ще тръгнешъ да търсишъ друга гимназия. Нали сжщото е и въ университета? Вие, като влезете въ Божественото училище, искате всички учители да се съобразяватъ съ вашето високо произхождение. Вие искате да стане всичко, каквото кажете, всичко това говори лошо за васъ. Защо? — Най-първо ученикътъ като влѣзе въ училището, трѣбва да има абсолютно смирение. Разбирате ли, какво значи смирение? Ученикътъ трѣбва да бжде смиренъ не предъ ученицитѣ, но предъ учителитѣ си. Знаете ли какви учители има въ Божественото училище. Всички тия учители сами сж свършили Божественото училище и въ всѣка своя стѣпка сж пѣплели като охлюви. Единъ день дойдете прѣдъ единъ отъ тия учители, изпъчите се, но те казватъ: едно врѣме и

ние правѣхме като тебе, но сега се смирихме. Пжтьтъ на възлизане е общъ пжть, но все пакъ има и своитѣ различия, своето голѣмо разнообразие. Общносттага седи въ принципитѣ, вложени като основа въ школата. Вие не взимайте за важни, нѣщата, че нѣкой човѣкъ отъ улицата ви е казалъ една обща дума. Това не трѣбва да влиза въ смѣтка. Ако една овца се провре прѣзь нѣкоя дупка на кошарата и излѣзе навънъ, дѣто нѣкой вълкъ я наладне кой е виновень затова, овчарьтъ, вълкътъ или овцата? казвате, че тази овца била глупава овца. Не, глупави овци нѣма въ този свѣтъ. Въ овцата има достоинство. По нѣкой пжть ще видите, че като дойде вълкътъ въ кошарата срѣщу него излиза една овца и тропъ съ кракъ, заповѣдва му. Вълкътъ не яде такива овци, които тропатъ съ кракъ. Има овци, които бѣгатъ отъ вълка. Такава той ги застига и захваща. Отъ тукъ вадимъ слѣдното заключение: ако злого ви ухапе нѣкъждѣ, значи не сте му тропнали. Туй е принципиално зарбиране. То се огнася до всички. Така трѣбва да схващате нѣщата; схващате ли ги другояче, не може да има никакво развитие въ човѣшкия характеръ: каквотъ спечелите, ще го изгубитѣ. Дѣйствително, много отъ великитѣ Учители въ Свѣта,

които сж минали прѣзъ тази школа, много пжти сж изгубвали това, което сж придобивали. Д-статъчно е човѣкъ да направи една погрѣшка, за да започне пакъ наново. Човѣкъ трѣбва да започне пакъ отново, защото Божествениятъ пжтъ не може да се измѣни. Първото нѣщо: всинца вие трѣбва да се стремите да бждете доволни отъ себе си вътрѣшно, че имате възможность да прилагате принципитѣ на тази велика школа. Азъ говоря за вашето вътрѣшно разбиране. Не е важно какво мислятъ отъвънъ за васъ, но трѣбва вие сами да сте доволни и сами да сждитѣ себе си. Ученикътъ трѣбва самъ себе си да сжди и при това, право да сжди, да знае, въ даденъ моментъ, дѣе направилъ погрѣшка, да знае, дѣ е правъ. дѣ е кривъ. Въ това седи благородството на ученика.

Та казвамъ: линията А В е изгрѣвъ. Когато слънцето изгрѣва, човѣкъ е веселъ; когато слънцето залѣзва човѣкъ е скърбенъ. Нѣма нищо лошо въ това, че човѣкъ е скърбенъ както нѣма никаква придобивка отъ това, че той е радостенъ. Това сж двѣ еднакво важни състояния, които приготвяватъ пжтяедно за друго. Радостта приготвя пжтя за страданието, а страданието приготвя пжтя за радостта. Ще ме запитате: какъ така? Ами ако ти

нарисувашъ една картина, но нѣма кой да я оцени, можешъ ли да бждешъ щасливъ. Все трѣбва да има нѣкой за когото да я рисувашъ. Или ако свиришъ, или напишешъ нѣщо, нали все трѣбва да има поне единъ външенъ човѣкъ, на когото да покажешъ своята работа, или съ когото да я сподѣляшъ. И тъй щомъ съмъ скърбелъ това показва, че нѣма съ кого да сподѣля онова, което мисля и чувствавамъ. Щомъ съмъ радостенъ, това показва че има съ кого да сподѣля онова, което мисля и чувствавамъ. Така седи външната страна на въпроса. Оти, който се радва дълбоко, радостта го засѣга отдълбоко. Това, показва, че Господъ благоволи къмъ него, понеже той е направилъ нѣщо добро, което хората не виждатъ, но Богъ вижда. Ние се радваме, че Богъ вижда въ насъ и най малкото добро. Господъ вижда малкитѣ, микроскопическитѣ добрини, а голѣмитѣ добрини ги виждатъ хората.

Сега, като разгледваме тази пентограма, азъ ще направя една анализа. Прѣдставете си, че ние взимаме за единица мѣрка секундата т. е. човѣшкото съзнание схваща секундата за единица мѣрка. Прѣдставе си сега, че единъ вашъ приятель минава и заминава прѣдъ васъ за една секунда. Казва-

те: не можахъ да го видя, той замина покрай менъ като свѣткавица. Защо не го видѣ? — Понеже съзнанието ти не е будно. Ако срещнете едно същество, което се движи съ бързина 300 000 километра въ секунда, какво струва бързината на вашето съзнание, което взима за единица секундата? — Нищо не струва. Тази единица не струва нищо за единъ ангелъ, който се движи съ голѣма бързина. Бързината на свѣтлината е бързината на биволска кола, въ сравнение съ бързината, съ която се движатъ ангелитѣ. Когато ангелитѣ се движатъ, тѣ впрѣгатъ своитѣ биволи и съ такава бързина се движатъ, а ние вземаме това движение за голѣма бързина. Ако кажешъ нѣкому да те почака една секунда, то значи единъ ангелъ да бѣде на разстояние отъ тебъ 300,000 километра. И тогава, ако вие раздѣлите тази секундата на 300 000 части, колко пѣти ще влѣзе диаметъра на земята въ това число? Ако вие имате $\frac{1}{300,000}$ частъ отъ секундата, между вашия приятелъ и васъ ще има единъ километръ разстояние. Отъ тукъ вижте, какви сж нашитѣ понятия за врѣмѣто и какви сж понятията на ангелитѣ за врѣмето. Прѣдставете си, че въ тази секунда влизатъ нѣколко билиона вълни а именно 2, 3, 15, 20, 100, 200 трилиона

вълни, вие ще имате ли идея за тази бързина? — Нѣма да имате. Бързината на биволската кола на ангелитѣ е по-понятна за васъ. Аѣ онзи денъ ви казахъ, че за васъ е достатъчно Господъ да ви посети само за една секунда. Казвате: защо да не остане повече? Законътъ е такъвъ. Когато Господъ ви посѣти само за една секунда, Той ще ви даде всичко онова, което извърви само за една секунда. Но вие знаете, че Господъ се движи съ много голѣма бързина. Слѣдоватѣлно, щомъ Бо ѣ ви посети само за една секунда, Той ще ви даде да обработватъ едно пространство отъ 300,000 километра. Питамъ ви: тогава ще бждете ли изгнаникъ въ свѣта? Значи, колко земи могатъ да се турятъ въ това пространство? — Като нашата земя могатъ да се помѣстятъ 25 други земи. Колко такива земи има въ слънчевата система? Колко пжти Юпитеръ е по голѣмъ отъ земята? Колко пжти Сатурнъ е по голѣма отъ земята? За слѣдния пжтъ искамъ отъ всинца ви да знаете отношението на планетитѣ една къмъ друга като започнете отъ Меркурий, Венера, Земята, Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ Уранъ и Нептунъ. Искамъ да знаете, по колко километра разстояние има между тѣхъ, каква е голѣмината имъ и. т. н. Това сж елементарни нѣща, ко-

ито нѣкога сте учили, но сега трѣбва да си ги припомните. Съ това ние ще обосновемъ другъ единъ законъ, който опрѣдѣля отношенията, които съществуватъ между планетитѣ.

Тѣй щото при сегашното състояние, като развиваме нашето съзнание, ние разширяваме въ себе си идеята за врѣмето. Единъ окултенъ ученикъ непрѣмѣнно трѣбва да има разширено съзнание за врѣмето. Затуй казвамъ, че малкиятъ, микроскопическиятъ, невидимиятъ нѣща съ просто око сж най-важни. Ако единъ ученикъ може да схване идеята за врѣмето, да раздѣли секундата на 300 000 части и да обгърне това врѣме съ своето съзнание, той трѣбва да е достатъчно силенъ ученикъ, да има органи, съ които да вижда нѣщата, да прави опити, а не само да си въобразява.

Сега, азъ мога да направя съ нѣкой отъ ученицитѣ си слѣдния опитъ: точно въ 10 часа вечерта ще му прѣдамъ една мисль. Нагласяваме той и азъ часовницитѣ си, да бждатъ точни. Отъ този опитъ азъ ще позная, доколко неговото съзнание е будно. Ако съзнанието му е будно, той може да схване мисльта ми още прѣди 10 часа. Ако съзнанието му не е будно, тѣй ще схване мисльта ми въ врѣмето отъ 10 до 12 ч.; ако пъкъ

съзнанието му е нормално, той ще възприеме мисълта точно въ 10 часа. Но все ще има нѣкои, които ще позакъснѣят, ли или ще подранятъ въ схващането на прѣдадената мисълъ. Напримѣръ, често отъ невидимия свѣтъ се изпращатъ за насъ Божествени мисли и благословения, които не можемъ да възприемемъ веднага. Случва се, че още въ сжщия животъ тѣ не достигатъ до насъ, а едва въ нѣкой втори животъ. Това показва доколко бавно ставатъ нѣщата въ съзнанието. По нѣкога това благословение закъснѣва да дойде до насъ съ година, две, три, десетъ, двадесетъ и повече, а нѣкога и едва на 80 годишната ни възраст приемемъ това благословение. Казвате: защо едва сега дойде това благословение? — Причината е у тебе. Съзнанието ти не е било будно. Търсили сж тѣ, но не сж могли да те намѣрятъ. Щомъ съзнанието ти е разбито, веднага ще те намѣрятъ. Отъ васъ се изисква будно съзнание. Вие сте въ първия день на вашия животъ, казва се въ Писанието: „Въ първия день Богъ разлжчи свѣтлината отъ тъмнината. Следователно, вие сте въ първия день на вашия животъ и разлжчвате вашата свѣтлина отъ вашата тъмнина, доброто у васъ отъ злото, което се състои отъ всички ония елементи,

крито спъватъ живота. Злото се ражда въ тъмнината, а доброто въ свѣтлината.

Мнозина отъ васъ се колебаєте, дали сте на правия пътъ, или не; дали новото учение е по-право, или старото учение. Казвамъ: ако разсъждавате така вие сте много закъснѣли. Всѣки ученикъ който не е могълъ да се ползва отъ това учение още отъ миналото, за какво ще се ползува отъ него сега? Кой може да ви каже Истината? Сега ще ви задамъ слѣдната тема: (по какво ще познаете, че единъ човѣкъ ви говори Истината? — Има начинъ да се познае това. Нѣкой казва: говоря Истината. Всѣки може да каже, че говори Истината, но дали е въ сжщностъ така? Запримѣрь, какъ доказа Христосъ, че е пратенъ отъ небето? — Той направи много чудеса за невѣрующитѣ, за невѣжитѣ, за проститѣ. Какво трѣбваше да направи Христосъ за ученитѣ, за вѣрующитѣ? Той трѣбваше за тѣхъ да направи друго нѣщо. Напримѣрь, ако вие сте боленъ, и азъ ви лѣкувамъ, ще видите моята способностъ, ще знаете, че съмъ виденъ лѣкаръ. Но прѣдставете си, че вие сте здравъ човѣкъ, и азъ дойда при васъ съ свойтѣ лѣкарства да ви лѣкувамъ, какво ще разберете? Болния ще ме счита за виденъ лѣкаръ, а

здравия ще каже, че не съмъ съ ума си и ще каже: „Какъ тъй, при менъ, здравъ човѣкъ дошълъ този лѣкаръ да ме лѣкуза съ такива горчиви лѣкарства. Тогава какъ трѣбва да направя за здравитѣ?

И тъй, грѣшниятъ свѣтъ разбира Христа подобрѣ, отколкото праведния свѣтъ. азъ съмъ виждалъ уче ници, които излизать отъ бѣдни сѣмейства но се учать хубаво, свирятъ на цигулка добрѣ, уважавать учителитѣ си. Срѣцаль съмъ синове на голѣми богаташи, които иматъ голѣмо пѣние за себе си, мислитѣ, че нѣмать нужда да се учать и казватъ: баща ми е богатъ, нѣма защо да учимъ нѣма защо да работимъ, ще ядемъ и ще приемъ до нѣсита. Нагамъ ви: кое е по-хубаво, да стържешъ на цигулка, или да стържешъ баща си! Подобрѣ е да стържешъ на цигулка, или казано съ други думи, да свиряшъ на цигулка, отколкото да сиришъ на баща си: Азъ взичамъ бащата като цигулка. Каго държишъ на баща си единъ таквъ концертъ, той ще каже: „Синко, втори пѣтъ не свиря на мене!“ Ще каже: защо да не свиря? Прѣдставете си, че вие имате 100.000 лева вложени въ банката за стари години и синъ ви дойде, че извиря влички гия парчета прѣдъ публи-

ката. Питачъ: какво ще стане съ бащата? Той осиромашава и казва: нѣма какво, втори пжтъ нѣма да остана да се сзиря върху менъ. Сега ще се научите, какъ трѣбва да ви говори Христосъ, или какъ трѣбва да ви говорятъ разумнитѣ учители. Българинътъ е избранъ народъ, както и евреинътъ. Дѣцата брулятъ хубавата круша. И тогава, ще видите, че което дѣте мина покрай нея, все по кло- нищата се катери. Ето защо избраниятъ народъ отъ всички се брули. Има какво да се брули. Зелени, узрѣли плодове, всичко се брули.

Първото нѣщо: на всинца ви трѣбва смирение, за да придобиете Мждростѣта. Ако не придобиете Мждростѣта, нищо не може да се постигне, нито въ този свѣтъ, нито въ онзи. И тогава азъ казвамъ: Любовта, майка ви, ще ви изпрати при вация Учитель—Мждростѣта. Ако не учите, Мждростѣта ще пише на майка ви, на Любовта: „Вашето разглезено дѣте не учи“. И майка ви, Любовта, ще ви стегне. И знаете ли какъ стѣга тя? Вие не знаете още, не сте я опитвали. Вие казвате: „Богъ е Любовъ“, но не знаете, какъ Любовта стѣга. Тогава майка ви, Любовта, ще ви прати при Истината и ще ѝ пише: „Вашето възлюбено дѣте и тукъ не се учи“. Връщатъ го на-

задь и тогава Любовта туря на своето дѣте рога и копита и го праща на земята да оре на нивитѣ. Това е велика Истина. Много философи на миналото сж опитали това. И всѣки, на когото сж паднали рогата, казва: азъ втори пѣтъ нѣма да ора, но ще се уча! Каго направите нѣщо лошо, хората ви питатъ: изникнаха ли ти рога? — Не, азъ вече ще се уча. Това е единъ митъ. Като изучавате източната митология, тази на герцитѣ, на англосаксонцитѣ, на славянитѣ, ще видите, въ какво седи този митъ.

Та всѣко движение има своя посока. Въ духовния свѣтъ изтокъ е горѣ западь — долу, на дѣсно югъ, а на лево — сѣверъ. Ржцѣтъ винаги дѣйствуватъ по тия течения. какво означава изтокъ и западь? Кой свѣтъ означава лицето? — Лицето означава астралния свѣтъ, а главата — умствения свѣтъ. Значи, ако се обърнемъ къмъ астралния свѣтъ, физическиятъ свѣтъ се пада отзадъ. Обърнати нагорѣ съ главата умътъ е изтокъ. Това сж символи, които означаватъ смѣна на енергии отъ единъ свѣтъ въ други. Нѣкой пѣтъ ще се спра отъ чисто окултно гледище, да обясна отношението на чувствата, мислитѣ и волевитѣ дѣйствия, да видите, каква тѣсна връзка има

между тях. Така ще разберете, какъ ставатъ сѣнитѣ на енергиитѣ. Иначе, вие не ще можете да си обясните всичко това, което всѣки день изпитвате. Сега, да оставимъ този въпросъ за подиръ Великъ день, но за добрия Велик-день.

Ще пишете още и върху рдуга ед-а тема: „Отношенията на планетитѣи.

Всички трѣбва да упражнявате волята си. Упражненията, които ви се даватъ, иматъ за цѣль да прѣвъзможете съ тяхъ сегашнитѣ мжчнотиин. Азъ виждамъ, много мжчнотиин: сѣмейни всички имате обществени лични и отъ всѣкакъвъ другъ характеръ. Вие сте учителъ, лѣкаръ, или какъвъ и да е, ще имате и съотвѣтни мжчнотиин. Всѣки трѣбва да прѣвъзможне мжчнотиитѣ на своята срѣда. Ето сега за Великъ-день запримѣрь имате много мжчнотиин: парѣ нѣмате, яйца нѣмате, козунаци нѣматѣ, а нѣкои отъ васъ може да нѣмате захаръ, или друго нѣщо. Все ще има да ви липсва нѣщо. Всичко това не е лошо, свѣтътъ е това. Човѣкъ трѣбва да прѣвъзможне нѣщата. Тогава, като срещнете Великъ-день нѣкой човѣкъ добръ облѣченъ, като го погледнешъ, ще кажешъ: радвамъ се, че тия хора сж добръ облѣчени, но ходя просто облѣченъ, по свобода. Туй е споредъ закона на Любовта.

Споредъ този законъ всички не трѣбва да бждемъ еднакво облечени. Ако всинца сме облѣчени въ скъсани дрехи, това не е смирение. Пъкъ ако не сме облечени съ хубави дрѣхи това още не е по закона на Любовта. Ако сме боледували дълго време въ нѣкоя дреха, тя е пропита съ лоши влияния. Тази дрѣха трѣбва да се хвърли, макаръ да коства и 5,000 лева. Ако съмъ боледувалъ и носилъ въ това време едни обувци, и тѣхъ ще хвърля, ще си купя нови. Всичко, което съмъ носилъ въ време на болестта си, ще го хвърля, ще се освободя напълно отъ него: какъ ще каже: ами ако боледувамъ десетъ пжти? — Десетъ пжти ще хвърлишь дрехитѣ си. Ще каже: отдѣ ще взема пари да купя нови? — Това вече е другъ въпросъ. Ние казваме какъвъ е законътъ. Ако имамъ пари, ще го изпълня, безъ да се скжпя. Ако ме попитатъ, защо не мога да търпя тази шапка на главата си, ще кажа, че искамъ да бжда въ здравослозно състояние. Знаете ли какво ще направя съ своята шапка? Ще отида съ нея на Витоша, ще наклада тамъ голѣмъ огънь и ще я изгоря. Ще изгоря всичко на общо основание. Азъ видѣхъ какъ единъ попъ горѣше своитѣ килимъвки. Той бѣше най-добриятъ свещеникъ. Като реши да

ги изгори, взе брадвата, накълца ги и ги тури въ
огнището да изгорятъ. Той казваше: нова шапка
ще си купя! Правъ е човѣкъ т. Азъ съмъ го виж-
далъ много пѣти да постѣжва по сѣщия начинъ-
изпращаше той джубегата си на хаджикѣкъ.

Ние трѣбва да бждемъ готови да се простимъ
съ всичко онова, което ни спѣва, колкото и да е
цѣнно то за насъ. Когато вършимъ волята Божия,
трѣбва да бждемъ безпощадни, да се освободимъ
отъ всички желаниа, каквито да сѣ тѣ и колкото
да ни струватъ. Защото, намъ подѣбва да се у-
чимъ на изпълнение волята Божия; намъ подобава
да служимъ на Любовта да служимъ на Мъдро-
стѣта, да служимъ на Истината. Това е великото
въ живота, който е училище за насъ. Тогава сър-
цето ни ще бжде свободно и ще можемъ да се
разбираме.

„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта“

УСПОРЕДНИТЪ ЛИНИИ

УСПОРЕДНИТЪ ЛИНИИ

„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта!“

РАЗМИШЛЕНИЕ

28-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 17. VI. 1925 г. СОФИЯ

За следния път ще пишете върху темата:
„Най-великата добродѣтель отъ тѣзи, които не
знаете“. Няма да пишете върху тѣзи добродѣтели,
които знаете, но за тѣзи, които не знаете. Чо-
вѣкъ пише най-добри тѣзи, които не знаа.
Най-великата добродѣтель у човѣка е тази, която
той не знае. Ще измислите нѣщо съвсѣмъ ново;
ще намѣрите нѣкоя добродѣтель, за която нищо
не сте слушали. Можете ли да намѣрите таква
добротѣтель? Коя ще е тази велика истина, която
васъ най-малко интересува?

1927

Печатница Д. М. Златевъ

РУСЕ

Успореднитѣ линии

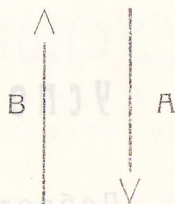
„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта!“

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „ Най-доброто качество на най-добрия ученикъ“.

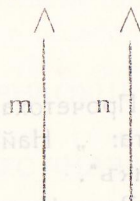
За слѣдния пжть ще пишете върху темата: „Най-великата добродѣтель отъ тѣзи, които не знаете“. Нѣма да пишете върху тѣзи добродѣтели, които знаете, но за тѣзи, които не знаете. Човѣкъ пише най-добрѣ върху това, което не знае. Най-великата добродѣтель у човѣка е тази, която той не знае. Ще измислите нѣщо съвсѣмъ ново; ще намѣрите нѣкоя добродѣтель, за която нищо не сте слушали. Можете ли да намѣрите такава добродѣтель? Коя ще бжде за всѣки едного отъ васъ най-великата добродѣтель отъ незнайнитѣ?

Прѣдставете си, че линиитѣ А и В сж живи и се движатъ въ двѣ противоположни посоки една на друга. Тѣ прѣдставяватъ двѣ различни сили, които се движатъ въ различни посоки.



Каква е разликата между първитѣ двѣ линии и тѣзи двѣ линии *m* и *n*?

— Въ първия случай имаме два процеса, при които единиятъ процесъ върви нагорѣ, другиятъ — надолу. Тия два процеса се извършватъ въ едно и сжщо сжщество. Следователно, процесътъ А, като живъ процесъ и процесътъ В сж свързани заедно въ едно тѣло. Другитѣ два процеса, обаче *m* и *n* живѣятъ въ двѣ тѣла. Но тия двѣ сжщества които се движатъ въ една посока, сж разумни, а тия двѣ сжщества, които се движатъ въ двѣ противоположни посоки, не сж разумни. Тамъ, дѣто има противоположно движение, процесътъ не върви нагорѣ, а се движи кржгообразно. Споредъ този законъ, като изучавате електричеството, ще видите, че въ него се



забѣлѣзватъ двѣ течения: едното нагорѣ, а другото — надолу. Отъ тия движения се образува единъ кръгъ.

Често въ вашия умъ основната идея се смѣсва съ други посторонни, второстепенни идеи, които сж противоположни на основната. Въ такъвъ случай вие мислите, че това сж други същества. Не, заблуждавате се, това сте вие самиятъ. Прѣдставете си, че се движите въ нѣкоя гора, като се блъскате ту въ едно, ту въ друго дърво и казвате: слушайте, не ме блъскайте! Втори пжтъ се блъснете въ нѣкое дърво, и пакъ казвате: не ме блъскайте! Кой те блъска? — Никой не те блъска, освѣнъ ти самичкъ. По сжщия начинъ мнозина отъ васъ се движатъ вечерно врѣме и казватъ, че нѣкой ги блъска. Това показва, каква е обстановката, какви сж условията, при които се движите. Условията ви сж неблагоприятни. Човѣкъ трѣбва да се спре въ такъвъ случай, трѣбва да намѣри отнѣждѣ свѣтлина, за да прѣмине пжтя си. Та въ ежедневиия си животъ вие се спъвате отъ редъ мжчнотии. Всички хора минаватъ прѣзъ три фази въ живота си, споредъ което азъ ги раздѣлямъ на три категории: едни, които страдатъ; втори които се изпитватъ и трети, които се учатъ. Тѣзи, които

страдагь сж оглашени. Тѣзи, които се изпитватъ сж вѣрующи. Тѣзи, които се учатъ сж ученици. Щомъ кажешъ: голѣми сж страданията ми! — оглашенъ си. „Голѣми изпитания имамъ!“ — вѣрующъ си. „Трѣбва да уча, имамъ много да уча!“ — ученикъ си. Нѣкой казва: отъ толкозъ време се уча и нищо не съмъ научилъ! Не, ти не си училъ, ти си чукалъ соль, а да чукашъ соль, това не е учение. Учението не се занимава съ материални работи. Страданията се занимаватъ съ материални работи. Изпитанията се занимаватъ съ духовни работи, а учението се занимава съ чисто Божествения животъ. Туй трѣбва да знаете всички!

Нѣкой пжтъ казвате: ние трѣбва да изпълнимъ волята Божия, а не човѣшката. Какво нѣщо е изпълнението волята Божия? Кажете ми, кога ще изпълнимъ волята Божия и кога — човѣшката воля? Навѣрно ще кажете: ние изпълняваме волята Божия, като любимъ Бога. Сега нѣма да ви изпитвамъ, но другъ пжтъ ще извикамъ нѣкой отъ васъ, да ми даде ясно опредѣление, въ какво седи изпълнението волята Божия. Вие трѣбва да имате ясна прѣдстава, какво нѣщо е да се изпълни волята Божия.

Имате индивида **А**, синъ на богати родители,

болень отъ почти неизлѣчима болѣсть, животътъ му виси на косъмъ. Този човѣкъ напали ще оздравѣе, малка е надеждата на всички. Отъ една страна майката е богата, харчи много пари; отъ друга страна лѣкарь идва, дава различни цѣрове, но работата на злѣотива. Майката изпълнява своя дългъ, лѣкарътъ — също, добръ му плащатъ, но въпреки това състоянието на болния се усложнява и всички около него се произнасятъ, че слѣдъ 24 часа той ще напусне този свѣтъ. Такова е мнѣнието на майката, такова е мнѣнието на лѣкаря, такова е мнението на обществото около болния. Майката, лѣкарътъ и обществото казватъ: ние направихме всичко, което знаехме но не можахме нищо да помогнемъ. Този човѣкъ умира вече. Питамъ: какъ можемъ ние да го излѣкуваме? — Ще отидемъ при болния и ще му кажемъ: има само единъ начинъ, по който ти можешъ да оздравѣешъ: „Какъвъ е този начинъ?“ — Най-първо ще кажешъ на лѣкаря да не идва повече. Послѣ ще кажешъ на майка си и тя да не идва, а ти ще се обърнешъ къмъ Бога и ще посвѣтишъ всичко на Него. На Бога ще посвѣтишъ и себе си,

и своя животъ, и всичко, каквото имашъ. Ако обѣщашъ всичко това, животътъ ти ще се повърне. Това значи да изпълнишъ волята Божия. Ако ти боленъ човѣкъ възприеме всичко, което му казваме и каже на лѣкаря, на майка си да не идватъ повече при него, а самъ той се обърне къмъ Господа и обещаете, че ще изпълни волята Божия, че е готовъ да пожертвува всичко за Бога, въ него ще стане единъ вжтрѣшенъ прѣвратъ и здравето му се възстановява. Това значи да покажешъ пжгя на единъ човѣкъ. Това значи да му дадешъ начинъ, какъ да изпълни волята Божия. Ако той изпълни волята Божия, ще оздравѣе; ако се осъмни и не я изпълни, ще замине за другия свѣтъ.

Нѣкой казва: въ какво седи изпълнението на Божията воля? Да изпълнишъ волята Божия, значи да пожертвувашъ имането си, живота си и всичко, каквото имашъ на Бога. Казвате: нали живѣемъ въ общество, какъ ще пожертвуваме всичко за Бога? Въ кое общество живѣете? И волътъ може да каже, че живѣе въ общество. И овцата може да каже, че живѣе въ общество. И конътъ може да каже, че живѣе въ общество, но питамъ: колко струва едно овче общество, или едно говеждо общество, или едно конско общество? Най-послѣ,

колко струва и едно човѣшко общество? — Една лула тютюнъ. Както тютюнътъ изгаря, така и човѣкътъ се ражда и умира. и той изгаря като една лула тютюнъ. Слѣдъ като изгори лулата тютюнъ, тя се е прѣвърнала въ димъ и пепель. И лулата мисли, разширява се, но какво е измислила въ края на краищата? Нѣкой казва: ама азъ съмъ грънчаръ, имамъ изкуство, работя хубави гърнета отъ фаянсъ, знаете ли това? — Зная, че си изработилъ десетъ хиляди гърнета и си ги разпродалъ на хората. Тия гърнета благодарятъ ли ти, че си ги създалъ? Ако единъ день заболѣешъ, тѣ ще дойдатъ ли при тебе да ти помогнатъ? И най-послѣ, ти увѣренъ ли си, че тия гърнета единъ день ще заематъ високи длѣжности? Ако вие се заемете съ една душа, направите ѝ нѣкое добро, а именно, показвате ѝ начинъ, какъ да повдигне мислитъ си нагорѣ къмъ Бога; показвате ѝ, какъ да облагороди сърцето си и какъ да усили волята си, всичко това не струва ли повече отъ десетѣтъ хиляди гърнета? — Това нѣщо струва повече даже отъ всички общества, които сега съществуватъ въ свѣта. Въ свѣта има само едно общество. То е общество отъ такива хора, които иматъ стремежъ къмъ Бога. Само тѣ образуватъ „общество“

ство“, въ пълния смисълъ на думата. Ако нѣкой мисли, че има нѣщо повече извънъ това общество, той се лъже. За всинца ви трѣбва да се създадатъ благоприятни условия. Това значи да се създаде общество, срѣда, въ която човѣкъ може да възроди своя животъ.

И тъй, имате ли скръбъ — оглашени сте, Имате ли изпитания — вѣрующа сте. Учитѣ ли — ученици сте. Ако вие, като ученици, не можете да прѣодолѣете известни мжнотии, тогава дѣ е вашата сила? Въ какво вѣрвате? Трѣбва да дойдатъ ангели да ви носятъ на носилки, както въ Япония носятъ богатитѣ хора. Васъ, царскитѣ синове, гениалнитѣ хора, пълни съ добродѣтели, трѣбва на ржцѣ да ви носятъ, да ви подтикватъ, за да вървитѣ напредъ. Ако ви занесатъ на небето, вие ще бждете на показъ, както излагатъ на показъ въ свѣта маймунитѣ. Това ви се вижда смѣшно. Не, туй е великата Истина. Защо? — Понеже вие мислитѣ, че сте отъ Божествено произхождение, и всичкитѣ ви работи и тукъ на земята, и горѣ на нѣбето трѣбва да вървятъ безъ мжнотии, безъ страдания и изпитания. Вие сте смѣшни въ своитѣ твърдения, като поддържате, че сте отъ Божествень произходъ, че сте излѣзли отъ Бога. Добрѣ, съгласенъ

съмъ съ васъ, но казвамъ: покажете ми, дѣ се проявяватъ качества на Божественото у васъ? Ще бжде смѣшно да казваме, че сме Божествени безъ да проявимъ сами ние Божественото начало въ себе си. Не можете ли да го проявите, значи вие засега живѣте въ това, което не е Божествено. Врѣме е вече да проявите Божественото въ себе си. Засега То спи у васъ. Вие още не сте дошли до положителната вѣра. Днесъ когото отъ васъ и да поставятъ на изпитъ, да му отнематъ всичкото богатство, да му отнематъ общественото положение, което заема и да го поставятъ въ единъ чуждъ градъ, непознатъ отъ никого, той ще покаже, колко силна е била вѣрата му. Вѣрующия нѣма отъ какво да се плаши.

Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какво нѣщо е силната, чиста, дѣтинска вѣра. Не знаей, доколко този примѣръ е дѣйствителенъ фактъ, но ще го привѣда тъй, както ми е прѣдаденъ. Това се е случило въ България, преди 50 — 60 години. Баща и майка, заедно съ своето момиченце, тръгватъ на пътъ за единъ градъ но трѣбвало да прѣминатъ прѣзъ една планина. Прѣзъ планината ги нападаатъ разбойници. Бащата и майката успѣли да се освободятъ отъ тѣхъ, избѣгали, но въ стра-

ха си незабълезали, че момиченцето имъ не е съ тѣхъ и го изгубили. То останало всрѣдъ планината плакало, викало търсило майка си но не могло да я намѣри. По едно врѣме то вижда на пѣтя си мечка. Веднага се затичва къмъ нея, започва да я гали, да я милва по козината и да я пита: „Кажими, дѣ е мама?“ Мечката стои на едно мѣсто, поглежда го. Момиченцето се качва на гърба ѝ, и тя тръгва, започва да обикаля съ него изъ планината. Тѣй го носила нѣколко часа и се радвала. Въ това врѣме майката търси своето дѣте. Изведнажъ мечката излиза насрѣща ѝ. Вижда тя нейното момиченце на гърба на мечката. Това вижда и бащата. Уплашватъ се двамата и хукватъ да бѣгатъ. Виждатъ прѣдъ себе си една голѣма скала. Изкачватъ се на нея и оттамъ викатъ на момиченцето, да слѣзе отъ мечката и да отиде при тѣхъ. Но дѣтето не се плаши отъ мечката. Родителитѣ гледатъ отъ скалата, казватъ си: Ще го разкъса мечката! Не, Господъ казва на тѣзи мечка: „Ти ще занесешъ това момиченце при майка му“. И мечката се радва, че изпълнява волята Божия. Момиченцето слиза отъ гърба на мечката, и отива при майка си. Туй разбирамъ вѣра. Кой не е бѣгалъ отъ мечка? Момиченцето плаче, вика, търси майка си.

Казвамъ: такива състояния трѣбва иа има човѣкъ, когато дойде въ свѣта. Щомъ въ свѣта съществува разумность както това се твърди, нашата опитность отъ живота трѣбва да бжде положителна, да почива на дълбоко прѣживѣни и опитани нѣща. Ще дойдатъ страдания, ще дойдатъ неразрѣшени нѣща, ще дойдатъ мъчности, но красотата на живота седи именно въ тия нѣща.

Сега, нѣма да се прави въпросъ, кой какъвъ е, дали е оглашенъ, вѣрующъ или ученикъ. Който е оглашенъ, ще гледа да стане вѣрующъ. Който е вѣрующъ, ще гледа да стане ученикъ. Който е ученикъ лѣкъ, да се учи. На какво? — На незнайнитѣ добродѣтели. Когато апостолъ Павелъ отиде въ Атина, казваше на атинянитѣ: „Азъ не ви проповѣдвамъ за тѣзи богове, които вие знаете, но ви проповѣдвамъ за „незнайния Богъ," чийто надписъ видѣхъ нѣкъждѣ изъ града ви. Ще ви говоря за този Господъ, Когото вие не знаете.“ Казватъ му атинянитѣ тогава: „Говорини за незнайния Богъ да видимъ, кой е Той.“ Така и ученикъ ще говори за незнайнитѣ добродѣтели. Велико е това което не се знае. Въ нашето съзнание има нѣщо, което не е проявено. Туй, което не знаете, то е доброто, къмъ което се стремите. То е Божестве-

ното. Затова ние усъщяваме единъ потикъ, едно вътрѣшно течение, което ни тласка къмъ Божественото. Тъй щото, въ това именно седи великия животъ за въ бъдаще.

Помислете сега, коя бѣше основната идея въ тази лекция.

Сега, като ви слушамъ да пѣте, намирамъ, че сте отвикнали да пѣте. Питамъ ви: когато човѣкъ скърби, може ли да пѣе? Когато се изпитва може ли да пѣе? Когато учи, може ли да пѣе? При ученето човѣкъ може да пѣе за развлѣчение, но само когато е свободенъ. При страданието може да пѣе, за да се утѣши. При изпитанието може да пѣе, за да се запази. Азъ говоря за музиката, като възпитателно сръдство. Тя не трѣбва да се отдѣля отъ сжщинския животъ. Нейнитѣ трептения влизатъ въ живота, влизатъ въ чувствата, влизатъ въ мислитѣ, а сжщо така влизатъ и въ говоримата рѣчь. Музиката влиза навсѣкждѣ. Човѣкъ трѣбва да бжде музикаленъ; мислитѣ му да бждатъ стройни въ чувствата си да има висши трептения. Свещено нѣщо е музиката! Нѣкой отъ васъ могатъ да кажатъ, че музиката, пѣнието е необходимо за всички: други могатъ да кажатъ, че и безъ тѣхъ може. Не, при сегашното ви развитие, музиката ви е необходима.

Ще дойде време, когато музиката може да се изключи отъ живота, но това време още не е дошло за васъ.

Всѣки отъ васъ, като става сутринъ, той трѣбва да пѣе, ако не гласно поне въ ума си. Ако нѣма гласъ, мислено поне да пѣе. Човѣкъ, който не може да влада своя ларинксъ, мжно може да създаде характеръ въ себе си. Туй трѣбва да знаете. Най-първо човѣкъ трѣбва да влада гърлото си. Не казвамъ, че трѣбва да му заповѣдва, но да го държи въ исправность. Това е най-голѣмото благословение, което Господъ е далъ на човѣка. Този органъ е свързанъ съ мислитѣ, свързанъ е и съ чувствата на човѣка. Всѣки органъ има свой изразъ. Сега, наприкладъ, какво трѣбва да ви вдъхновява въ музиката? За какво, трѣбва да пѣете и свирите? Най-първо вие трѣбва да пѣете и свирите за това, което имате въ себе си. Не пѣйте за другитѣ хора. Възпитателното влияние на музиката седи въ това, да пѣете за себе си. Слѣдъ туй ще пѣете за другитѣ. Най-послѣ ще пѣетѣ за Бога. Като казвамъ, че най-послѣ ще пѣете за Бога, разбирамъ, че на Бога ще принесете плода. Първо ще пѣешъ на себе си, защото само ти можешъ да издържашъ да се учишъ. Послѣ ще пѣешъ на другитѣ. Кога-

то се научишъ да пѣешъ хубаво, ще пѣешъ и на ангелитѣ, и тѣ ще те слушатъ. Такъвъ е естествениятъ ходъ на нѣщата. Който не разбира работитѣ така, той не може да бжде музикаленъ.

Всѣки човѣкъ има музикално чувство, но то не е еднакво развито у всички. У нѣкои е много добръ застѣпенъ, у други — много слабо застѣпено. Ако искате да се учите, накарайте нѣкоя сестра, която има хубавъ гласъ, да ви попѣе а вие слушайте. Тя нека пѣе а вие слушайте. Този даръ да пѣе е Божественото нѣщо. Слѣдъ това намѣрете трета сестра, която пѣе още по-хубаво, и двѣтъ заедно я изслушайте! Та първо ще пѣете на себе си. Като дойдете въ по-горна стадия, ще пѣете за другитѣ, и тѣ ще ви слушатъ. Да се изслушватъ единъ другъ съ внимание, това е единъ отъ добритѣ възпитателни методи, който трѣбва да прилагате въ живота си.

Сега ще вземемъ чуждата дума „Вехади“ и ще я изпѣемъ. Думата „вехади“ значи започване на една работа. Всѣка работа трѣбва да започваме съ най-благородни потици. Мотивътъ, на който пѣемъ тази дума е източенъ. Тоноветѣ сж смѣсени: мажорни и миньорни. Думата „Вехади“ представлява много малкъ пасажъ отъ една свещена пѣсенъ.

Като пѣте, вие трѣбва да се стремите къмъ чистота на тоноветѣ.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

23-я ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 24. VI. 1925 г. СОФИЯ

1927

Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

НАЙ-МАЛКОТО ЧУВСТВО

Доброта, Истина, красота, това е
Любовта.

РАЗМИШЛЕНИЕ

Прочете се резюме отъ темата: най-добриятъ

29-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 24. VI. 1925 г. СОФИЯ

„Най-малката неизвѣйна добродѣтели“.

Понеме никой отъ насъ не може да избѣри
най-великата неизвѣйна добродѣтели, тя остава за-

сѣга неизвѣстна; но въ най-малката неизвѣйна до-
бродѣтели остава да се избѣри х и у ще бъдатъ

два въ доларни точки въ трансценденталния святъ,
т. е. въ този святъ, който човекъ може да създаде

и развѣрзватъ своите очища, въ който се

накато ни сега, въ който значи човекъ да раз-
сѣждава правилно? Сега, когато азъ самота и до-
мътъ да не...

1927

Печатница Д. М. Златевъ

РУСЕ

НАЙ-МАЛКОТО ЧУВСТВО

„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта“.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочете се резюме от темитѣ: „най-добритѣ
качества на най-добрия ученикъ.“

Прочетоха се нѣколко от работитѣ върху
темата: „най-великата неznайна добродѣтель“.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата:
„Най-малката неznайна добродѣтель“.

Понеже никой от васъ не можа да намѣри
най-великата неznайна добродѣтель, тя остава за-
сега неизвѣстна, хиксъ. Най-малката неznайна до-
бродѣтель остава да бжде у. Значи х и у ще бждатъ
двѣтѣ допирни точки въ трансценденталния свѣтъ,
т. е. въ този свѣтъ, който човѣкъ може да схване
и разбере извънъ своитѣ сѣтива.

Кажете ми сега, какво значи човѣкъ да раз-
сждава правилно? Сега, на мода въ свѣта е да-
митѣ да носятъ кжси ржкави, да ходятъ съ голи

ржцѣ. Защо носятъ кжси ржкави? Всѣко нѣщо, което човѣкъ прави, трябва да има свои мотиви, свои причини. Когато нѣкоя дама ходи съ голи ржце денемъ, на слънце, това разбирамъ, но да ходи съ голи ржцѣ облачно врѣме, или когато седи въ нѣкоя стая, или отива на нѣкакво събрание, де е смисълътъ въ това? На какво слънце ще се пече тогава? Азъ искамъ да кажа, че всѣко нѣщо което човѣкъ прави, трѣбва да е разумно. Вие можете да се печете на слънцето, както искате и когато искате, безъ да е на мода ходенето съ голи ржцѣ. Азъ подържамъ това, хората да се печатъ на слънце, и мъже, и жени. Нека всички сестри носятъ кжси ржкави вънъ отъ града, но влѣзатъ ли въ града, трѣбва да носятъ дълги ржкави, защото отъ праха въ града, поритѣ на кожата ще се запушатъ, и дишането имъ ще се затрудни. Слѣдователно, онзи който, създалъ модата билъ уменъ, За умнитѣ жени той препоръчва да носятъ кжси ржкави извънъ града и да се пекатъ на слънце, а за глупавитѣ да носятъ кжси ржкави по улицитѣ, а дълги ржкави на затворено. Умнитѣ жени ще носятъ дълги ржкави у домътъ си, а кжси всрѣдъ природата: глупавитѣ жени, — обратно кжси ржкави по улицитѣ а дълги-всрѣдъ природа.

та, да не почернѣятъ. Умната жена е глупава у дома си, а умна на слънце, а глупавата обратно. Вънъ отъ това, като се движитѣ между вашитѣ братя вънъ въ свѣта и тукъ между васъ съ къси ржжави, нѣкой отъ тѣхъ може да се съблазняватъ. Не забравяйте, тѣ не сж хора светии, тѣ сж грешници още. Като се движите между хората, нека вашата свобода не причинява съблазнѣнъ между тѣхъ. Казвамъ: хората се раждатъ голи а не облечени. Защо днесъ ходятъ облечени? Защото сж грешници. Докато хората сж грѣшни, нека бждатъ внимателни едни къмъ други. Когато Адамъ и Ева бѣха въ рая, тѣ ходяха голи, но щомъ ги испѣдиха отъ рая, облѣкоха се въ кожи. Защо?—Студено имъ било. Докато били въ рая, слънце грѣяло, топло било, и тѣ ходили голи.

Въ свѣта сжествува три вида голота: тѣлесна, умствена и сърдечна голота. Нѣкои религиозни хора, Христови послѣдователи сж благочестиви физически, но въ сърцето не сж благочестиви. Други пъкъ сж благочестиви въ сърцето, но не сж благочестиви въ ума. Ще видите, че нѣкои хора се стрѣматъ дрехитѣ имъ да сж затворени, съ къси ржжави, но отвжтрѣ не сж благочестиви. Добрѣ е за въ бждеще, всички сестри да си направятъ бѣли ленени блузи. Която сестра иде въ Школата

облѣчена съ черни дрѣхи, нѣма да я приемаме. Вие нали искате мода? Ето ви мода. Тукъ нѣма да дохождате, както вие искате но трѣбва да слушате, ако искате да ви се прѣподава. Туй трѣбва да знаете веднажъ за винаги! Дрѣхитѣ ви трѣбва да сж хигиенични. Сестритѣ да си направятъ дълги ленени, а не копринени блузи. И млади и стари сестри ще си направитѣ такива блузи, както и тѣзи, които иматъ, и които нѣматъ възможность. Богатитѣ сестри да отворятъ кесииѣ си за бѣднитѣ. Блузитѣ ви ще бждатъ широки, съ широки ржкави, долу съ едно ширитче за да не се вдигатъ нагорѣ. Казватъ: защо да закриваме ржцетѣ, вратоветѣ си? Защото въ това нѣма нищо красиво. Ако е въпросъ за красота, разбирамъ, но тукъ нѣма нищо красиво. Или вие искате да изнесете на показъ вашата грозота? Не, вие трѣбва да бждете или много грозни, или много красиви, или много добри, или много лоши. Два полюса има въ живота. Нѣкои отъ васъ може да останатъ на особено мнение. Свободни сте, но и на братята ще кажа да си направятъ по едно бѣло лѣнено палто и по една бѣла жилетка. Ще кажете, че нѣмате пари. Когато дойде въпросъ да направитѣ нѣкоя копринена рокля на вашата жена или дъщеря, за тѣхъ

ще намърите пари. Тогава кесията ви се отваря. Тъзи бѣли палта ще се обличатъ, когато влизате въ класъ. Първо сестритѣ нека се облѣкатъ въ бѣло а послѣ братята. Като идвате въ класа, всички трѣбва да сте облѣчени съ чисти дрехи, това е свещено нѣщо. Нали сте окултни ученици? Вие прѣзъ цѣлата седмица сте били облѣчени съ една дреха и прѣзъ това врѣме сте се карали съ дѣтето си, или съ мъжа си и съ тази дрѣха ще дойдете въ класъ. Не, ще съблѣчете дома си тази дреха, тя е пропита съ лоши мисли и настроения, и се облѣчете съ чиста дреха. Нали вие идвате въ Школата да се учите на Мъдростъ? Казвате: всѣкакъ може. Не е така. Ако идвате тукъ съ нечисти дрѣхи, съ нечисти тѣла, на какво ще замяза тази Школа? Прѣди да дойдете въ класа, всички трѣбва да си измивате краката, вратоветѣ, да сте чисти.

Азъ ви питахъ, какво значи човѣкъ да мисли, да разсждава правилно? Ще ви кажа, въ какво седи правилното мислене. Въ човѣка има двѣ течения. Едното отъ тѣхъ е отъ пжпа нагорѣ и се образува въ главата, а другото е отъ пжпа надолу. Второто течение води къмъ центъра на земята, а първото — къмъ центъра на слънцето. Най

послѣ има и трѣто течение което съединява първитѣ двѣ течения. Третото течение наричатъ аура на човѣка. Второто течение, т. е. това, което води къмъ центъра на земята, включва всички низши енергии на човѣка, които той добилъ въ своето животинско състояние. Като изучаваме строежа на човѣшкото тѣло, ще видимъ, че първитѣ двѣ течения включватъ въ себе си още двѣ течения. Всички тия течения сж съчетани едно въ друго. Тѣ се забѣлѣзватъ и въ мисълта, и въ чувствата на човѣка.

Да кажемъ, че вие размишлявате идеално върху единъ въпросъ, по мисль живѣете между ангелитѣ, а сжщеврѣмено сте облечени въ плътъ и кръвь. Поради тази идея, въ вашето тѣло ще се пробудятъ и други сили свързани съ живота на мисълта. Тѣ сж нишитѣ сили у човѣка. Така е, животътъ на ангелитѣ и животнитѣ сж свързани въ единъ общъ животъ. Разумниятъ и неразумниятъ животъ вървятъ заедно въ човѣка. Чувствата и мислитѣ въ човѣка сж свързани. Божественото ги свързва. Въ това нѣма никакво зло, но потрѣбно е да се разбиратъ законитѣ, които управляватъ тия двѣ течения. За васъ е трудно още да ги разбирате, но трѣбва да ги знаете, защото тѣ ще ви послу-

жатъ за сегашниятъ животъ, който трѣбва да съграждате. Ако вие не разберете тия закони, мжно може да запазите туй, което днесъ ви се дава. Вие всѣкога може да изгубите вашето равновѣсие, ако не въ школата, то отвънъ. Вечерно врѣме, като спите, дойде нѣкой и извика: пожаръ! Вие скачате отъ леглото и хуквате навънъ. Не, ще станете полека, ще вземете чорапитѣ си и спокойно ще ги турите на краката си. Послѣ ще се разходите малко изъ стаята си и ще излѣзете навънъ. Това е философия! Вие какво правите? Щомъ се запали кжщата, хуквате навънъ. Какво е това присжтствие на духа? Какъ ще може такъвъ човѣкъ да влияе на себе си и на другитѣ? Всѣки човѣкъ, който се стрѣска, губи почитанието на другитѣ хора. Тукъ всѣки може да ви заплаши. Какъ?—ако нѣкой човѣкъ пусне една малка дѣтска бомбичка прѣзъ прозореца, всички ще наскачате. Не само вие, но всички хора губятъ равновесието си, губятъ присжтствието на духа. Дойде имъ една малка болестъ, губятъ присжтствие на духа. Изгубятъ паритѣ си, губятъ присжтствие на духа. Нѣкой кираджия излѣзе отъ кжщата имъ, губятъ присжтствие на духа. Пждятъ ги отъ кжщи, губятъ присжтствие на духа. Нѣкой каже нѣкоя лоша ду-

ма за тях, губятъ присъствие на духа. Хиляди нѣща въ свѣта могатъ да ви изкаратъ отъ равновѣсие. И слѣдъ всичко това разисквате, какво сж казали Кантъ, Декартъ, апостолъ Петъръ, еди-кой си историкъ, еди-кой си математикъ и т. н.

Питамъ ви: какво значи числото 2, числото 3, числото 4, и т. н.? Числото 2п показва, слѣдъ колко милиони години ще се създаде човѣкътъ отъ една клѣтка? Числото 3п показва слѣдъ колко милиони години едно момче ще се прѣвърне въ момиче, споредъ с четанията, по които природата работи. Природата работи разумно. Когато измѣня формитѣ тя си има причини затова. Нейнитѣ причини не сж като човѣшкитѣ, тѣ сж разумни, добръ обосновани. За примѣръ, човѣкъ като погледне месцето на нѣкое говедо, въздиша. Защо?—Иска да си хапне отъ него. Като погледне ябълката пакъ въздиша. Човѣкъ постоянно въздиша. Не, като бутнешъ месцето на кого и да е, било човѣкъ, животно или плодъ трѣбва да почувствуващъ, да съзнаешъ, че всичко това е направено отъ Бога. И като бутните едно гърне, вие разбиратѣ, че въ него може да поставите отлично розово масло, или да го направите единъ простъ умивалникъ, да се миете въ него. Писанието казва: „Пазете се отъ

грѣховетѣ“ да не бждете гжрнета за миене въ тѣхъ, но чисти да останете. Слѣдъ колко години ще станете 1п? Нѣкой казва: Духътъ ще ме научи на всичко. Не, Духътъ говори въ п-та степенъ. Кой научи хората да говорятъ? Ти, който мълчишь, кой те научи да говоришь? Духътъ казва: „Онзи който говори, говори отвън; а онзи, който мълчи, говори отвътрѣ“. Онзи който говори, е прѣводчикъ на Господа. Всинца вие сте прѣводчици на Господа. Богъ ви пита: „Какво ви казва вашия учителъ?—Не можахме да разберемъ езика Му. Тогава трѣбва да дойде нѣкой при васъ, да ви научи да разбирате езика на учителя си, а то е дълга и широка работа.

За да осмислитѣ живота си не само за една минута, а за вѣчни врѣмена, много нѣщо се изисква. Ако нѣкой каже, че е придобилъ радостта само за една минута, това не е никаква придобивка. Истинската радост трѣбва да бжде радост на цѣлата вѣчност. Щомъ не може да я задържите за винаги, това не е радост, това е само една прекция. Вие ще гледате тази радост да влиза постепенно въ вашитѣ сърца и улове. Влѣзе ли дълбоко въ васъ, тя никога нѣма да изгасне. Тогавя морето може отвънъ да се бешува, може да имате

скърби, страдания, недоразумения, но това нищо не значи. Нима онзи параходъ който минава прѣзъ Атлантическия океанъ е посрѣщнатъ отъ вълнитѣ съ финикови вѣйки? — Не, капитанинтъ, моряцитѣ, пжтницитѣ, всички се слагатъ, навеждатъ се къмъ земята. Прѣди да е трѣгналъ, всички пжтници седятъ съ букети отъ рози, голѣми герои сж тѣ, но слѣдъ шесть деня, не остава нито една роза отъ букета и вече не си говорятъ тѣй благо, нѣжно. Всѣки отъ тѣхъ легналъ на корема си, говори нѣщо на дюшемето. Какъ мислите ще опитате ли всички тия работи въ свѣта? — Ще ги опитате. Но има сграхливци, които не влизатъ въ парахода, тѣ стоятъ отвънъ на брѣга и наблюдаватъ само. Онзи, който влѣзе въ парахода ще влѣ е и въ Царството Божие. Той трѣбва да бжде първостепененъ горой, да нѣма подобенъ на нѣго. Тѣй трѣбва да разбирате нѣщата. Вие трѣбва да бждете герои да прѣодолявате мжчнотиитѣ. Казвате: добъръ е Господъ. Азъ зная, че Господъ е добъръ. Щомъ Господъ е добъръ, вие трѣбва да бждете герои. Господъ обича смѣли и безстрашливи дѣца, които не се страхуватъ. Ако единъ паякъ може да те уплаши и да бѣгашъ отъ него, дѣ е твоето геройство? Като те види нѣкой ангелъ, че бѣгашъ

отъ паяка, ще се усмихне и ще каже: „Да бѣгашъ отъ единъ паякъ, това е добродѣтель, ти заслужавашъ шестъ.“ Вие казвате: какъ, нима отъ паякъ бѣгаме? Да, вие и отъ мравя бѣгате, и отъ една малка микроба бѣгате. — А, отъ миркоба ще бѣгаме. — Какъ не бѣгате ли отъ микробата на чумата? Ако тази микроба влѣзе въ кръвта ви, какво ще направите вие голѣмиятъ герои? И най-голѣмиятъ пехливанинъ да сте, нѣма да се минатъ и 24 часа, ще легне на гърба си. Всички бѣгатъ отъ тази микроба, тя е много силна. Вие ще ѝ кажете: ще ти дамъ, колкото лари искашъ, 10 — 15,000 лева, но моля ти се иди на друго мѣсто. Азъ съмъ много слабъ иди при нѣкой мазничъкъ. Тази Микроба, това е грѣхътъ въ човѣка. Грѣхътъ е една микроскопическа, нищожна мисълъ, която бутнешъ ли малко, веднага те поваля на земята. Тя е повалила висши същества, и васъ ще повали. Затова казвамъ: отъ грѣха да ви е страхъ да бѣгате като отъ чума.

Сега, какво разбрахте отъ тази лекция? Ще кажете: учителътъ ни се кара. Това не е караница. Това е изнасяне на извѣстни положения, които трѣбва да знаете. Безъ това знание сегашниятъ животъ е безсдържателенъ. Нашиятъ животъ може да бжде съдържателенъ само при знанието на мал-

китѣ добродѣтели. Ако тази вечеръ вие не придобиете една малка добродетель, която до сега не сте знаели и я прибавите къмъ вашето знание, какъвъ смисълъ има всичко това, което чухте? Тази вечеръ ще туритѣ една малка тухличка въ зданието, което градитѣ, та като се върнете дома си, да знаете, че е запущена една малка дупка. Направите ли това, ще знаете, че работата ви за цѣлия денъ е завършена. Като дойде единъ ангелъ да види, какъ работите, ще намѣри, че сте запушили една малка дупка въ вашето здание.

И тъй 1 п. означава единъ принципъ, който дѣйствува непрѣрывно. Числата 2п, 3п, 4п, 5п, 6п, и т. н., това сж сили, които сжщо тъй работятъ непрѣрывно въ природата. Въ живата математика тѣзи числа означаватъ сили, които работятъ непрѣрывно. Тѣ прѣдставляватъ цѣль свѣтъ. Единицата може да се разложи на своитѣ съставни части. Двойката сжщо може да се разложи на своитѣ съставни части и. т. н.

Та казвамъ: най-малката добродѣтель въ свѣта всѣкога образува хармония между всички хора. Тя нагласява хората. Като дойде между животнитѣ, и въ тѣхъ внася радостъ. Всички овци и вълци се примиряватъ при нея. Тя внася хармония между

учители и ученици, между свещеници и пасоми и т. н. И между васъ като дойде, пакъ дѣйствуващиятъ законъ. Слѣдователно, щомъ нѣкога вие сте разтревожени, ще се помолите на Господа, да ви изпрати най-малката добродѣтель да внесе миръ и хармония въ васъ. Така ли правите вие? — Не. Вие започвате да разказвате на Господа: Господи, знаешъ ли, че азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ? Господъ казва: „Това азъ зная отдавна. Въ моята книга ти си написалъ това въ п-та степенъ. Нѣма нужда да ми го повтаряте още, но приемете въ себе си най-малката добродѣтель и я угостете“ Така трѣбва да постѣпите. Приемете ли въ себе си най-малката добродѣтель азъ ще се радвамъ, като на свой най-добъръ приятелъ. Голѣмата добродѣтель не може да се побере въ васъ, но малката може. Тя е красива, при това не е вискателна, скромна е тя. Азъ искамъ, всички ученици да иматъ въ себе си най-малката добродѣтель. Тази вечеръ мога да ви подложа на единъ изпитъ. Какъвъ може да бѣде този изпитъ? — Да изкарамъ нѣкой отъ васъ който обича да говори много да ви държи два часа, да го слушате. Кой отъ васъ ще седи спокойно, безъ да се обръща на една и на друга страна. Тои да ви говори, а вие да го

слушате, като че ви говори нѣща, които не знаете и да кажете послѣ, че сте слушали много умни нѣща. Вие, обаче, какво ще кажете? — Отдѣсе намѣри този братъ? Учителътъ него ли намѣри? Нѣмаше ли нѣкой по уменъ да излѣзе да говори? Ние ще оглупѣемъ, ако речемъ да го слушаме. Не, ще слушате. Докато житцего ви говори, докато царевницата ви говори, докато хлѣбътъ ви говори докато пиперкитѣ ви говорятъ, вие ще можете да слушате. Какво значи да ти говори житното зърно? Когато житното зърно говори, най-първо ти ще му дадешъ мастило да пише. Нѣкой казва, че житното зърно не може да пише. Всички вие имате по едно перо-езикътъ, и мастило — слюнката. Житното зърно като влѣзе, прѣзъ устата ви, най-първо ще говори на стомаха: слѣдъ това ще влѣзе въ кръвта и ще говори на сърцето; послѣ ще говори на ума и тогава ти ще вземешъ перото ще туришъ ржката на книгата: „тръсь-тръсь-тръсь“. пишешъ нѣкакъвъ прѣводъ. Житното зърно е писало отвжтрѣ на единъ физически езикъ. Послѣ писало на сърцето на механически езикъ. Слѣдъ това писало на ума, пакъ на физически езикъ. И най-послѣ вадите заключение, че житното зърно е написало едно отлично писмо.

Първото нѣщо: на всинца ви трѣбва търпѣние! Онзи, който говори пръвъ, ще говори най-много два часа, вие трѣбва да го изтърпите. Слѣдъ него ще излѣзе другъ, който ще говори четири часа. Послѣ ще излѣзе трети, който ще говори шестъ часа и ако не го изслушате съ търпѣние, ще дойде другъ да говори, осемъ часа, десетъ часа, а дори и до 24 часа. Кажете ми, какво казва сега Духътъ? Въ каква степенъ ще имате число сега? Христосъ казва: „Ако вие не можете да разберете земнитѣ работи, какъ ще разберете небеснитѣ?“ Това не значи, че небеснитѣ работи не могатъ да се разбиратъ, но за тѣхъ се изисква голѣмо съсредоточение, голѣмо концентриране, вниманието ви да не се отвлича. Когато разсждавашъ за нѣбето, нищо не трѣбва да те смущава. Каквото и да стане, ти трѣбва да мислишъ, че нѣмашъ никакво задължение; и като се вгълбишъ, да забравишъ всичко. Да се концентрира човѣкъ, това е едно благо, което той трѣбва да придобие. Придобие ли го, Духътъ ще може по-лесно да работи върху васъ, не само сега, но за винаги. Хиляди духове, които сж ви обичали, сж работили върху васъ. Тѣ сж ваши напрѣднали приятели, които и сега работятъ върху васъ, а освенъ тѣхъ и Богъ,

съ своята Любовъ, работи върху васъ. Когато върху васъ работятъ толкова много сжщества, пъкъ и Богъ работи, трѣбва ли да бждете мързеливи и вие сами да не работите?

Единъ день, при свободно врѣме, ще ви обясня произхода да мързела. Нѣкои казватъ, че не трѣбва да се работи; други казватъ, че трѣбва да се работи много, защото Христосъ е казалъ: „Отецъ ми работи, а азъ работя.“ Нѣкои казватъ: азъ работя духовно, нека другитѣ работятъ физически. Не, всичко въ свѣта е свързано. Когато азъ посѣя въ земята три царевични зърна, азъ нѣма да считамъ, че тѣ сж мъртви сжщества, но ще ги разглеждамъ като свои малки братчета. Въ моя умъ тѣ сжществуватъ като три ангела въ небето. Отивамъ при нѣкоя слива или ябълка, спирамъ се предъ тѣхъ, тѣ не сж мъртви сжщества за менъ. Тѣ сж живи сжщества, които азъ ще помилвамъ и ще имъ кажа: доволни ли сте? Вие казвате: Учителътъ ни кара да копаемъ картошки. Не, азъ ви изпитвамъ умоветѣ. Да копаете картофи, царевица, това е философия на живота. Ако вие, като окултни ученици не се научите да гледате по този начинъ на нѣщата, нѣма да отидете много напредъ. Ако азъ съ едната си ржка само, или даже съ най-мал-

кия си пръстъ помогна на една, царевица, или на едно житно зърно да ги посадя въ земята, да имъ направя една малка услуга това показва, че азъ имамъ една положителна философия за живота. Ако не можешъ да говоришъ нѣкому, иди въ нѣкоя нива да копаяшъ. Ако нѣмашъ своя, иди на нѣкоя чужда, разкопай насколо пръстѣта ѝ Разкопаяшъ ли я, ти си направилъ една отлична работа. Направете единъ такъвъ опитъ. Този житенъ класъ, около който ще работишъ, е свързанъ съ нѣкоя философска глава въ София. Като си побутналъ това житно зърно, то има вече твоего влияние ще проговори на стомаха на този човѣкъ, и като ви срещне той, ще ви помоли: не можете ли да ми кажете нѣщо духовно? Не бутнешъ ли това житно зърно, този човѣкъ нѣма да те погледне.

Ще обясня тази мисль на вашъ езикъ, да ме разберете по-добрѣ. Прѣдставете си, че азъ отивамъ нѣкъде, съ скжсани дрехи и съ празни джебове. Като ме видятъ ще кажатъ: ние не искаме вашата философия, вървете си! Но прѣдставете си, че азъ съмъ облѣченъ много хубаво, накиченъ съ скжпоцѣности и влѣза въ нѣкой домъ. Щомъ ме видятъ, ще ме поканятъ на трапезата, ще ми се усмихнатъ и като имъ говоря, ще ме

слушать. Като отворя чантата си, всички ще ме, слушать съ внимание. Каквото имъ кажа ще го направятъ. Това значи да побутнешъ едно житно зърно. Понеже ти си богатъ, съ пълна чанта въ ржка, облеченъ съ фракъ, имашъ мъдрость, знание въ главата, като отидешъ при твоя приятелъ, той веднага ще ти отвори, ще те покани и ще ти каже: „Заповѣдай, азъ тѣ чакамъ отъ много години, радвамъ се, че дойде при менъ. Довечера ще те заведе на концертъ“. Прѣди години въ стаята ми дойде единъ човѣкъ и ми остави цѣлъ чуваль бѣли паразити. Казва ми: ходихъ тукъ-тамъ, но никждѣ не ме приеха. Казвамъ: кажете му да събере тѣзи паразити и да ги продаде. Човѣкъ трѣбва да посрѣща хората съ отворено сърце, но и тѣ не трѣбва да злоупотрѣбватъ съ тѣхната готовность. Естествено състояние е, когато дойде нѣкой човѣкъ, веднага сърцето ми да се отвори, да услужа на този човѣкъ. Това е Божествено. Ако за да се моля, трѣбва да чета Библията, това считамъ за насилие върху себе си. Молитвата трѣбва да дойде естествено. Когато дойде нѣкой човѣкъ дома ми, азъ не трѣбва да питамъ Духа, дали да го приема, или не. Азъ трѣбва да го приема, безъ да ми каже Духътъ. Ако духътъ ми пошепне да го приема,

това вече не е естествено състояние. Щомъ чакамъ Духътъ да ми каже, да го приема, или не, значи Той го приема въ сжщностъ а не азъ. Азъ трѣбва да го приема, а Духътъ да ми говори отвѣтрѣ. Естествено е когато Духътъ го приема чрѣзъ мене. Всички трѣбва да бждемъ естествени, да оставимъ да се проявява, което Богъ е вложилъ въ насъ, да не бждемъ нерани, бързи но да бждемъ внимателни. Азъ, запримѣръ, забѣлеждамъ, ако кажешъ нѣкому нѣщо меко, полугласно, той казва: този говоръ не е естественъ. Ако му кажа нѣщо натъртено, казва: много грубо е това.

Сега, малко ще се занимаемъ съ математика. Да вземемъ: $5n + 6n = 11n$. На колко се дѣли числото 5? — На себе си. Числото шестъ се дѣли на 2, на 3 и на себе си. Числото шестъ е синътъ, а числото петъ е майката. Питамъ: какъ може! майката, която се дѣли сама на себе си, да роди синъ, който се дѣли на 2 и на 3? Какъ мислите, отдѣ се родиха тия качества у сина? Значи, 6 — тѣ, т. е. синътъ, въ своята еволюция, е роденъ отъ двама бащи. Това сж философски въпроси. Практическиятъ методъ, който може да се приложи при числото петъ не може да се приложи не може да се извади отъ числото шестъ. Това сж двѣ разум-

ни числа, затова всъки разуменъ човѣкъ изучава себе си, изучава и природата.

Питамъ: коя е главната мисль отъ лекцията? Азъ искамъ отъ васъ да остане въ душата ви най-малкото красиво чувство, което сега имате. И то-гоза вие, голѣмиятъ човѣкъ да бждете доволни отъ това малко чувство. Като се върнете у дома си, потърсете въ душата си едно малко чувство, което нѣкога сте прѣнебрегнали и го изнесете на трапезата си. Тази вечеръ, като се върнетъ дома си, извадете това малко чувство, зарадвайте му се, дайте му едно угощение.

И тъй, тази вечеръ ви говорихъ за най-малкото чувство, на което вие не обръщате никакво внимание.

Изпѣйте упражненията: „Грѣе, грѣе, свѣтлина-та грѣе,“ „Вдѣхновение“ и „Вехади“. Трѣбва вече да прѣминете къмъ по сложни упражнения съ цѣли тонове. Защо? Защото ако музиката е изражение на човѣшката душата, тя не се дължи само на проститѣ тонове, но и на сложнитѣ тонове. Въ пѣнието трѣбва да дадете ходъ на вашитѣ чувства.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

ЗЕМЯТА СЕ ВЪРТИ СТРЕМЕЖЪ НА ДУШАТА

30-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 1. VII. 1925 г. СОФИЯ



1927

Печатница Д. М. Златевъ

РУСЕ

ЗЕМЛЯ СЕ ВЪРЪН СТРЕМЪЖЪ НА ДЪШАТА

ДЪРЖАНА ОТЪ ЧЛЕНЕТА НА I. VII. 1922 Г. СОФИЯ
КРАСЪ (IV ГОДИНА)
30-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩНО ОКРУТЕНЪ



Печатница Д. М. Златевъ
1922
РАСЕ

Земият се върти — с времето на душата

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прчетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най-малката незнайна добродѣтель“.

Прчете се резюме отъ темата: „Най-великата незнайна добродѣтель“.

За слѣдния лжтъ ще напишете въ поетическа форма нѣщо върху думитѣ: Любовъ, свѣтлина, животъ и топлина за човѣшката душа. Отъ тѣзи думи ще съставите едно стихотворение най малко отъ единъ куплетъ, а най-много до дванадесетъ куплета.

Ще ви обърна внимание на слѣдното нѣщо въ живота: човѣкъ мисли едно а разбира друго: проповѣдва едно, а живѣе друго. Това сж несъобразности въ живота. Говоримъ за любовта, а употребяваме умразата; говоримъ за Истината, а употребяваме лжтата. При сегашнитѣ условия, въ кои-

то се наричаме, е така. Защо? Ние сме неискрени въ отношенията си: едно мислимъ, друго казваме. Огидешъ нѣкждѣ, не си разположенъ, но питатъ те: какъ си? — Много добръ съмъ. Не е вѣрно, ти не си разположенъ. Студено ти е, викатъ те край огъня но ти казвашъ: нѣма защо да дохождамъ около огъня, топло ми е. Или обратно: топло ти е. Казватъ ти: свали си дрѣхата! — Нѣма защо, добръ ми е. Не, като ти е топло, свали си дрѣхата — нищо повече! Ние не сме искрени въ отношенията си, не знаемъ, какво нѣщо е естествень животъ. Нѣкои хора пъкъ отиватъ въ друга крайностъ: нарочно правятъ това, което е неприятно на другитѣ. Тѣзи тѣхни погѣпки отиватъ до нахалство. Това е неестествено. Ние говоримъ за свѣтлината, а обличаме мракъ. Всѣки отъ васъ, като се облича, влиза въ стаята си, затваря се вътрѣ, спуска пердетата на прозорцитѣ и така се облича и съблича. Щомъ иска е да се обличате на тъмно и никой да ви не вижда, идете въ някоя борова гора въ Родопитѣ, влѣзте 10 — 15 километра на вътрѣ, за да избегнете отъ всички погледи. Иначе въ града всѣки ще ви види, тукъ има ясновидци. Или можете да влѣзете въ нѣкое дълбоко подземие отникждѣ да не прониква свѣтлина. Обста-

новката въ вашата стая не е удобна навсѣкжде, прониква сѣглина. Какъ ще примирите тия противоречия въ вашия животъ? Обичате свѣтлината, а търсите тъмнината. Това показва, че човѣкътъ не обича още светлината. Въ него има един , органъ на скритностъ, вложенъ въ неговитѣ творчески способности. Човѣкътъ не обича да казва туй, което мисли. Той има право. Хората не трѣбва да знаатъ, какво си мисли той. Нѣкои питатъ: ти какво мислишъ? То е моя работа. Когато моята мисль роди плодове азъ ще ги изкарамъ на пазаръ, и вие ще видите, какво мисля. Значи, скритността на човѣка е необходима дотогава, докато неговитѣ плодове узрѣятъ.

Нашитѣ мисли трѣбва да бждатъ прави за което иде на помощъ чувството съвѣстята. Чрѣзъ нѣго познаваме, дали мисльта ни е права, или не. При това мисльта ни трѣбва да бжде не само права, но и разумна. Огпретъ на челото се намира центъра на разумността или на причинността, чрѣзъ който познаваме, коя мисль е разумна и коя не. Мисльта трѣбва да сждържа въ себе си и морална мекога, т. е. човѣкъ трѣбва да бжде милосърденъ. Горѣ на главата се намира центъра на милосърдието. И най-послѣ всѣка мисль трѣбва да съ-

държа аромата на Любовта, затова трѣбва да имаме и любовъ къмъ Бога. Оттукъ виждаме, че всѣка мисль трѣбва да съдържа въ себе си редъ качества, за да може да устои на всички прѣпятствия и да се реализира.

Нѣкои отъ съвременнитѣ психолози лесно разрешаватъ тия въпроси, като казватъ: това е чувство, това е мисль, това е воля. И съ това свършватъ всичко. Попитайте нѣкой психологъ, дѣ се ди волята, ще ви каже, че волята се намира въ глѣзата. — На кое мѣсто въ главата? — Въ душата на човѣка. Де е неговата душа? Ако волята би била въ душата на човѣка, тя все трябва да има едно опредѣлено мѣсто, все трѣбва да има нѣкаква проява. Ако човѣкъ е разуменъ, дѣ се намира неговата разумность? Ако е чувствителенъ, дѣ се намира неговата чувствителность. Отъ това, че у нѣкои хора тия центрове сж по-силно развити, а у други по-слабо развити, това показва, че всички хора не сж еднакво чувствителни; всички хора не сж еднакво разумни; всички хора не сж еднакво съвѣстни и т. н. Хората се различаватъ много единъ отъ други. Но благодарение, че вие още не познавате физиогномията, херомантията и редъ други науки, та можете донѣкъдѣ да се търпите. Единъ день, ко-

гато човѣшката душа добие своята красива форма, когато всички сили, способности у васъ се развиятъ, вие ще разбирате Истината.

Понѣкога у човѣка се зарежда желание да говори. У хората има едно естествено, разумно говорене, но понѣкога центърътъ на рѣчта се възбужда толкова силно, че у тия хора се явява желание за чрѣзмѣрно говорене. Такива хора и като спятъ говорятъ. Не, ти ще спишъ и ще мълчишъ! Воденицата не трѣбва да говори на всѣко врѣме. Тя ще мели брашно само тогава, когато има жито. Иначе говорътъ е опасенъ. ще мълчишъ, докато житото дойде. Ако камънитъ се върятъ напразно, тѣ ще се изгриятъ. Послѣ човѣкъ трѣбва да мисли, когато е врѣме за мислене. Дойдатъ ли благородни мисли въ ума ти, мисли. Дошла умразата, нѣкой хора се разправятъ помежду си. Ти не напрѣгай ума си, не го хаби, за да примирявашъ два дявола. Два дявола не могатъ да седатъ на едно мѣсто. Човѣшкиятъ умъ не е създаденъ за тази работа.

И тъй въ живота има редъ несъобразности, които ученикътъ, който е тръгналъ въ пътя на истината, трѣбва да ги вземе въ съображение и да се справи съ тѣхъ. Всѣки отъ васъ има слѣдната

опитностъ: щомъ кажете нѣщо, което не е съобразно съ великия Божи законъ изпитвате скръбъ, като че сте изгубили нѣщо. Хората ви казватъ: ти не си постъпилъ разумно; не си помислилъ разумно; не си говорилъ разумно. „Ами Истината говорихъ“ — Не, ти не си говорилъ Истината, както трѣбва. Ти си говорилъ по човѣшки, а не по Божествено. Нѣкой ти казва: „Братко, ти онзи день излъга бакалина. — Ти пъкъ излъга онзи басмаджия. И двамата сж говорили, но това не е говорене на Истината. Ти, който си излъгалъ единъ бакалинъ, като не си му доплатилъ 10 — 15 лева не можешъ да говоришъ Истината. Но и другиятъ братъ не трѣбва да го изобличава, но трѣбва да отиде при бакалина и да му каже: „Онзи мой братъ нѣмаше достатъчно пари и затова остана да ти доплаща 15 лева. Вземи тия пари и ме извини, че захъснѣхъ малко. Ние сме съдружници съ моя братъ. Това значи да говоришъ Истината.

Ако вие мислитѣ, че ще можете да влѣзете въ Царството Божие съ този моралъ, който имате днесъ, се лъжете. Съ този моралъ ще ги спратъ още на първата врата. Досега хората сж живѣли така, но отсега нататъкъ не може да се живѣе по сжщия начинъ. Огъ васъ се изисква едно вътрѣшно

по буждение към великата Божия Любов да започнете работа надъ себе си. Това е единъ отъ най-малкитѣ подвизи но същевременно и отъ най-великитѣ. Най-красивото нѣщо е човѣкъ да работи надъ себе си. Запитвали ли сте се, откакъ сте се родили и досега постъпвали ли сте тъй, както Богъ изисква? Давали ли сте си затова отчетъ? Доволенъ ли е Богъ отъ васъ? Ще кажете: отъ петъ години вече ние сме въ Школата, работимъ съзнателно върху себе си. Оставете този въпросъ, но питамъ ви: откакъ сте се родили, изпълнили ли сте поне 1/10 частъ отъ задълженията си, както трѣбва? Всѣки день, отъ единия край на свѣта до другия, се чуватъ само роптания и роптания. Ако по-висшитѣ, по напредналитѣ същества не подържаха хората, тѣ биха отишли като коня въ рѣката. Знаете ли какъ отива коньтъ въ рѣката? Конетѣ иматъ голѣмъ страхъ отъ буря. И като излѣзе нѣкоя голѣма буря, тѣ вървятъ назадъ. Ако се случи задъ тѣхъ голѣма рѣка, тѣ влизатъ въ нея и така се издавятъ. Въ голѣма буря всички коне нагазватъ въ водата, не могатъ да издържатъ бурята. Затова е останала въ обикновения животъ поговорката: „Огиде; коньтъ въ раята“. Така вървятъ и хората, като конетѣ. Не вървятъ съ глава-

та напредъ, но вървятъ съ гърба на прѣдъ и про-
падатъ. Не, влѣзе ли човѣкъ въ нѣкое сражение,
т. е. дойдатъ ли страданията, той трѣбва по най-
правилень начинъ да настѣпва, или огстѣпва, спо-
редъ случая отъ позиция на позиция, безъ да го
види неприятельтъ.

Та сега, всѣки отъ васъ трѣбва да си зада-
де въпроса: азъ изпълнихъ ли волята Божия тъй,
както е било угодно на Бога? Богъ е най-разумно-
то същество въ свѣта но въпрѣки това, Той не ни
е осъдилъ нито чрѣзъ Истичата, нито чрѣзъ своя
умъ и своето сърце. Богъ знае, че животътъ на
хората не е поставень правилно. Той вижда всич-
ко това, но понеже е благъ, Той никога не наруша-
ва своето равновѣсие. Вие казвате: нали Богъ знае
всичко, защо не прѣдотврати нѣкои нѣща? Той ос-
тавя хората свободно да изпитатъ и радостта и
скръбта въ живота. Богъ глѣда еднакво и когато
се радваме и когато страдаме. Той глѣда на всич-
ко тихо и спокойно, отъ нищо не се възмуцава. То-
ва, че си спечелилъ 700,000 лева, или, пъкъ че си
изгубилъ 100,000 лева, Богъ глѣда спокойно и ед-
накво. Че си съградилъ къща, или пъкъ че къща-
та ти изгорѣла, и на това Богъ глѣда спокойно.
Че ти се родило хубаво дѣте, или че дѣтето ти умрѣ

ло, за Бога е все едно. Господъ всичко знае, всичко вижда — великъ е Той. Въ това отношение, ние трябва да се стремимъ да имаме онова велико разположение на духа, да прѣнасяме всичко съ търпение. Само по този начинъ у насъ ще се образуватъ онати вътрѣшна връзка съ Бога, съ която животътъ ни на земята ще стане сносенъ и приятенъ. Животътъ на небето е приятенъ, но важно е за насъ животътъ на земята да стане сносенъ.

Тази вечеръ ще ви задамъ слѣдния въпросъ: може ли майката да стане учителка на дъщеря си? Може ли бащата да стане учителъ на сина си? — Не може. Може ли братътъ да стане учителъ на сестра си? Може ли сестрата да стане учителка на брата си? — Не може. Това не е въ реда на нѣщата. Учителътъ всѣкога трѣбва да бѣде чуждъ човекъ. Може ли нѣкой между васъ да ви стане учителъ? — Не може. Учителътъ трѣбва да дойде отъ далечъ нѣкъдѣ. Той не трѣбва да бѣде подобенъ на васъ. Такъвъ е законътъ. Може ли нѣкой отъ васъ да ви стане свѣщъ? — Не може. Но единъ ангелъ може да ви стане свѣщъ, съ която да си светите. Ангелътъ може да бѣде за васъ и свѣтлина, и топлина, но вие не можете да станете светлина и топлина едни на други. Тия разсждения

внасятъ въ васъ редъ мисли вие си казвате: колко прости хора сме били! Не е въпроса за вашата простота, въпросътъ е за неразбиране на нѣщата. Вие не сте прости, но не разбиратъ нѣщата правилно. Понеже и тате старъ навикъ на разбиране — разбирате по своему. Запримѣрь, вие искате като влѣзете въ едно общество, да ви уважаватъ всички, да бждете като прѣдставителъ на това общество. Това е право чувство, но дѣ трѣбва да ви уважаватъ? всѣки ученикъ, като излѣзе на дъската предъ своя учитель, нали иска да каже нѣщо разумно, да задоволи учителя си? Ако той излиза всѣки день на дъската и не знае нищо, какъвъ смисълъ има неговото учение? Той иска като излѣзе на дъската, да рѣшава задачитъ си, а учителятъ да му каже: много добръ! Да кажешъ да задоволишъ хората, това е естествено чувство у човѣка, но на първо мѣсто трѣбва да задоволишъ Бога.

Питамя ви: отъ дѣ произтичатъ заблужденията у васъ? Най близкото заблуждение което, се явява у васъ, се дължи на обстоятелство, че човѣкъ не е доволенъ отъ мѣстото, което заема въ свѣта. Ще ви приведа единъ примѣрь, за да изясна идеята си. Нѣкой-си прстъ актьоръ влѣзълъ въ една трупа и въ скоро врѣме се повдигнал .

Тамъ игралъ роля на царь. До това врѣме той билъ човѣкъ скромень добъръ, но откакъ игралъ тази роля, забравилъ своето прѣдишно положение, извънъ сцѣната и като се връщаль дома си, относаль се съ жена си заповѣднически, властно. Казвалъ ѝ: „Знаешъ ли кой съмъ азъ? Не виждашъ ли, че съмъ царь?“ Ходи изъ къщи, заповѣдва, сърди се, че не го слушатъ. Жена му го гледа, чуди се, какво иска, счита го за лудъ. Докато играе на сценага, всички му ржкоплѣскають, възхищавать се отъ него, но щомъ слѣзе отъ сцената, никой не го признава за царь. И вие се намирате въ сжщото положение. Нѣкога въ живота си сте играли роля на царь. Тогава сте имали много почести слава, умни сте били, всички сж признавали вашето царско достоинство. Днесъ обаче не сте царе, но вие имате за себе си високо мнение. Вие мълчите, не се издавате, минавате за скромни, но всѣки мисли, че нѣма другъ като него. Всѣки казва въ себе си: вие не ме глѣдайте, че съмъ толкоза простъ външно. Това тѣй изглѣжда само. Въ мене има скрито нѣщо царско, което вие не виждате. Наистина се крие нѣщо царско въ тѣбе, скоро си игралъ царска роля на сценага. Азъ зная това, но питамъ: какво царско има скрито въ твоята душа?

Това е важниятъ въпросъ. Ако въ душата ти има скрито нѣщо хубаво, благородно, изнеси го за себе си за своитѣ ближни, за Бога, колкото малко и да е то. Може да е малко, като кокиче, изнеси го. Като ученици, вие трѣбва да изнесете и най малкото добро качество, което имате скрито въ душата си и да го разрабѣтите.

Всички вие сега минавате прѣзъ двѣ сѣстояния: едното е сѣстояние на обезсърчаване, а другото е сѣстояние на насърчаване. Дойде нѣкой при мене, оплаква ми се и казва: отъ менъ човѣкъ нѣма да стане. Действително така е. Това е една фаза. Господъ ви е турилъ въ нѣкоя реторта, новъ човѣкъ кове отъ васъ. Като излѣзете отъ ретортата, казвате отъ, мене човѣкъ ще стане. И това е вѣрно. Какво значи това, отъ менъ човѣкъ нѣма да стане? То значи: такъвъ, какъвто си днесъ, наистина отъ тѣбъ човѣкъ неможе да стане, но слѣдъ тази реторта, отъ тебъ човѣкъ ще стане. Какво прѣдставлява ретортата? — Страданията. Като пострадашъ, ще придобиешъ по-голѣма опитностъ, и отъ тѣбъ човѣкъ ще стане. Въ първо врѣме ще настане помрачение, недоволство, бошуване, ще изпъкнатъ въ ума ти този-онзи отъ твои минали сѣществувания, този-онзи отъ сегашното ти сѣще-

ствузание ще изкочатъ насрѣща ти неуредени смѣтки и т. н. Ти седишъ въ това положение день, два, три като халсанъ, и току изведнажъ съзнанието се прояснява, и ти се повдигнешъ малко. Какъ ще си обясните това състояние? Това е много естествено състояние. Пари нѣмашъ това е естествено състояние. Имашъ пари — това е естествено състояние. И съ пари, и безъ пари, това сж естествени състояния за живота. Гладенъ си — това е естествено състояние; ситъ си — това е естествено състояние. Уменъ си — това е естествено състояние; глупавъ си — това е естествено състояние; Гиѣвенъ си — това е естествено състояние; миролюбивъ си — това е естествено състояние. Какво лошо има въ всичко това? Защо си гневенъ? Защото не си миренъ. Защо си миренъ? Защото не си гладенъ? Защо си гладенъ? Защото не си ситъ? Защо си глупавъ? Защото не си уменъ. Защо си уменъ? Защото не си глупавъ. Вие ще кажете: Така не се разсждава. Какъ се разсждава? Казвате: $2 \times 2 = 4$. Числа-2и2 сж равни величини. Но прѣдставете си, че имаме по две кокошки, отъ които моитѣ снасятъ по 160 яйца прѣзъ годината, а твоитѣ снасятъ само по 10. Питамъ: можешъ ли да съберешъ тия кокошки? Ако вие вземете двѣтѣ ваши кокошки и азъ взе-

ма моитѣ двѣ резултатѣтъ ще бжде ли равенъ? — Не. Та като казваме двѣ по двѣ подразбираме че само двѣ разумни същества могат да се събератъ на едно мѣсто. Единъ разуменъ човѣкъ и единъ глупавъ човѣкъ никога не могат да се събератъ на едно мѣсто. Двама глупави хора пакъ не могат да се събератъ. Тѣ не могат и да се изваждатъ. Глупавитѣ хора нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Лошитѣ хората по сѣщия законъ нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ нито се дѣлятъ. Обаче лошитѣ хора и събиратъ, и изваждатъ, и умножаватъ и дѣлятъ. Добриятъ човѣкъ се отличава по това, че той не умножава, а се умножава. Лошиятъ човѣкъ пъкъ умножава огъ вънъ, но не се умножава. Добриятъ човѣкъ умножава огъ вътрѣ. Това е изяснението на събирането. Нѣкой казватъ: ние се събираме. Какъ? Както лошитѣ, или както добритѣ хора? Други казватъ: ние можемъ да изваждаме. Какъ? Както глупавитѣ или както умнитѣ хора? Както любещия или както човѣкѣтъ, който мрази? Това сж дълбоки разсждения. Трѣбва да разсждаваме, за да разберете всички положения въ живота.

Казвамъ: земята се върти, Какво отношение има

земята спрѣмо нашия животъ? Значи, земята по отношение насъ прѣдставлява колело, което се върти. Когато колелата на каруцата се въртятъ, това показва, че ние вървимъ къмъ дадена цѣль, а когато не се въртятъ колелата на каруцата, това показва, че животътъ е прѣстаналъ. Слѣдователно, движението на земята около слънцето и движението на земята около себе си, показва, че въ земята има два разнородни живота. Когато земята се движи около себе си, това показва, че тя живѣе за себе си. Около слънцето това показва, че тя живѣе за слънцето. Първото движение става за нея, но едноврѣменно тя живѣе и за насъ, понеже животътъ, който тя възприема, минава по нейната повърхнинз, а ние, като живѣемъ въ нейната кожа, този животъ засѣга и насъ и нашия организъмъ. Слѣдозателно, ние участвуваме въ живота на земята. Земята, като се върти около слънцето приема животъ и отъ него. По този начинъ ние участвуваме и въ този животъ. Ако земята прѣстане да се върти около себе си и около слънцето, всичко ще се свърши, т. е. всѣко движение ще спре. Щомъ земята се върти, по сжщия законъ и ние се въртимъ около себе си и около слънцето т. е. около Бога. Съ други думи ние се стремимъ къмъ себе си, стре-

мимъ се и къмъ Бога. Това е единъ философски изводъ. Щомъ прѣкараме движението въ втора степенъ, тогава при въртенето на земята около себе си, образува стремежъ къмъ себе си, а при въртенето ѝ около слънцето, се образува стремежъ къмъ Бога. Слѣдователно, щомъ кажемъ, че земята се върти около себе си и около слънцето, веднага въ насъ трѣбва да изникне истинската идея — да се стремимъ къмъ себе си и къмъ Бога. Понеже земята се върти, неизбежно е това въртене и за насъ. Такъвъ е законътъ на движението. Ако ти прѣстанешъ да се въртишъ т. е. да се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога, ти ще се спрешъ но това не може да бжде, понеже земята се върти. Несъзнателно ти ще се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога, защото земята се върти. Щомъ ние се стремимъ къмъ себе си, отъ нашия животъ ще започнатъ да се хранятъ нашитѣ мисли, нашитѣ желанія, нашитѣ дѣйствия. Тѣ ще възрастватъ тѣй, както всичко на земята расте и възраства. Законъ е: като се движи земята около себе си и около слънцето всички растенія и животни се развиватъ върху нейната повърхностъ. Сжщото се отнася и до насъ: като се стремимъ къмъ себе си и къмъ Бога, по сжщия начинъ всичко въ насъ

ще расте и ще се развиза. Вие казвате: моята работа се свърши. Какъ се свърши? Каква е тази ваша философия? Казвате: отъ менъ човѣкъ нѣма да стане. Казвамъ: земята прѣстана ли да се върти около себе си и около слънцето. — Не. Ти живѣешъ ли на земята? — Да. Ти стремишъ ли се къмъ себе си? — Да. Ти стремишъ ли се къмъ Бога? — Да. Тогава нѣма никакво изключение и за тебъ. Сто ангели ще те взематъ на ржѣ и при Бога ще отидешъ по всичкитѣ правила. Тѣ ще ти кажатъ: говори! И ти ще говоришъ.

Казватъ нѣкои, че въ обществената безопасностъ имало единъ камшикъ който казвалъ: азъ зная всичко, азъ мога всичко. Вие се плащите отъ камшика на обществената безопасностъ, а не се плашитѣ отъ въртението на земята. Този камшикъ на земята, който се върти около своята ось и около слънцето е милиони пѣти по-опасенъ, отколкото кой да е камшикъ на обществената безопасностъ. Той е законътъ на природата. Вие трѣбва да казвате: земята се върти около осьта си. Слѣдователно азъ трѣбва да имамъ стабилностъ. Земята се върти около слънцето. Моята вѣра трѣбва да се засили. Кажете ли така, веднага всички духове наоколо ви ще се разпрѣснатъ като прахъ,

вие ще видите, че слънцето грѣе и ще тръгнете къмъ Бога. Казвате: дѣ е Господъ? Всички ще Го видите. Така трѣбва да е поставенъ великиятъ Законъ въ душитѣ ви. Такъвъ трѣбва да бѣде окултниятъ ученикъ. Ако ви попитатъ, защо се върти земята около себе си, ще кажете: така е наредилъ Господъ. Защо земята се върти около слънцето? — Така е направилъ Господъ. Казвате ние знаемъ много нѣща. Какво знаете? — Че бобътъ се увива около пръчкитѣ. Вѣлика философия било това, да знаете, че бобътъ се увива около пръчкитѣ. Защо се увива бобътъ около пръчкитѣ? Защото е бобъ, и Ние знаемъ още, че черешитѣ зрѣятъ прѣзъ мѣсецъ май. Защо не зрѣятъ прѣзъ септемврий или прѣзъ ноемврий? Казвате: така е наредила живата природа. — Не, други причини има затоа. Вие мислитѣ, че природата нарежда своитѣ работи тъй както една трупа може да нареди дадено прѣставление, напимѣръ, въ срѣда вечеръ, или друга нѣкоя вечеръ. Писано е: въ срѣда вечеръ ще се даде „Хамлетъ“ отъ Шекспира и единъ знаменитъ актьоръ ще играе най-важна роля. Хамлетъ държи мъртвата глава и се разговаря съ нея. Азъ говоря за живи глави, а вие говоритѣ за мъртва глава. Разправяшъ нѣкому, че си изгубилъ паригѣ си. Значи ти

гозоридъ за мъртва глава. Озидали сж тѣ-говоришъ змъртва глава. Лежишъ боленъ-говоришъ за мъртва глава. Питамъ: защо ви е тази мъртва глава? Ще кажете: Господъ е наредилъ така хората да умиратъ. Не, Господъ не е наредилъ да умиратъ хората. Когато на нѣкоя пчела взематъ меда и я изпълятъ отъ кашера ѝ, Господъ ли е наредилъ така, или хората сж наредили? Хората сж наредили, разбира се. Господъ е наредилъ пчелитѣ да събиратъ медъ и да си го ядътъ. Хората сж наредили, пчелитѣ да събиратъ медъ, а тѣ да имъ го ядътъ. Знаете ли кой човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие? Вие казвате: зная, че съзрѣмения човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие. Значи, споредъ васъ, човѣкъ, който събира меда на пчелитѣ да го яде, или човѣкътъ, който коли волветѣ да прави пастърма отъ тѣхъ, или човѣкътъ, който коли кокошкитѣ за да ги яде, е този който е създаденъ по образъ и подобие Божие. Това ли е човѣкътъ? Не, това сж случайности, които се срѣщатъ въ сегашниятъ животъ на човѣчеството. Тия случайности сж ни отклонили отъ правия пжтъ, както и земята се е отклонила малко отъ своя пжтъ. Такива случаи се срѣщатъ по нѣкога въ природата — нѣкои планети се отдалечаватъ отъ своя центръ.

Това, че и ние се спираме по пътя си, е случайност, която трѣбва да поправимъ. Грѣхътъ, който съществува въ свѣта, е случайностъ, която отдалечава човѣка отъ неговия стремежъ къмъ Бога. Вие трѣбва да се освободите отъ всички тия заблудения и може да се освободите.

Сега у васъ се заражда мисълта: колко лоши хора сме били! Не е въпросътъ тамъ. Важно за васъ е да се стремитѣ къмъ себе си и къмъ Бога, както земята се върти около себе си и около слънцето. Както всички точки на нейната повърхностъ се освѣтляватъ еднакво отъ слънцето, така и всѣка човѣшка мисль, всѣко човѣшко желание, всѣко човѣшко дѣйствиe трѣбва да се озарява, да се осветлява отъ Божествения Духъ. Всичко това трѣбва да възраства въ васъ. Туй трѣбва да вземете не само като аналогия, но като една необходимостъ, която същеврѣменно внася силенъ погикъ въ душитѣ ви. Само това ще ви отличи, отъ другитѣ хора. Такива трѣбва да бждатъ вашитѣ разбирания, Това е празната философия на живота. Нѣкой казва: такива сж условията такива сж обстоятелствата на живота. Това е за негово оправдание. Какви сж условията? — Студено е сега на земята. Кой ви каза, че е студено?

Има ли студъ въ свѣта? — Нѣма студъ. Съврѣ-
меннитѣ учени хора казватъ, че при 270° подъ
нулата не съществува никакъвъ животъ. Обаче,
азъ зная, че и при 500° подъ нулата има животъ.
Ученитѣ казватъ: ако дспуснемъ, че температура-
та спадне подъ 270° , цѣлата вселена ще се разру-
ши. Тѣй турцитѣ казватъ: възможно е. Това сж
твърдения, които нито единъ ученъ не е доказалъ.
Това е една хипотеза, колкото и вѣрна да е, тол-
кова и лъжлива. Ние имаме такива твърдения всѣ-
ки день. Съ всички тия твърдения, именно ние се
спираме въ живота си. Вие казвате: има фази въ
живота на човѣка, при които той се спира въ жи-
вота си и не може да отиде къмъ Бога. Това мо-
же да стане само при следния случай: кога-
то човѣкъ не се е родилъ. Родилъ ли се е човѣкъ
веднажъ, той непрѣменно ще се върти и около
себе си, и около Бога. Понеже ние се стремимъ и
къмъ себе си, и къмъ Бога, Това трѣбва да става
съзнателно, за да се ползуваме отъ великитѣ бла-
га на живота.

Сега, тия мои твърдения могатъ да произведатъ
у нѣкои отъ васъ обратенъ ефектъ. Вие дохож-
дате до едно противорѣчие и казвате: ако е та-
ка, какво да правимъ съ сегашнитѣ си вѣрвания

и разбирания? Какво ще правитѣ? Какви вѣрвания имате? Колко тежатъ вашитѣ вѣрвания? Колко грама тежатъ петъ милиона вѣрвания? Каква е тѣжестъта на петъ милиона скѣрби? Казвате: сломиха ме страданията! Колко тежатъ вашитѣ страдания? Чудни сте вие! Не могатъ да ви сломятъ скѣрбитѣ и страданията. Страданията въ вашия животъ сж нѣщо като вметнатитѣ изречения въ граматиката. Напримѣръ, често между изреченията се вмѣкватъ слѣднитѣ изрази: Бѣга като стрѣла, лети като свѣткавица, като свѣтли-на. Може ли човѣкъ да върви като свѣткавица? — Не може. Така и вие казвате: сломиха ме страданията, разнебитенъ съмъ. Питамъ: братко, сломенъ ли си? — Да. Но като дамъ на този свой братъ една хубава баница да се нахрани, виждамъ, че не е сломенъ. Този човѣкъ яде отлично. Сломяването се дължи на друга причина, а именно: на противодѣйствието, което нашата мисль указва на Божията. Ние усѣщаме сломяване именно въ това отношение. Човѣкъ се сблъсква съ великата Божия мисль. Казватъ нѣкои учени, че земята не се върти нито около себе си, нито около слънцето. Земята седи неподвижна, а всички тѣла се въртятъ около нея. Ако това е така, питамъ тогава всички хора въртятъ ли се около единъ човѣкъ?

— Не се въртятъ. Ако е вѣрно, че земята седи на едно мѣсто, а всички други тѣла се въртятъ около нея, тогава трѣбва да има на земята поне единъ такъвъ примѣръ. Понеже такива примѣри нѣма, отукъ слѣдва, че земята се върти около себе си, и ние се стремимъ къмъ себе си. Земята се върти около слънцето, и ние се стремимъ къмъ Бога. Този законъ сжествува и въ свѣта, за да не би нѣкое сжщество да измѣни реда на човѣшкия животъ или развитието на кое-да е друго сжщество. Въ туй отношение всички сжщества сж осигорени, за да бждагъ свободни. Никой не може да те спъне въ твой пжтъ. Ако ти самъ си внушишъ нѣщо, твоитѣ мисли могатъ да ти се противопоставятъ, и тогава ще опиташъ резултатитѣ отъ нарушението на този законъ. Само при такива случаи могатъ да станатъ малки катаклизми въ живота ти.

Главната мисль, която искамъ да остане отъ тази лекция у васъ е слѣдната: земята се върти около себе си, и вие се стремитѣ къмъ себе си, да станете благородни. Земята се върти около слънцето, и вие се стремитѣ къмъ Бога. Слѣдователно, вие ще любитѣ, ще обичате. Питамъ ви: при това положение ще имате ли голѣма скръбъ? Единствената скръбъ за разумния човѣкъ се прѣ-

дизвика отъ това, когато той разбере че е нарушилъ една отъ малкитѣ добродѣтели. Той скърбятъ, че е нарушилъ ония блага, които Господъ му е далъ. Слѣдъ като съзнае, това, той се стреми вече да поправи своитѣ грѣшки. По сѣщия начинъ вие трѣбва да се стремите постоянно да изправите живота. Сегашнитѣ астрономи казватъ, че единъ день, земята щѣла да остарѣе. Не, земята единъ день ще се подмлади. И планетитѣ се подмладяватъ. Когато земята се подмлади, всички хора ще се подмладятъ. Вие трѣбва да имате разумнъ стремежъ къмъ себе си и къмъ Бога. Не мислете, че не е отъ значение да се стремитѣ къмъ себе си и къмъ Бога. Това сж двѣ необходими положения при сегашното ви развитие. Тия два стремежа сж потребни за васъ. Всички трѣбва да имате постояненъ стремежъ къмъ Бога.

Питамъ: когато земята се върти около осьтата си, става ли търкане между нея и другитѣ небесни тѣла? — Не става. Ами когато земята обикаля около слънцето, става ли нѣкакво стълкновение между нея и другитѣ небесни тѣла? — Не става. Когато вие се стремитѣ къмъ Бога, започвате да разисквате, кой какъ върва. Това не е истински стремежъ къмъ Бога. Да се стремишъ къмъ Бога,

да всички хора въртятъ ли се около единъ центъръ?

значи да бждешъ свободенъ. Значи, ще се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога свободно, безъ да имашъ стълкновения съ кого и да е. Щомъ имашъ стълкновение съ нѣкого, ти не се стремишъ къмъ себе си. Щомъ си въ стълкновение съ своето вѣрую, ти не се стремишъ правилно къмъ Бога. Забѣлѣжишъ ли това, ще се корегирашъ. Каквото прави земята, това ще правимъ и ние. Една похвална чѣрта има земята: тя се стреми къмъ себе си и гледа работата си; послѣ се стреми около слънцето, и продължава да гледа своята работа.

Като дойдете слѣдния пжтъ въ класъ, трѣбва да бждете готови върху тази лекция — ще има такива разисквания, каквито не сте слушали другъ пжтъ. На всѣки едного, и на млади и на стари, ще задавамъ въпроси, а тѣ ще отговарягъ. Ще си приказваме по окултенъ начинъ. Вие трѣбва да забравитѣ, че сте голѣми, ще се чувствувате като дѣца. Така ни учи и Господъ. Колко пжти Господъ ни кара да умираме, за да прѣстанемъ да мислимъ, че сме стари. Дойдете до извѣстна възраст и започвате да мислитѣ, че сте стари. Не е така. И стариягъ, и младиягъ човѣкъ трѣбва да бждатъ бодри и свѣжи.

И тъй земята се върти около своята осъ и около слънцето. Ученитъ хора казватъ, че земята щѣла да спрѣ движението си, като мѣсечината. Мѣсечината не е въ абсолютень покой. Тя не се върти около своята осъ, но се върти около земята и около слънцето, тъй щото двѣтъ ѝ страни едновременно се огрѣватъ отъ слънцето. Само че мѣсечината крие едната си страна. Има прѣдание, че сегашнитъ хора нѣкога сж живѣли на мѣсечината и когато я напуснали, за да дойдатъ да живѣятъ на земята, тя се разгнѣвила, че дошли на земята безъ нейно позволение. Отъ тогава тя крие лицето си. По-рано тя е била майка на хората, а сега това, което се вижда отъ нея, е бащата. Той казва: „Какво правятъ дѣцата?“ Майка имъ не иска да ги види. Тя казва: „Азъ не искамъ да видя тия деца, които заминаватъ безъ мое позволение?“ Вѣрно ли е туй прѣдание? Сега трѣбва да обяснимъ, защо мѣсечината се движи около земята. Изпѣйте упражнението „вехадѣ“!

Сега ще направимъ едно упражнение — движение съ двѣтъ ръце, въ видъ на трептения.

Азъ трѣбва да ви обясна това упражнение, защото невѣжеството е майка на много злини. Двѣтъ рѣцѣ прѣдставляватъ два проводника на

енергия, които се развиват въ човѣшкото тѣло. Значи, въ тѣлото на човѣка има едно общо течение, което се образува отъ съединението на отрицателното течение въ дѣсната половина на тѣлото и положителното течение въ лѣвата половина на тѣлото. Понекога хората събиратъ двѣтъ си ржце, за да стане обмѣна между тѣхъ и енергиитѣ, които идватъ отъ слънцето и отъ земята. Често съ тия движения, съ тия трептения на ржцетѣ, ние уравниваме тия двѣ течения. Както и да поставите ржцетѣ си, всѣкога става изтичане, но като ги съедините, енергиитѣ на природата се използватъ по-разумно. Ако човѣкъ държи дълго време ржцетѣ си затворени, въ него става подпушване. Най-добрѣ е да става допирание на ржцетѣ само съ върховете на прѣститѣ. Когато човѣка заключва, т. е. затваря ржцѣтъ си, това показва, че той е подпушенъ, има нѣкакво смущение въ душата си. Когато двама души се хващатъ на кръстъ, съ двѣтъ си ржцѣ, образуватъ се единъ видъ кръстосани течения, съ които нищо не се разрѣшава. Това е губене на ерѣме. Нѣкои хора пъкъ хващатъ съ дѣсната си ржка лѣвата на нѣкого или обратно. Не, най-естествено ржкуване е лекото допирание на дѣсна ржка съ дѣсна. Тогава

теченията ставатъ правилно. Когато спи човѣкъ, той знае дѣ да тури ржцетѣ си. Тия части отъ организма, въ които теченията не сж правилни, заболѣватъ. Всичкитѣ болести въ извѣстни улове се дължатъ на това, че въ тѣхъ нѣма достатъчно жизнена енергия. Хората туря ъ ржката си върху болния органъ за да се обнови. Той може да се обнови само съ ржката, но и чрѣзъ мисълта, която минава презъ нервитѣ на този органъ. Мисълта е енергия, която се изпраща до него. Човѣкъ трѣбва да разбира всички тия нѣща разумно, за да се ползува отъ тѣхъ. Нѣкои казватъ: азъ нѣма да правя такива движения. Природата застава всѣки човѣкъ да се движи. Всѣки день човѣкъ трѣбва да направи извѣстно число движения. Ако н ги направи доброволно, той може да се подпуши. Ако не ги прави доброволно, ще дойде нѣкоя болестъ. Като дойде болестъта, той ще направи толкова движения, колкото сж били необходими: ще рита, ще лѣга, ще става, ще се върти на грѣбъ, на коремъ, ще се навежда и т. н. Ще извърши толкова движения, колкото природата е опрѣделила. Природата не обича движенията, но само разумнитѣ движения. Тя не търпи излишни движения. Въ нея умора нѣма и прѣсилване нѣмъ. Всѣко движение

е на мѣсто. То се явява като прѣходенъ пунктъ но тия енергии, които идатъ отъ слънцето. Ако вие разбирате тия движения, щѣхте да знаете да движитѣ главата, ржцетѣ, краката и цѣлото ситѣло хармонично. Движенията трѣбва да бждатъ ритмични защото сж свързани съ нашата мисль и съ нашитѣ чувства. Когато правитѣ тия движения, трѣбва да имате разположението на дѣтето, при това, трѣбва да знаете, защо ги правитѣ

Сега, вие знаете вече първия урокъ, защо се движи земята. Има учени хора, които не знаятъ това. Има обяснения и за движението на слънцето около своя центъръ. Съ козмоса се обяснява смисъла на вътрешния животъ у човѣка.

Изпѣйте упражненията: „Въ начало бѣ Словото“ и „Вдѣхновение“.

„Добрата, Истина, красота, това е Любовта“.

ТЕОРИЯ и ПРАКТИКА

31-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
8. VII. 1925 г. въ гр. СОФИЯ.



Печат. „Художникъ“ — Русе

женина, когото придобават е обречени. Често жените се назовават и т. н. Често извършват толкова много неща, че се вярва на слово, че са добри.

Също така, когото са били необходими, те са били. Често се казва, че са били необходими, те са били. Често се казва, че са били необходими, те са били.

Често се казва, че са били необходими, те са били. Често се казва, че са били необходими, те са били. Често се казва, че са били необходими, те са били.

Често се казва, че са били необходими, те са били. Често се казва, че са били необходими, те са били. Често се казва, че са били необходими, те са били.

ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА

31-я ШКОЛА ЛЕКЦИЙ НА ОБЩИН ОКАЗАНЕ
КАСАР (IV год) ДЪРЖАНА ОТЪ ЗАПЛЕТИ НА
8. VII 1925 г. въ лб. СОФН.



ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА

„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочетоха се няколко от работите върху темата: съставяне поезия от думите „Любов, свѣтлина и топлина за човѣшката душа“.

Ще ви запитамъ: защо хората влизатъ въ стѣлкновение единъ съ другъ? Когато двѣ тѣла се движатъ съ една и сѣща бързина и въ една и сѣща посока, могатъ ли да влѣзатъ въ стѣлкновение? — Не могатъ. Обаче, ако двѣ тѣла се движатъ въ една и сѣща посока, но съ различни бързини, тѣ ще влѣзатъ въ стѣлкновение.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: по какво се отличава разумниятъ животъ? Човѣкъ самъ за себе си не може да познае, дали е разуменъ, или не. Когато има двѣ лица, само тогава можемъ да говоримъ за разумностъ. Когато казваме, че Богъ е всемьдъръ, то

е, защото Неговата Мъдростъ се изявява спрѣмо насъ, и ние я съзнаваме. Слѣдователно, контраститѣ въ свѣта сж необходими. Ето защо, когато имаме двама души, единиятъ разуменъ, а другиятъ неразуменъ, ние можемъ да говоримъ вече за разумностъ. Разумнитѣ хора вървятъ въ успоредни линии. Какво ни показва прѣсичането на двѣ линии? — Че единиятъ отъ двамата е неразуменъ. Теоретически всички знаете, че хората не трѣбва да идватъ въ стѣлкновение единъ съ другъ. Кога не се стѣлкнувяватъ? — Когато любятъ. Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да люби! Въ Любовта нѣма никакъвъ аристократизъмъ; тя не прави никаква разлика между висшия и низшия животъ. Туй трѣбва да държите въ ума си. Ние, обаче, правимъ разлика между човѣшкото и животинското съзнание. Напримѣръ, едно млѣкопитающе не може да бжде въ хармония съ човѣка, защото низшето не може да разбере висшето. Единъ волъ, или единъ конь не може да влѣзе въ положението на човѣка, когато човѣкътъ влиза въ положението му, и щомъ се разболѣе, той може да му помогне. По сжщия начинъ, и ние, като животнитѣ, не можемъ да влѣземъ въ положението на ангелитѣ, но тѣ обхващатъ нашето съзнание, разбиратъ ни и ни помагатъ.

Сега забѣлжете, често вашитѣ чувства и мисли

се мѣнятъ. Нѣкой говори за любовь, но не се минава много врѣме, той изгубва тази любовь. Той измѣня чувствата си. Изкуство е, като страдашъ, да отдѣлишь твоитѣ чувства и мисли отъ страданието. Нѣкои казватъ: както човѣкъ мисли, такъвъ е; или както човѣкъ чувствува, такъвъ е. Вѣрно е това, но мислитѣ и чувствата не сж самиятъ човѣкъ. Когато ние казваме, че както човѣкъ мисли и чувствува, такъвъ е, то е по нѣмане подходящи думи въ езика ни. Затова, често ние си служимъ съ едни и сѣщи думи, за да изразимъ различни състояния. Подъ думитѣ „чувственъ свѣтъ“ изразяваме цѣлъ свѣтъ, безъ да го разбираме, какъвъ е. Въ никой езикъ нѣма съответни думи, съ които да се изразятъ тънкоститѣ, които сжществуватъ въ чувствата, затова туряме всичко въ една и сѣща категория. Ние казваме, наприкладъ: болка чувствувамъ. Дѣ е тази болка, въ сърцето ли? — Не, тя може да бѣде или въ крака, или въ мозъка, или въ сърцето и т. н. И слѣдъ това казваме, че Богъ е създалъ човѣка, за да страда. Питамъ: вие ходили ли сте при Господа, да се разговаряте по въпроса, защо Той е създалъ човѣка? Казалъ ли ви е Господъ, че дѣйствително е създалъ човѣка, за да страда, или за да боледува? Не, Богъ не е създалъ човѣка, нито да страда, нито да се радва. Съз-

даването подразбира единъ механически процесъ, който постоянно става въ природата. Когато Богъ създава свѣта, ние изпитваме радостъ. Радостта показва, че ние сме въ съгласие съ Божиитъ закони, но когато страдаме, ние сме въ разногласие съ Бога. Обаче, има нѣщо по-хубаво и отъ радостта. Ако радостта бѣше краятъ на нѣщата, защо я губимъ толкова скоро? Човѣшката радостъ мяза на сапуненъ мѣхуръ, който трае само няколко секунди и слѣдъ това се пука. Питамъ, каква издържливостъ ще има тази радостъ, която трае, колкото сапунения мѣхуръ? Да допуснемъ, че получавате голѣмо наслѣдство и се зарадвате. Какво ще направите съ това наслѣдство? Едва сте се зарадвали, и на другия день взиматъ наслѣдството ви. Какво става съ васъ? — Започвате да скърбите. Отново ви даватъ наслѣдството, пакъ иде радостта. Като ви даватъ и взиматъ наслѣдството, у васъ ставатъ правилни промѣни въ състоянията. Но наслѣдството нищо не донася на човѣка.

Слѣдователно, вие трѣбва да схванете, коя е главната мисль, която искамъ да изтъкна въ примѣра съ наслѣдството. Истинско наслѣдство е това, което не се губи и не се създава отново. Кое е това богатство у човѣка? — То сж неговиятъ умъ и неговото сърце, които Богъ му е далъ. Тѣ сж богатство, ка-

питалъ, който не се губи. Тѣ сж хиляди пжти по-го-
лѣмо богатство отъ това, което дѣдо ви и баба ви-
могатъ да ви дадатъ. Тѣ не сж материални богатства
Сърцето, което Богъ ти е далъ, струва повече, откол-
кото всѣко видно положение, което заемашъ въ об-
ществото. Човѣкъ се оцѣнява по ума и по сърцето си.
Ако имашъ прѣкрасенъ умъ, хората ще те цѣнятъ.
Ако имашъ прѣкрасно сърце, хората ще те цѣнятъ.
Нѣмашъ ли този умъ, нѣмашъ ли това сърце, твоята
цѣна ще се намали.

Нѣкой казва: мене никой не ме обича. Не, нѣ-
ма законъ въ свѣта, който да ни показва, че всички
хора мразятъ нѣкой човѣкъ. Ако сто или хиляда ду-
ши те мразятъ, това не е признакъ, че всички хора
те мразятъ. Цѣлиятъ свѣтъ не се състои само отъ
толкова души. Въ свѣта има хора повече отъ единъ
милиардъ и половина. Въ другия свѣтъ пѣкъ има по-
вече отъ 60 милиарда живи, разумни същества, съ
които човѣкъ се намира въ извѣстни връзки, въ из-
вѣстни съотношения. Питамъ: възможно ли е тогава
всички тия същества, тукъ на земята и горѣ на не-
бето, да те мразятъ? Добриятъ, разумниятъ човѣкъ
има съотношение и съ ангелитѣ, Щомъ е така, защо
не схващате жавога реално? Подъ думата „реаленъ
свѣтъ“, вие подразбирате само материалния свѣтъ,

т. е. външния свѣтъ, външнитѣ отошения на хората. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да прогресиратъ, трѣбва да мислятъ правилно.

Вие сте дошли до една точка, която наричамъ неутрална зона. Сега трѣбва да направите едно малко усилие, за да прѣминете тази неутрална зона. Като дойдатъ хората при тази зона, тѣ започватъ да критикуватъ всичко, отъ нищо не сж доволни. Влѣзатъ въ нѣкое религиозно общество, поседятъ малко тамъ и послѣ казватъ: тия хора не сж истински християни. Добрѣ, тѣ не сж истински християни, но ти такъвъ ли си? По какво можешъ да опрѣдѣлишъ своята стойностъ? Често вие казвате за нѣкой святъ човѣкъ: този човѣкъ минава за светецъ прѣдъ хората, но не живѣе както трѣбва. Ние сме виждали такива прѣхвалени светци. Казвамъ: имате право да критикувате, но всѣки който иска критиката му да бжде вѣрна, нека се постави на изпитъ заедно съ този светецъ и да провѣри, не само на теория нѣщата, но и на практика, въ прояви на живота. Нека сравни своята чистота, готовность на жертви, своята любовъ, мъдрость и знание съ тази на този святъ човѣкъ и послѣ да критикува. Има редъ опити, които могатъ да се направятъ. Когато говоришъ за нѣкого, когато го критикувашъ, трѣбва да бждешъ готовъ да покажешъ

на опитъ, че седишъ по-високо отъ този, когото критикувашъ, не само на единъ градусъ, но най-малко на десетъ градуса. Когато критикувашъ нѣкого въ музиката, ти самъ трѣбва да разбирашъ отъ музика. Казвашъ: този човѣкъ не свири хубаво. — Добрѣ, ти покажи, какъ трѣбва да свири. Повикатъ го да свири, и той започва. Какво излиза? — Онзи когото той критикува, свири по-добрѣ. Критикътъ свири „цвѣте мило, цвѣте красно“ - Питамъ: кой цигуларъ не може да свири това? — Всѣки може да го свири, но въ това не седи изкуството на цигулара. Музиката, пѣнието е сила само по себе си. Тѣй както днесъ се употребяватъ, тѣ сж вече сръдства за прѣхрана, но не и изкуства. Щомъ тѣ се употребяватъ като сръдства за прѣпитание, тѣ сж единъ видъ търговия, а всички нѣща, които се употребяватъ като търговия, тѣ изгубватъ своята цѣна. Често ви слушамъ като пѣте и си казвамъ: тия хора пѣятъ безъ душа. Нѣкой казва: азъ вече съмъ израсналъ, не трѣбва да пѣя. Азъ мога само да говоря но не и да пѣя. Музиката, пѣнието седятъ десетъ градуса по горѣ отъ говоренето. Ти научи ли закона на говоренето, за да прѣкарашъ тия десетъ градуса въ музиката? Ти още не си усвоилъ говоренето, а се отказвашъ отъ музиката. Всѣки човѣкъ у когото музикалното чувство е слабо

развито, има дрезгавъ гласъ. Ръчѣта на човѣка е музикална, ако той има силно развито музикално чувство. Затова, именно, животнитѣ нѣматъ гласъ. Тѣ не могатъ да говорятъ. Кучето се опитва да говори, но лае. Волътъ се опитва да говори, но мучи. Материята, отъ която животнитѣ сж създадени, имъ прѣчи да говорятъ. Въ това отношение птицитѣ сж достигнали до една по-висока степенъ отъ животнитѣ. Папалгалтъ, напимѣръ, се мжчи да запомни нѣкои думи и да ги възпроизведе.

Сега мнозина отъ васъ казватъ: работата е много лесна, всичко ще дойде изведнѣжъ, по вдѣхновение. Вдѣхновението прѣдставлява единъ великъ законъ. Вие знаете ли, какво нѣщо е вдѣхновението? То е най-великиятъ законъ, който сжществува въ свѣта. За да дойде вдѣхновението у васъ, вие трѣбва да сте изучавали закона на жертвата и закона на вѣрата. Вдѣхновение може да има само човѣкътъ на абсолютната вѣра. Онѣзи хора които нѣматъ вѣра, не могатъ да иматъ вдѣхновение. Тѣ могатъ да иматъ само въодушевление.

Вие, като ученици сте на различни възрасти: нѣкои сте по-млади, а други — по-стари. Старитѣ иматъ нѣкакви прѣимущества прѣдъ младитѣ въ това, именно, че тѣхнитѣ чувства сж по стабилизирани, когато

чувствата на младитѣ не сж тѣй стабилизирани. Чувствата на младитѣ се намиратъ въ въздухообразно състояние. Тѣ гледатъ идеално на свѣта, но тѣхниятъ идеализъмъ трае день и половина. Въ сжщото положение изпадатъ и старитѣ хора. Щомъ човѣкъ прѣмине 60 години, той изгубва своя идеализъмъ и мжчно може да завърже приятелство съ нѣкого. Той казва: азъ вече не вѣрвамъ никому. Младиятъ вѣрва на всичко и на всички хора, но като остарѣе, и той, дохожда до сжщото заключение. Питамъ: въ какво пѣкъ седи прѣимуществото на младия прѣдъ стария? — Младиятъ има условия да работи. Слѣдователно, той трѣбва да изработи въ себе ти толкова устойчиви чувства, че на каквато възраст и да дойде да не изгуби вѣрвата си, нито вдѣхновението си. Често нѣкои отъ ученицитѣ се оплакватъ отъ нѣкой братъ или отъ нѣкоя сестра като казватъ, че се отнасяли съ тѣхъ грубо. Питамъ: кой гласъ, споредъ васъ е мекъ, благороденъ? Мекъ благороденъ гласъ има този човѣкъ, който, съ когото и да гозори, винаги си прѣдставлява, че се намира прѣдъ нѣкое възвишено, съвършено сжщество. Кой отъ васъ е достигналъ до това състояние? Вие имате желание, но още не сте го постигнали. Знаете ли, на какво мога да уподобя, вашето положение? — На хора, които страдатъ отъ изкривяване на коститѣ.

Такъв човѣкъ има съзнание за себе си, че ходи правилно. Питамъ го: можеш ли да ходишъ правилно? — Мога. Започва да ходи, но се изкривява. Такива хора сж ходили редъ поколѣния по този начинъ, и сега вървятъ като нѣкоя гемия. Тѣ не схъзнаватъ този свой недѣгъ въ ходенето. Съврѣменнитѣ хора, като ходятъ, вървятъ ту въ лѣво, ту въ дѣсно. Това не е правилно ходене. Наблюдавайте котката, тя ще ви покаже, какъ трѣбва да ходите. И конѣтъ може да ви покаже, какъ трѣбва да ходите. Тѣ иматъ правиленъ вървежъ.

Ще ви запитамъ: какво положение трѣбва да вземете, когато говорите? Забѣлѣзалъ съмъ нѣкои оратори, като говорятъ, не знаятъ, дѣ да поставятъ ржцѣтъ си — ту ги спущатъ надолу, ту ги турятъ на гърдитѣ, но всички тия положения сж неестествени. Вижте котката, дѣ туря прѣднитѣ си крака, когато е разположена. Кое е най-естественото положение на ржцѣтъ? Дѣ трѣбва човѣкъ да постави ржцѣтъ си, за да се чувствува добръ? Ако затворите ржцѣтъ си, нѣма да имате вдѣхновение. Вие често затваряте ржцѣтъ си, а искате да имате вдѣхновение. Който затваря ржцѣтъ си и свива краката си, мяза на една изолирана батерия. Вие сте се затворили и казвате: сега да ме посѣти Духа, да се вдѣхновя. Духътъ ка-

то дойде, вие ще мислите свободно, и тогава енергиитѣ на живата природа ще проникнатъ въ васъ. Но за да ви посѣти Духа, трѣбва да се отворите. Това значи, да разбирате вътрѣшнитѣ закони на живота и на природата. Ако не разбирате тия закони, дръжете рѣцѣтъ си свободни, и вдѣхновението ще дойде. Ако пъкъ разбирате законитѣ, затворете рѣцѣтъ си, концентрирайте мисълта си, докато дойдете въ съприкосновение съ невидимия свѣтъ. Тогава въ ума ви не трѣбва да има никаква друга мисълъ, освѣнъ една велика мисълъ. По този начинъ вие ще имате връзка и общение съ невидимия свѣтъ и ще заемете едно естествено положение. И тогава, всѣка клѣтка въ организма ви ще се движи по една правилна линия.

И тъй, ако придобиете естествено държане на тѣлото си, и рѣцѣтъ всѣкога ще взиматъ правилно положение. Само по този начинъ вие ще можете да управлявате движенията на тѣлото си. Ако религиознитѣ хора не разбиратъ тия закони, отъ тѣхния животъ се изгубва всѣкакво благородство, всѣкаква топлина и влага. И въ такъвъ случай, лицата на тия религиозни хора огрубяватъ, приематъ мѣжки чѣрти и мускулитѣ се проточватъ; у други нѣкои пъкъ лицата затлъстѣватъ, стареатъ кръгли като мѣсечина. Обаче, и двѣтъ състояния сѣ аномални. Лицето на чозѣка

трѣбва да бжде подвижно, по него да се чете като на книга, а не като на маска, на която нито една чѣрта не се измѣня. Отъ лицето на човѣка трѣбва да излиза свѣтлина. Когато постигнете това нѣщо, вие ще бждете въ хармония, както съ себе си, тъй и съ живата природа.

Често казвате, че трѣбва да се изолирате отъ свѣта. Какво разбирате подъ думитѣ „изолиране отъ свѣта“? Това значи, да не сте въ стѣлкновение съ свѣта, да влѣзете въ своята орбита, въ своя кръгъ на дѣятелностъ, дѣто никой нѣма прѣдъ видъ вашитѣ лични интереси. Свѣтътъ е единъ банкеръ, единъ, лихваръ, който ви хваща за гушата и ви взима всичко. Наблюдавайте, какво става въ природата, която съврѣмениятъ естественици изучаватъ. Тази природа прѣдставлява единъ свѣтъ на безпорядѣкъ. Тамъ ще видите много паразитни растения, които се увиватъ около други нѣкои, и черпятъ отъ тѣхъ хранителни материали, вслѣдствие на което тия растения умиратъ. Сжщиятъ този паразитизъмъ се забѣлѣзва и между насѣкомитѣ, както и между всички други сжщества. Назсѣждѣ въ природата виждаме една ужасна борба за сжществуване. Това не е онази жива, разумна природа, за която ние говоримъ. Това е свѣтъ на дисхармония, или свѣтъ на индивидуализиране. Въ

този свѣтъ всѣко сѣщество иска да се индивидуализира, т. е. да намѣри своята орбита. Нигѣ, обаче, нѣма защо да се занимаваме съ свѣта на непрѣстаната борба. Нѣкои цитиратъ думитѣ на апостолъ Павла, който казвалъ, че нашата борба не е противъ плътъ и кръвъ, но противъ духоветѣ. Казвамъ нѣма защо да се борите съ духоветѣ.

Нѣкои хора казватъ: противи се на дявола, за да избѣгна. Вие трѣбва да разбирате, какъ да се противопоставяте на дявола. Ти не можешъ да се съпротивлявашъ на дявола тъй, както на единъ човѣкъ. Какъ ще се съпротивлявашъ на огъня? Прѣдставете си, че внесе прѣдъ васъ единъ вжгленъ, тежъкъ двѣста килограма и нагрѣтъ до температура 2000°. Питамъ ви: какъ ще се справите съ него? Мислите ли, че ако вземете двѣ-три кофи вода, ще го изгасите? — Нищо нѣма да направите. Законъ е: оставете духоветѣ да се борятъ сами, а вие само ги наблюдавайте — нищо повече! Когато апостолъ Павелъ казва да се съпротивлявате на дявола, той подразбира, че духътъ, който живѣе въ тебе, трѣбва да се бори съ него заради тебе, а ти наблюдавай само тази борба, за да добиешъ знание. Сега, гледамъ онзи съ плътта извадилъ ножъ, ще се бори срѣщу дявола. Не, дяволътъ е голѣмъ пехливанинъ. Не мислете, че той

толкова слабъ и глупавъ. Щомъ не си добръ разположенъ къмъ него, щомъ искашъ да се боришъ съ него, той знае, какво да прави съ тебе. Хитъръ е дяволътъ! Той има прѣдъ видъ нѣкои твой богатъ дѣдо, милионеръ, комуто внушава слѣдното: „Ти ще оставишъ своето наслѣдство отъ десетъ милиона лева на твоя плѣменикъ“. И наистина, дѣдото наскоро умира и ти донасятъ завѣщанието. Ти си казвашъ: Господи, азъ Ти благодаря за благо, което ми давашъ. Дяволътъ те наблюдава и си мисли: „Чакай ще видишъ сега Господа. Какъ? Дяволътъ започва да работи усилено, като ти донася редъ интриги — съ този те бутне въ нѣкоя беля, съ онзи въ друга, а ти се чудишъ, какво става съ тебе. Ще те омотае, ще обърка работитѣ ти, докато се принудишъ да лъжешъ да изнасилвашъ хората, да правишъ прѣстѣпления. Слѣдъ това дяволътъ те запитва: какъ си сега? Ти казвашъ не зная, какво става съ мене! Само лъжата ще ми помогне, не може безъ нея. Дяволътъ те подслушва и ти пошепва: Тѣй е, откога ти говоря, че безъ лъжа не може въ този свѣтъ. Тази работа ще се оправи само съ лъжа“. Ти се отчаешъ, обезсърдишъ, изгубишъ вѣра въ Бога. Дяволътъ ти казва: „Не се безпокой и безъ вѣра може въ този свѣтъ“. Та казвамъ: вие, които се занимавате съ окулт-

ната наука, трѣбва да знаете, че тя не е толкова лека. Не е достатъчно само да имате дѣтинска вѣра. Трѣбва да имате поне въ слаба степенъ развито ясно-видство, да знаете, какъ и отдѣ идатъ добритѣ и лошитѣ течения въ природата. Гледамъ, нѣкой ми говори, но виждамъ въ него се настанилъ единъ черенъ духъ и му диктува, какво да говори. Той ми говори нѣщо въ името на Христа, на св. Богородица, апелира къмъ моето благородство, къмъ моята щедрость и т. н. Казвамъ: всички лоши духове се познаватъ по това, че обичатъ да подкупватъ, да ласкаятъ човѣка. Дѣ кого видятъ, ласкаятъ го, че ималъ добри, цѣнни качества. А това, че нѣкой обича да полтъва, правятъ се, че нищо не виждатъ. Те го съвѣтватъ: ти гледай да спечелишъ повече пари, да раздавашъ на бѣдни, и така Господъ ще прости грѣховеѣ ти. Свѣтлитѣ духове пъкъ се отличаватъ съ свѣсѣмъ другъ характеръ, тѣ иматъ свѣсѣмъ други постѣпки. Обикновено тѣ си служатъ съ контрасти. Като дойде такъвъ духъ при тебе, той нѣма да те изобличи, но ще те постави при единъ силенъ контрастъ. Ще те заведе при единъ човѣкъ, който върши прѣстѣпление и при другъ, който върши добро, и ти казва: кое е по хубаво? Кое отъ тия двѣ положения удобрявашъ? — Добритѣ, великитѣ и благородни дѣла. — Щомъ е тъй, винаги

за доброто мисли и него прави, а злото избѣгвай. Лошиѣ духове общаватъ много нѣща, но нищо не изпълняватъ. Добритѣ, свѣтлиѣ духове не общаватъ, но изпълняватъ. Когато единъ Божественъ, свѣтълъ духъ дойде въ тебе, той нѣма само да те наставлява тѣй да правишъ, иначе да не правишъ, но ще те постави, между хора, които ще съдѣйствуватъ за твоето добро. Той ще те постави въ благоприятна атмосфера за развитието ти. Ако единъ духъ не може да ви създаде такава благоприятна атмосфера, той, не е Божественъ духъ, но обикновенъ духъ, обикновена душа, като васъ. Той не е отъ онѣзи висши духове, които сж завършили своето развитие, за да могатъ да ви помагатъ. Тѣзи интеллигентни души могатъ да измѣнятъ изцѣло насоката на вашето развитие. Тѣ сж носители на великата Божия мисль, затова могатъ да ви помагатъ. Тѣ сж помощници на всички ученици въ Школата. Всѣки ученикъ, който влиза въ Школата, има вече тѣхното съдѣйствие.

Най-първо, като ученици на окултната Школа, вие трѣбва да се освободите отъ всички субективни и обективни начини на дѣйствие. Запримѣръ, въ една окултна Школа трѣбва да се говори малко по-меко, но не и много тихо. Като се говори тихо, не се чува, слуховитѣ вълни не могатъ да се разпространяватъ

много далечъ. Но и силното, високото говорене не е за прѣпоръчване, и то причинява вреда на слушателитѣ: Изобщо, говорителтъ трѣбва да има тихъ, приятенъ гласъ, безъ да има мисълта да влияе на слушателитѣ си по единъ, или по другъ начинъ. Всѣки ораторъ трѣбва да има за цѣль, неговото говорене да апелира къмъ умоветѣ и сърцата на слушателитѣ. Само по този начинъ може да стане обмѣна между сърцата и умоветѣ на хората. Сега, като ви говоря, азъ забѣлѣзвамъ въ мнозина отъ васъ едно подпушване въ нервната ви система. Нѣкой пѣтъ това подпушване е въ мозъка, а нѣкога въ симпатичната нервна система. Тия подпушвания се дължатъ на нѣкои напрегнати състояния у васъ, вслѣдствие на което се раждатъ извѣстни дисонанси. Ето защо, първо ще се заемете съ изучаване закона на отпушването.

Слѣдъ като чуете една моя бесѣда или лекция, трѣбва да помислите малко върху нея и да извадите всѣки за себе си поне двѣ важни мисли. Колцина отъ васъ, които слушате лекциитѣ и бесѣдитѣ, сте се спирали по 10—15 минути да размишлявате върху нѣкои по-важни мисли и да ги приложите въ живота си? Ако постѣпвате по този начинъ у васъ ще се създаде една положителна мисълъ. Вие какво правите? Като се свърши лекцията или бесѣдата, разотивате

се, като си мислите, че много знаете. Дѣйствително, вие знаете нѣщо, но това знание по скоро ще стане причина да ви биятъ. Съ това знание вие ще мязате на онзи българинъ, който се хвалилъ, че знае добръ турски езикъ. Идва въ селото единъ виденъ турчинъ, викатъ този българинъ да прѣвежда, азъ ще го нарека Дончо, ако нѣкой отъ васъ се нарича Дончо нека ме извини, така ми попадна това име. Турчинътъ му говори по това — по оноза, мисли, че Дончо знае турски. Питатъ го селянитѣ: „Дончо, какво иска този турчинъ?“ — „Иска да яде риба. Селянитѣ му донесли цѣлъ сакъ съ риба и нѣколко хлѣба. „Какво е това?“ — пита турчинътъ. Взима сака съ рибата и набива съ него българина по главата. Селянитѣ го питатъ: „Дончо защо те би турчинътъ?“ — „Защото го надговорихъ.“ — „Не, не е така. Турчинътъ го би за неговото невѣжество. Та сега, като ученици ще имате прѣдъ видъ слѣдното нѣщо: никога висшитѣ духове нѣма да слѣзатъ до вашия уровеньъ, да се занимаватъ съ вашия езикъ! Всѣки ученикъ прѣзъ свободното си врѣме трѣбва да проучава символитѣ, които прѣдставляватъ езика на висшитѣ духове. Ние употребяваме символитѣ, защото въ тѣхъ има окултни знаци. Азъ ви дадохъ думата „вехадъ“, като музикално упражнение. Тя е окултенъ изразъ. Въ музиката има окултни тонове, които вие трѣбва

да изучавате, за да се подготвите, да разбирате този езикъ.

Апостолъ Павелъ, казва: „Ако говоря съ човѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ“. Този, който е прѣвеждалъ това послание, е направилъ една погрѣшка. Човѣкъ, който може да говори на ангелски езикъ, той безъ любовъ не може да бѣде. Едно отъ свойствата на ангелския езикъ е любовта. Слѣдователно, ап. Павелъ въ този стихъ поставя единъ контрастъ. Съ това той иска да каже: на човѣшки езикъ може да се говори безъ любовъ, но на ангелски езикъ безъ любовъ не може да се говори. Или съ другъ думи: на падналитѣ ангели може да се говори безъ любовъ, но на небеснитѣ ангели не може да се говори безъ любовъ. Ап. Павелъ е писалъ правилно: но онѣзи, които сж прѣвеждали Писанието, не сж го прѣвели правилно. Тѣ сж изопачили смисъла му. И въ бесѣдитѣ на Христа се настоява, да се проучи именно този вжтрѣшенъ езикъ. Подъ думата „научавамъ“, ние разбираме стиха, въ който Христосъ казва: „Както ме е Отецъ научилъ, така гозоря“. Духовния езикъ се отличава съ слѣдното качество: въ мислитѣ, въ чувствата и въ дѣйствиата има съгласие. Ти не можешъ да мислишъ едно, да чувствувашъ друго и да празишъ трето нѣщо. Едноврѣменно ще

мислишъ, ще чувствувашъ и ще дѣйствувашъ, т. е. ще мислишъ, ще чувствувашъ и ще дѣйствувашъ по единъ и сжщъ начинъ.

Често нѣкой отъ ученицитѣ дойде при мене и ми казва: Учителю, моята душа отъ день на день се разцѣвтава, азъ искамъ да се пожертвувамъ за човѣчеството, искамъ да спася свѣта. Азъ съмъ готовъ за това, отъ нищо не ме е страхъ. Казвамъ: много хубаво, по-добро нѣщо отъ това, нѣма. Щомъ си готовъ вече, започни. Не се минаватъ, обаче, двѣ три седмици, той иде при мене и ми казва; Учителю, много съмъ злѣ. Голѣми страдания ме нападнаха, притѣмнѣ ми на очитѣ. Не мога да ги изнеса самъ, моля ти се, помогни ми! Питамъ го: нали бѣше готовъ да се жертвувашъ? Какъ мислишъ, съ лаврови вѣнци ли да те посрѣщатъ? Не, ти като влезешъ въ другия свѣтъ да помагашъ на падналитѣ души, ще срещнешъ най-голѣмитѣ хули и страдания. Готовъ трѣбва да бждешъ на всичко. За да работишъ за тия души, отъ тебъ се изисква Божествено знание и сила. Когато страдате и когато се радвате, трѣбва да знаете, че това сж състояния на тия души, които ви атакуватъ, отгорѣ и отдолу. Тия души могатъ да бждатъ далечни и близки на васъ, но често идватъ и ви навяватъ различни състояния. Вие, като окултни ученици, трѣбва да различа-

вате тия състояния, кои сж ваши и кои чужди. Често нѣкой човѣкъ запитва другъ: защо ме гледашъ така? Какво искашъ да кажешъ? Казвамъ: тукъ духове се, гледать, а не хора. Защо единъ човѣкъ ще гледа другъ? Духоветѣ говорятъ помежду си, тѣ се борять. Между тѣхъ има вѣчна борба, и ако при тази борба ние не заемемъ своето мѣсто, ще бждемъ смачкани, като между двѣ колелета.

И тъй, като окултни ученици, вие трѣбва да знаете тия закони и да се прѣдпазвате отъ тѣхъ. Много отъ младитѣ и отъ възрастнитѣ сестри и братя изпадатъ въ тежки състояния и не могатъ да си помогнатъ. Тѣ мислятъ, че тия състояния сж тѣхни и затова се измѣчватъ, не искать да живѣять, искать да се самоубиятъ и т. н. Днесъ дойде при мене едно външно лице, изпаднало въ голѣмо изкушение, не знае, какво да прави. Питамъ го: дѣ остана твоео геройство? Трѣбва да знаете, че истинскиятъ човѣкъ различава състоянията си и поставя всѣко отъ тѣхъ на своето мѣсто. Ако ти имашъ единъ разуменъ приятель, като ангелъ и те наскърби или огорчи нѣщо, ще знаешъ, че той цѣли нѣщо много добро за тебе, иска да те повдигне. Ти не трѣбва да имашъ никакво съмнѣние въ него, а само да потърсишъ причинитѣ въ себе си, защо приятельтъ ти постѣпва така, на

какво иска да ти обърне внимание. Ако пъкъ единъ твой глупавъ приятелъ те наскърби нѣщо, пакъ ще потърсишъ причинитѣ за това, докато най-послѣ разберешъ, че той нѣмалъ никаква опрѣдѣлена цѣль въ своитѣ постѣпки. Той е единъ глупецъ, който не знае, какво прави. Това ще те освободи отъ едно вътрѣшно заблуждение. Вие трѣбва да знаете Истината! Казвамъ: никога не поставяйте глупавия човѣкъ на мѣстото на ангела и ангелътъ — на мѣстото на глупавия. Не се лъжете, поставете въ себе си всѣки на своето мѣсто. И тогава, имате ли приятелъ, ще го познаете, разуменъ човѣкъ ли е, или глупавъ. Щомъ го познаете, нѣма да се разочаровате въ него и да казвате: азъ не мислѣхъ, че той ще постѣпи така. Азъ казвамъ: ако питате мене за вашия приятелъ, азъ знаехъ, че той ще постѣпи точно така. Вървя по улицитѣ, едно куче излѣзе отъ нѣкоя къща и ме залае. Азъ похвалявамъ това куче, то си изпълнява работата. Минавамъ покрай нѣкой разуменъ човѣкъ, и той ме поздрави. Казвамъ: смѣлъ, благороденъ е този човѣкъ. Минавамъ покрай нѣкой глупавъ човѣкъ, и той ще се прояви споредъ естеството си.

И сега, като ученици на окултната Школа, вие ще бъдете подложени на изпити. Тѣ сж сжществували за всички ученици на миналитѣ вѣкове, затова

и за васъ нѣма да се направягъ изключения. Не мислете, че за васъ ще дойдатъ ангели отъ небето да ви взематъ съ огнена колесница, както взеха пророкъ Илия. Него взеха съ колесница, понеже той почти бѣше завършилъ своето развитие на земята. Доколкото знае, колесницата, съ която вдигнаха пророкъ Илия на небето не бѣше бѣла, свѣтла, но червена. Това показва, че той ще дохожда още веднѣжъ на земята, да прѣкара още нѣкакви изпитания. Та когато пратягъ отъ небето червена колесница да ви вземе, не се радвайте. Ако пратятъ свѣтла колесница, като свѣтлината, която озарява свѣта и носи животъ, радвайте се, вашата задача на земята е свършена. Вие трѣбва да разбирате вжтрѣшния смисълъ на Писанието, да не изпадате въ самозаблуждение, въ самоизмама. Да се самоизмамватъ дѣцата — разбирамъ, но окултниятъ ученикъ не трѣбва да се самоизмамва, нито да се разочарова. Дойде ли разочарованието, ученикътъ трѣбва да го погледне право въ очитѣ и да каже: азъ се разочаровамъ въ себе си, въ човѣшкото, но въ Бога, въ Божественото никога нѣма да се разочаровамъ. Въ мене и около мене има нѣкаква тъмнина, но около другитѣ хора е свѣтло. Въ дадения случай, азъ човѣкътъ, който мисля, съмъ нѣщо неразположенъ и съмъ готовъ да поглеждамъ злѣ къмъ всичко около менъ.

Точно въ този моментъ има хиляди други същества, които сж разположени и постъпватъ по обратенъ начинъ на менъ. Тѣ се намиратъ сега на противоположната страна въ живота. Трѣбва да се научите при всички положения на живота си да извиквате контрастнитѣ състояния. Щомъ видите единъ недѣлъ въ себе си, не се затваряйте, но разгледайте, ваша ли е тази проява, или чужда. По този начинъ невидимиятъ свѣтъ ви изпитва. Човѣкъ винаги се движи въ контрастите. Отъ лѣвата страна на човѣка седи една паднала душа, пълна съ умраза и мѣстъ къмъ нѣкой човѣкъ на земята, и му нашепва: „Ти готовъ ли си да ми послужишъ въ нѣщо? Азъ мразя еди-кой си човѣкъ, искамъ да го убия, но не мога, затова стори ти това заради мене“. Ако той се съгласи, тази душа ще създаде условия да се срещнатъ тия двама души да завържатъ извѣстни неприязнени отношения, и този човѣкъ е готовъ вече да извърши прѣстѣплението. Отъ дѣсната страна на човѣка седи една свѣтла душа, която го пита: ти искашъ ли да ми помогнешъ въ нѣщо? На земята има единъ човѣкъ, който нѣкога ми помогна въ живота, и сега искамъ да му се отплатя, да му услужа чрѣзъ тебе. Така и на васъ говорятъ такива двѣ души: едната говори за отмъщение, другата — за любовъ. И единиятъ, и другиятъ, обаче, не сте вие.

Питамъ ви: кого отъ двамата ще послушате? Колко на сто отъ тия случаи вие слушате добрия гласъ, и колко на сто лошия гласъ?

Та казвамъ: Божествениятъ Духъ, който работи у васъ, иска да развие чувствата ви, да ги облагороди и смекчи, та като ви дохождатъ страдания, да ги приемате съ радостъ, да имъ давате по едно угощение. Нека страданията станатъ за васъ естествени посѣтители и като дойде нѣкой отъ тѣхъ, да извикате приятелитѣ си и да кажете: днесъ имамъ единъ важенъ гостъ, едно голѣмо изпитание, радвамъ се, че е дошло, заповѣдайте да си похапнемъ. Питамъ: имали нѣкой човѣкъ въ свѣта, който да е далъ угощение за нѣкое свое страдание? Досега азъ не съмъ срещналъ нито единъ човѣкъ, не само въ България, нито и въ Америка, който при едно свое голѣмо страдание да е далъ угощение на своитѣ приятели. За радости много хора даватъ угощения, но за скърби само светиитѣ могатъ да даватъ угощения.

Ще се държите здраво за законитѣ, които управляватъ Божествения свѣтъ, за да понесете мъчнотиитѣ, които ще срѣщате въ физическия, въ материалния свѣтъ. Всѣки ще имате мъчности — нѣкои по-малки, нѣкои по-голѣми. Запримѣръ, ако нѣкои окултенъ ученикъ е търговецъ, ще се излага на единъ

видъ мѣнотии: ако е чиновникъ — на другъ видъ мѣнотии; ако е учителъ — на трети видъ мѣнотии; ако е свещеникъ — на четвърти видъ мѣнотии и т. н. Каквото обществено положение заема даденъ ученикъ, и съответни мѣнотии ще има. За него е важно разумно да разрѣши всички тия мѣнотии, защото въ тѣхъ се крие програмата на неговия животъ. Сестритѣ, които сѫ домакини въ къщи, трѣбва правилно да разрѣшаватъ въпроса съ готвенето. Ученикътъ въ училището, слугата при своя господарь еднакво трѣбва да разрѣшаватъ правилно своитѣ мѣнотии. Като окултни ученици, всички трѣбва да се стремятъ да разрѣшаватъ мѣнотиятъ си правилно, богоугодно. Всичко, което мислите, чувствувате и вършите, трѣбва да бѣде съгласно съ Божията воля. Само по този начинъ вие ще познаете себе си. Щомъ познаете себе си ще познаете и окръжаващитѣ хора, и тогава ще можете да имъ давате съвѣти, да ги уплѣвате. Гледамъ, много отъ ученицитѣ прибѣрзано даватъ съвѣти на другитѣ и послѣ виждатъ, че сѫ сгрѣшили. Не трѣбва да отивате и въ другата крайностъ, да се страхувате да дадете и най-малкия съвѣтъ, но казвамъ: всички трѣбва да постѣпвате разумно! Когато давате нѣкому съвѣтъ, ползувайте се отъ вашата опитностъ и кажете: моето мнѣние е еди-какво си. Ако ви помогне, прило-

жете го. Не казвай, че е писано така, но че твоята опитност те довела до това положение. Разправяше ми единъ братъ, който сега е между заминалите, една своя опитност. Казва той: „Огивамъ да проповѣдвамъ въ къщата на единъ свой братъ, търговецъ, и между другото му казвамъ, че заради Бога човѣкъ трѣбва да се отрече отъ баща си, отъ майка си, отъ жена си, отъ дѣцата си, отъ дома си, отъ всичкото си богатство и най-послѣ отъ себе си и да тръгне по свѣта да проповѣдва. Този братъ, като търговецъ, замисли се малко, и веднага се съгласи да напусне търговия, домъ, всичко и пожела още на другия день да тръгнемъ да проповѣдваме. Туря ме той въ небрано лозе. Казахъ му, че ще си помисля малко и ще му отговоря. Мислихъ цѣла недѣля и му отговорихъ, че ще тръгнемъ и двамата на проповѣдь. Не се надѣвахъ, че толкова скоро този братъ ще ме постиви на изпитъ“. Казвамъ и на васъ: ако тръгнете да проповѣдвате, скоро и вие ще бъдете поставени на изпитъ отъ Христа. Христосъ казва: „Който тръгва да проповѣдва Словото Божие, нито тържикъ на гърба ще вземе, нито тояга въ рѣка“. Това значи: готови ли сте да тръгнете безъ пари въ джоба и безъ хлѣбъ въ торба? Туряте ли въ смѣткага си три дни да гладувате? Като тръгнете да проповѣдвате, нѣма да се качвате на

кола, нито на конь, пѣшъ ще вървите, на краката си ще уповавате. Освѣнъ това, нѣма да ношувате въ хотелъ, но ще излѣзете на нѣкое поле и тамъ, подъ открито небе и на зелената трѣва ще прѣкарате нощта. Ако пъкъ се нареди друго нѣщо, естествено да дойде, то ще бѣде вече Божие благословение. Понѣкога Господъ ще ви постави на различни изпитания. Вие тръгвате на пътъ безъ петъ пари въ джоба си, и веднага срѣщате единъ вашъ братъ, който ви казва: „Защо си тръгналъ пѣшъ, да кжсащъ общата си? Ето, вземи тѣзи три-четири хиляди лева и не се мъчи“. Вие ще му кажете: не ми трѣбватъ тия хиляди, азъ въ тозъ моментъ се нуждая само отъ петъ лева за хлѣбъ, а другитѣ пари задръжъ за себе си. На друго мѣсто ще ви дадатъ десетъ хиляди лева, като казватъ, че тия пари сж отъ Господа. Не, това сж изпитания, изкушения, на които вие не трѣбва да се подазате. Дойде нѣкой при васъ, казва ви: излѣкувай ме, ще ти дамъ 25000 лева. Голѣма е отговорността при лѣкуване съ пари. Вие ще излѣкувате този човѣкъ, ще вземете паритѣ, но слѣдъ една година той ще умре. И какво ще стане слѣдъ това? — Той ще се всели въ васъ, и вие ще носите неговата карма. Вземате ли пари, ще изхарчите отъ себе си повече отъ това, което сте получили. Ние знаемъ тия закони.

Ето защо, лѣкувате ли нѣкого, безъ пари ще го лѣкувате.

Казвамъ- рѣката на окултния ученикъ трѣбва да бѣде чиста; безкористна. Той трѣбва да има въ джоба си само единъ златенъ левъ — нищо повече. Гледамъ, нѣкой човѣкъ минава покрай единъ автомобилъ и си казва: да имамъ пари, бихъ се качилъ сега на автомобилъ! Минава покрай нѣкоя гостилница, казва си: да имамъ пари, бихъ влѣзълъ вътрѣ да се нахраня! Минава покрай някой магазинъ за дрехи и си казва: да имамъ пари, бихъ си купилъ дрехи, да не ходя тъй окжсанъ! Това сж изкушения, това сж желанія, отъ които ще се стремите да се освободите. У васъ трѣбва да се заражда чистъ, естественъ потокъ. Дойде ли у васъ подобно желание, ще си кажете: азъ мога и безъ това. Щомъ Богъ иска така, азъ съмъ готовъ на всичко. Туй правило не може да се приложи за единъ обикновенъ търговецъ. Той купилъ стока, задлъжнѣлъ 50,000 лева, сега ще трѣбва да търси пари, да си послужи. Азъ говоря тия нѣща за окултния ученикъ, който се е самоотрекълъ и служи на Господа. Ако си окултенъ ученикъ, ще се водишъ по правилата на окултната Школа; ако си обикновенъ човѣкъ, ще се водишъ по обикновени правила. Ще разглеждате всички нѣща разумно. По този на-

чинъ всѣчки противорѣчия въ живота ви ще изчезнатъ.

Сега, хората отъ външния свѣтъ казватъ, че окултнитѣ ученици въ България били много вдълбочени въ себе си, нѣмали любовъ къмъ хората, били груби въ отношенията си. Това е мнѣнието не само на външния свѣтъ, но и вие сами така мислите едни за други. Всѣки отъ васъ има по единъ идеалъ и мисли, че другитѣ не зачитатъ този идеалъ. Ти, който казвашъ за другитѣ така, зачиташъ ли тѣхнитѣ идеали? Щомъ говорите за Истината, каквогo припишете на другитѣ, попитайте се: ами азъ какъ постъпвамъ? Всѣка моя постъпка съгласна ли е съ Истината? Казвате: еди-кой си братъ не е щедъръ. Запитайте се: азъ щедъръ ли съмъ? — Еди-кой си братъ не говори меко, много е грубъ въ отношенията си. Запитайте се: азъ мекъ ли съмъ? — Еди-кой си братъ не ме прие любезно. Запитайте се: азъ, като окултенъ ученикъ, приехъ ли го добръ? Каквато мисль възникне въ ума ви, поставете ѝ една контрастна. Само така ще разберете Истината. Старайте се всички да бъдете естествени. Азъ съмъ правилъ редъ опити съ себе си, правилъ съмъ опити и съ другитѣ хора, да намѣря за колко врѣме мога да трансформирамъ, както своитѣ, така и тѣхнитѣ състояния. Дойде нѣкой при мене, казва ми: „Голѣма е скръбъта ми“. Казвамъ му.

скръбта ти не е толкова голяма, колкото сия прѣдс-
тавявашъ. — Ти не ме разбирашъ, затова говоришъ
така. Казвамъ си: добрѣ, азъ ще взема скръбта на
този човѣкъ. Взимамъ скръбта му, и слѣдъ петъ ми-
нути той вече е радостенъ, веселъ и ми казва: бла-
годаря ти, олекна ми сега. Неговата скръбъ е въ ме-
не вече, и азъ правя опитъ, за колко врѣме ще мога
да трансформирамъ тази скръбъ. Колкото повече врѣ-
ме ми е потрѣбно за трансформиране на дадена скръбъ,
толкова тя е по силна. Понѣкога скръбта на нѣкой
хора е толкова голяма, че едва може да се изнесе.
Ако напрѣжението, което тази скръбъ прѣдизвиква въ
човѣка, се увеличи съ още единъ градусъ, непрѣменно
ще послѣдва нѣкакъвъ взривъ въ сърцето или въ ума
на този човѣкъ. За това, именно, Писанието казва да
се не изкушавате едни други. Като ученици, вие трѣб-
ва да си помагате взаимно едни други. Дойде нѣкой
при васъ тѣженъ, наскърбенъ, помолете се тайно въ
душата си заради него. По този начинъ у него ще
настане едно вътрѣшно облекчение. Тѣзи тѣжни мис-
ли се дължатъ на хиляди нещастни сѣщества, които
изпълватъ цѣлото пространство. Съ молитва и добри
мисли къмъ тѣхъ, вие можете да имъ помагате.

Изпѣйте упражненията „вдѣхновение“ и **“fir-für-
fen“**. Когато пѣте или свирите, съзнанието ви трѣбва
да е будно, и вие сами да сте доволни отъ това, кое-
то изпълнявате. Вие трѣбва да насърчавате измежду
васъ ония, които иматъ силно развитъ музикаленъ
духъ, за да се създаде истинската музика. Прѣдста-
вете си, че вашиятъ възлюбенъ спл, и ви даватъ да

композирате въ музикална мелодия думитъ „стани ти, който спишъ“. Какъ ще го изпѣете? Какъ говорите на онзи, когото обичате? Това е една задача за всички ви, въ която трѣбва да се упражнявате. докато бждете доволни отъ себе си. Когато пѣте на онзи, когото обичате, душата му трепти по особенъ начинъ. Когато говорите на онзи когото обичате, гласътъ ви е тихъ, мекъ. Любовта има тихъ езикъ. Силнитъ, грубитъ тонове въ музиката сж материални тонове, тѣ не сж тоновете на Любовта. Новиятъ начинъ на пѣнието изисква да бждете доволни отъ това, което пѣте. Като пѣте, концентрирайте мисълта си, и вие ще се домогнете до единъ вътрѣшенъ методъ. Щомъ музикалниятъ ви органи започнатъ да се развиватъ, помощта ви ще дойде отъвънъ. Като си лѣгате вечерно време, постоянно си внушавайте мисълта, че искате да пѣте хубаво. Материалниятъ животъ огрубява човѣка, а цѣльта на окултната наука е да осмисли този животъ въ всичкитъ му положения. Ученикътъ трѣбва да знае законитъ, чрѣзъ които да намали шума, който се вдига наоколо му. Човѣкъ може да познае, доколко е концентрирана неговата мисль по слѣдното: като върви изъ шумнитъ улици, да слѣдва спокойно мисълта си, да продължава пакъ си, безъ да чува шума наоколо си. Колкото по-малко го смущава външния шумъ тозкова по-концентрирана мисль има човѣкъ. Другъ случай. Влизате въ кжци, и веднага нѣкаква неприятностъ се изпрѣчва прѣдъ васъ. Ако мисълта ви е концентрирана, вие почти нѣма да я почувствувате. Каквито прѣпятствия или неприятности и

да срѣщате въ живота си, тѣ прѣдставляватъ условия за вашето повдигане. За свѣта всички мѣчнотии и противорѣчия въ живота сж безсмислени, но за ученика тѣ иматъ смисълъ. Невидимиятъ свѣтъ нарочно ги създава за него. Тѣ сж задачи, които той трѣбва да рѣшава.

Сега, запримѣрь, у васъ се явява мисълта: врѣмѣ е вече да свършимъ часа. Азъ ви поставямъ сега на изпитъ, за да провѣрите единъ законъ. Някой ораторъ говори много хубаво, но духоветѣ въ него го подтикватъ да продължи дълго врѣмѣ рѣчта си. Публиката, която го слуша, казва: много говори този човѣкъ, да спре вече! Колкото тѣ се отегчаватъ, толкова у него се събужда по-голъмо желание да говори. Нѣкога духоветѣ създаватъ друго положение. Тѣ казватъ на оратора да говори малко. Тогава пъкъ у публиката се създава желанието този човѣкъ да имъ поговори повече. Та казвамъ: и въ говоренето, и въ пѣнието всичко трѣбва да става не по ония внушения отъ духоветѣ, а съобразно разумнитѣ закони на природата. Напримѣрь, като пѣете упражнението „Въ начало бѣ Слозото“, душата ви трѣбва да вземе участие въ пѣенето. Всичко, което пѣете да си го прѣдставите въ картинна за себе си. Само тогава пѣнието има смисълъ. При пѣнието има нѣща, които никакъвъ инструментъ не може да прѣдаде. Тѣ не се прѣдаватъ съ ноти, но само човѣшкиятъ гласъ може да ги изрази. Струнитѣ сж мъртво нѣщо, тѣ не могатъ да прѣдадатъ тия трептения. Ако цигуларьтъ успѣе да вложи своя двойникъ въ цигулката си; тя може да изрази всичко онова:

СИЛОВИТЪ ЛИННИ НА ДОБРОТО И ЗЛОТО

32 а ШКОЛНА ЛЕКІІІА НА ОБЩІА ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
15. VII. 1925 г въ гр. СОФІА.



Печат. „УЧИТЕЛЪ“ — Русе.

което душата чувствува. Обаче, слѣдъ като свърши свиренето, цигуларьтъ трѣбва да извади двойника си. Опасно е да го забрави въ цигулката. Какво би направили, ако нѣкой открадне тази цигулка? Искате ли да има душа въ пѣнието, въ мисльта ви, въ чувствата ви, вашиятъ двойникъ трѣбва да взима участие въ всичко това. Прѣкарате ли двойника си прѣзъ ларинкса, ще пѣете хубаво. Прѣкарате ли двойника си въ прѣдната часть на мозъка, ще мислите хубаво. Прѣкарате ли двойника си въ чувствата, ще имате възвишени и благородни чувства. Като си свършите работата, ще му кажете: моля ти се, върни се сега на мѣстото, което Богъ ти е опрѣдѣлилъ. Двойникътъ е около цѣлото тѣло на човѣка, и той се разпорежда съ енергиитѣ, които идватъ отвънъ и отвѣтрѣ и ги трансформира. Не може ли да ги трансформира, у човѣка се зараждатъ редъ дисонанси, редъ дисхармонични състояния.

Първото нѣщо: въ окутната Школа трѣбва да има хармония въ двойниците. Говоримъ за добродѣтелите, двойникътъ трѣбва да слѣзе въ краката. Говоримъ за цѣлия човѣкъ, двойникътъ трѣбва да обхване цѣлия човѣкъ. Става ли така, можемъ вече да кажемъ, че човѣкъ владѣе своитѣ състояния.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

Силовитѣ линии на доброто и злото

Размишление.

Продължение четенето на нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Прѣдаване въ поетична форма думитѣ „любовъ, свѣтлина, свобода за човѣшката душа“.

Първоначално знанието е подразбиращо прѣживѣване на една нова форма отъ Божествения Духъ. Обаче, този първиченъ смисълъ на знанието сега е изгубенъ, и днесъ подъ думата знание ние подразбираме само външнитѣ отношения на нѣщата. Запримѣръ, ние знаемъ, че мѣсечината се върти около земята, но това не е знание, а познание само. Сега знанието се замѣства съ Истината. Днесъ хората сж раздвоили думата Истина, но въ сжщностъ подъ Истина се подразбира сжщината на живота по форма, съдържание и смисълъ. Истината подразбира еднакво зачитане формата, съдържанието и смисъла на нѣщата. Ако нѣкой човѣкъ каже на другъ, че не дава петъ пари

за неговото тѣло, той не разбира съдържанието на нѣщата. Ако каже, че не дава петъ пари за неговото съдържание, той не разбира смисъла на нѣщата. Когато казваме, че формата на нѣщата не ни интересува, това е само философски изразъ. Питамъ: може ли да се прояви съдържанието на нѣщо въ свѣта безъ нѣкаква форма? Това е невъзможно при сегашнитѣ условия. Може ли да се прояви смисъла на нѣщо безъ съдържанието му? Смисълътъ може да съществува вънъ отъ съдържанието, и съдържанието може да съществува вънъ отъ формата, но тѣ сами не могатъ да се проявятъ

Слѣдователно, всѣка форма, която привлича нашето съзнание и нашето внимание, колкото и микроскопическа и да е, трѣбва да произведе радостъ въ душата ни. Запримѣрь, разумниятъ човѣкъ като види единъ малкъ кристалъ, какъвто и да е той, колкото нищоженъ да е, неговата форма веднага ще произведе въ душата му малка радостъ. Защо? — Понеже въ всѣка форма се крие едно разумно същество, което работи въ нея. Всички форми сж създадени

отъ разумни, гениални същества, които живеятъ въ Божествения свѣтъ. Но тѣзи форми днесъ сж изопачени, вслѣдствие на което хората иматъ криви понятия за формата на нѣщата. Въ една отъ миналитѣ лекции ви говорихъ, че формата трѣбва да отговаря на съдържанието, а съдържанието трѣбва да отговаря на смисъла. Така трѣбва да гледа на този въпросъ ученикътъ, който изучава великата Божествена наука. Отъ формата на нѣщата трѣбва да се сжди за съдържанието.

Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ френологията. Напримѣръ, отъ формата на пръстѣта можемъ да знаемъ за съдържанието, което се крие въ главата. По показалеца и по сръдния пръстъ сждимъ за интелигентността на човѣка. Ржката, прѣститѣ, както и цѣлото тѣло на човѣка сж построени възъ основа на редъ математически съотношения. Споредъ това, какъ се движи човѣшката интелигентность, така сж построени и прѣститѣ на ржката. Онѣзи хора, които сж 'философски настроени, или които иматъ критически умъ, т. е. обичатъ да ровятъ навсѣкжде, иматъ вжзли на прѣститѣ си. Хора,

които иматъ такива философски разположения, обичатъ да подпушватъ нѣщата. Тѣ често подпушватъ извѣстни течения, направятъ единъ бентъ, който наричатъ философия. Значи всѣка философска система прѣдставлява единъ бентъ. Слѣдъ като се удавятъ въ тази рѣка десетъ, двадесетъ, сто, хиляда души, хората казватъ: този бентъ не е направенъ на мѣсто, другъ трѣбва да направимъ. Създаватъ друга теория — направятъ другъ бентъ. Трѣбва да знаете, обаче, че въ природата бентове не сжществуватъ. Въ природата трѣбва да има постоянни течения. Тия течения трѣбва да бждатъ дълбоки. Ето защо философътъ не трѣбва да прави бентове, да подпушва теченията въ природата. Той трѣбва да бжде бистра, чиста рѣка. Ако иска да бжде философъ, трѣбва да тече постоянно. Вода която постоянно тече, се обновява.

Често вие се подпушвате казвате: защо Господъ създаде доброто и злото въ свѣта? Щомъ кажете, защо Господъ създаде доброто и злото, вие се подпушвате и ставате философъ. Казвате си: нали Господъ е добъръ, всемоушенъ, защо остави да сжществу-

вать доброто и злото едновременно? Вие не разсждавате правилно. За васъ има зло, но вашето зло, не е зло за Бога. За Бога зло не съществува. Ако нѣкой човѣкъ открадне паритѣ ви, това зло ли е за Бога? Питамъ ви: тия пари ваши ли сж? — Азъ ги спечелихъ съ потъ на челото си, — Ами вие отдѣ взехте тази вода, която излиза отъ челото ви? Тази вода е взета на заемъ. Значи, слѣдъ като сте работили извѣстно врѣме, излишната вода излиза отъ васъ. Слѣдъ като си работилъ дълго врѣме, слънцето казва: ти имашъ много вода. Слънцето изтегля водата на хората навънъ — то ви обира. Послѣ Слънцето казва: „Понеже азъ взехъ водата ви, вмѣсто нея ще ви дамъ друга. На еди-кое си мѣсто азъ създадохъ новъ изворъ. Понеже водата въ вашия организъмъ се опорочи, ще я издигна и слѣдъ като я прѣчистя, ще я върна отново, въ видъ, хубавъ изворъ“ Вие казвате: неприятно е човѣкъ да се поти. Човѣкъ може да се поти, а може и да не се поти. Болнитѣ хора не се потятъ, а здравитѣ хора се потятъ. Ако не искашъ да се потишъ, боленъ ще бждешъ. Ако искашъ да бждешъ здравъ,

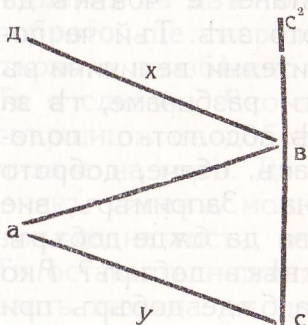
ще се потишъ. И сега, като ме питате, защо е злото въ свѣта, ще ви кажа, че злото е потене. Като дойде злото, ще се испотишъ, а щомъ се испотишъ, ще оздравѣешъ.

Слѣдователно, доброто и злото сж отношения на двѣ точки. Ако започнешъ съ доброто, ще свършишъ съ злото. Това е първото неизбежно положение въ живота. То е слизание. Ако започнешъ съ злото, ще свършишъ съ доброто. Това е качване, възлизане на горѣ. Да допуснемъ, че ти си юнакъ силенъ, мощенъ човѣкъ. Отивашъ нѣкъде на гости, но не те приематъ хубаво. Ти оставашъ недоволенъ отъ това и набивашъ хазяина на дома, като му казвашъ: защо не ме нагости добрѣ? Това е злото, съ което ти започна. Хазяинътъ те нагости добрѣ, но ти не остана доволенъ. Ти очакваше този човѣкъ да ти заколи кокошка, да ти направи хубава баница, да купи вино, но понеже всичко това не го намѣри, ти остана недоволенъ и затова наби хазяина. Недоволството въ тебе бѣше причината да се прояви злото. Нѣма да се мине много врѣме, това зло ще се върне въ твоя домъ. Все ще се намѣри нѣкой човѣкъ, по-голѣмъ

юнакъ отъ тебе, който ще ти иска печена кокошка и хубава баница. Като те набиятъ, ще си кажешъ: не е добръ да се биятъ хората. Човѣкъ трѣбва да бжде добъръ. Следователно, въ твоето съзнание, ще се яви идеята: за прѣдпочитане е човѣкъ да постѣпва добръ отколкото злъ. Тѣй че доброто и злото сж относителни величини въ живота. Тѣй както ние ги разбираме, тѣ за насъ прѣдставляватъ двѣ абсолютно положителни величини. За васъ, обаче, доброто не е абсолютна величина. Запримѣръ, вие казвате: човѣкъ не струва да бжде добъръ. Какво значи да бжде човѣкъ добъръ? Ако е добъръ, той трѣбва да бжде добъръ при всички условия. Щомъ при извѣстни условия съмъ добъръ а при други съмъ злъ, азъ не боравя съ една реална величина, а съ една относителна величина. По сжщия начинъ казваме: човѣкъ не трѣбва да бжде злъ. Значи, и злото не е абсолютна величина, но относителна. Злото и доброто сж двѣ необходими положения. Следователно, за да се прояви добриятъ човѣкъ въ свѣта, въ своя творчески гений, злото непрѣменно

трѣбва да се явява въ живота му, като врѣмененъ факторъ.

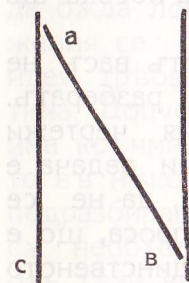
Като окултни ученици вие не трѣбва да се спирате върху въпроса, защо Господъ създаде злото. Доброто и злото сж двѣ велики сили, които дѣйствуватъ въ свѣта.



Тѣ сж двѣ велики състояния на човѣшката душа. Двѣтѣ линии **х** и **у**. на чъртежа прѣдставляватъ условията на живота. Какъ мислите вие, въ коя линия животътъ е по-добъръ въ **Х** или въ **У**? Линията **А С** прѣдставлява една посока на живота, а линията **В Д**—друга посока на живота. Линията **В А** пкъ е равнодѣйствуваща на първитѣ двѣ линии. Посоката **А С** показва слизане въ живота, а посоката **В Д**—качване въ живота. Питамъ: кой животъ ще бжде по-добъръ животъ е този, който върви въ направление на линията **В. Д**.

Да допуснемъ сега, че тази плоскостъ

се движи. Тогава линиитѣ А С и В Д ще заематъ друго положение. (черт. 2)



Отъ движението на тази плоскостъ ще се образува единъ кръгъ, което показва, че животътъ се движи въ кръгъ. Слѣдъ време, ако тази плоскостъ се обърне въ друго положение, доброто ще се прѣвърне на зло, а злото ще се прѣвърне на добро. Щомъ се измѣнятъ условията на живота, самиятъ животъ ще се измѣни.

Тази вечеръ нѣмамъ свободно време да се занимавамъ съ дълбоката математика на тия два неизвѣстни за васъ живота. Животътъ въ точка У въ дадения случай е създаденъ отъ единъ по-низшъ животъ, а животътъ Х — отъ по-вишъ животъ. Следователно, сжществата, които сж създали добрия животъ, иматъ по-малко енергия отъ онѣзи сжщества, които създаватъ, повидимому лошия животъ, слѣдъ време лошиятъ животъ ще се прѣвърне въ добъръ и ще даде по-богата жетва. При сегашнитѣ условия ние сме излѣзли отъ А и сме достигна-

ли до **С** затова нашият живот е грѣшенъ. Питамъ ви: слѣдъ това въ каква посока ще се движите? — Отъ **С** къмъ **С**.

Тия чертежи за повечето отъ васъ не сж ясни. Малцина могатъ да ги разбератъ. Задачата ми не е да направя тия чертежи ясни за васъ, но единствената ми задача е да ви обърна внимание на това, да не се спъвате въ разрѣшението на въпроса, що е добро и що е зло. Злото е единственото условие, да покажете своето добро — нищо повече. Доброто пъкъ е условие, да прѣвърнете енергиитѣ на злото за служене на доброто. Доброто и злото сж състояния. Всѣки отъ васъ може да има добро или лошо състояние. Доброто и злото сж два различни метода, съ които си служи окултната наука. За въ бждеще вие ще изучавате тия методи, да прѣвърщате природнитѣ енергии отъ едно състояние въ друго. Туй трѣбва да знаете.

Вие казвате: този човѣкъ е лошъ. Спрете ли се върху това, вие се подпушвате. Вие не знаете, кой човѣкъ е добъръ, и кой лошъ. Ако даденъ моментъ азъ съмъ добъръ къмъ васъ, слѣдниятъ моментъ нѣма да

бжда тъй добъръ. Ако даденъ моментъ съмъ лошъ къмъ васъ слѣдниятъ моментъ нѣма да бжда лошъ, добъръ ще бжда. Тия положения се смѣнятъ. За да ви изясня тази идея, трѣбва да ви прѣставя слѣдната картина. Допуснете сега че въ едно общество има крѣчи. Казвамъ: добро нѣщо е, когато въ нѣкое общество има крѣчи. Какво подразбираме, когато казваме, че крѣчитѣ сж необходими? Прѣдставете си, че една отъ тѣзи крѣчи се намира на нѣкой друмъ, дѣто минаватъ много пѣтници. Тукъ крѣчмарьтъ е необходимъ, защото прѣзъ този друмъ минаватъ много разбойници, които ще се спратъ, ще се напиятъ, и нѣма да избиватъ хората, нѣма да вършатъ зло. И тъй, крѣчитѣ обуздаватъ злото. Тѣ не сж за добритѣ хора, но за злитѣ. Ако кажемъ, че въ едно общество не трѣбва да има крѣчи, подразбираме, че въ туй общество нѣма разбойници, слѣдователно, нѣма кой да убива хората. Ако хората сж добри, трѣбва ли да има крѣчи. Ако хората сж добри, крѣчи не трѣбва да има; ако хората сж лоши, крѣчи трѣбва да има. Тѣй щото, при сществуване на разбойници, крѣча-

рътъ е отличенъ човѣкъ. Защо? — Той спасява добритѣ хора, които пжтуватъ по този пжтъ. При едно добро общество, този кръчмаръ ще направи зло, понеже добрия човѣкъ ще се спре въ кръчмата, ще се напие и нѣма да свърши работата си. Тѣй щото, кръчмитѣ сж направени за лошитѣ хора. Само лошитѣ хора трѣбва да влизатъ въ кръчма. Добриятъ човѣкъ трѣбва да върви свободно по пжтя си, понеже кръчмарътъ задържа разбойницитѣ. Той казва на добритѣ хора: вие си вървете свободно по пжтя. Ние ще пуснемъ разбойницитѣ, когато се отдаличите отъ тѣхъ. И тѣ, като нѣма кого да убиватъ, ще се върнатъ по домоветѣ си. Какво трѣбва да се подразбира, когато добритѣ хора започнатъ да влизатъ въ кръчми? — Че кръчмитѣ трѣбва да се прѣвърнатъ въ гостилници.

Слѣдователно, виното трѣбва да преодолява между лошитѣ хора. Затова, именно, днесъ има толкова много вино въ свѣта. Знаете ли какво би станало въ свѣта безъ вино и безъ ракия? Виното е зло, но вие не виждате добрата му страна. Не е въпросътъ да направите хората въздържатели,

но най-първо ще ги направите добри. Ако е въпросъ за въздържание, то трѣбва да се постави на положителна основа. Окултната наука твърди, че лозата е емблемъ на човѣшкия животъ, и понеже човѣкътъ ферментира, и лозата ферментира. Човѣкъ ферментира по причина на своя грѣхъ. Ако човѣкъ бѣше праведенъ, той щѣше да бжде сладкъ, вслѣдствие на което и гроздениятъ сокъ нѣмаше да ферментира. Значи, човѣкъ е причина за ферментирание на гроздовия сокъ. Сега ние искаме изкуствено да задържимъ сладостта на гроздовия сокъ. Виното не може да остане сладко. Захарята въ него се прѣвръща въ спиртъ, който упоява хората. Хората иматъ неестествени желания, които не сж съгласни съ Божията воля. Докато има вино въ свѣта, ще знаемъ, че човѣшкиятъ животъ трѣбва още много да се прѣчиства. Не трѣбва да се сърдимъ на кръчмаря. Ако трѣбва да се сърдите нѣкому, това сте вие — на себе си трѣбва да се сърдите. Ако имате единъ лошъ приятель, кой методъ ще приложите къмъ него? Методътъ на кръчмаря. Ако имате единъ добъръ приятель, къмъ него ще

приложите метода на гостилничаря. Вие ще кажете: не може ли да се постъпи по другъ начинъ? При сегашнитѣ условия не може да се постъпи по другъ начинъ. Тѣй както сега се развива животътъ, възможности има много, но за да се приложи доброто въ живота идейно отъ васъ се изисква знание за да се боритѣ съ всички атакитични чѣрти, вложени въ вашия характеръ. Често казвате: защо е злото въ свѣта? Казвамъ: щомъ си такъвъ философъ, че разисквашъ по този въпросъ, запази хладнокръвие при всички условия на живота.

Досега азъ съмъ срещналъ само единъ българинъ, който при единъ случай показва по-голъмо хладнокръвие и отъ ангичанина. Той беше лѣкаръ, сега заминалъ за другия свѣтъ. Това, което ми обърна вниманието бѣше слѣдното: единъ день той отвори да чете нѣкаква книга „философия на медицината“, но двѣтъ му дѣца се качватъ на гърба му, на главата му, дърпаха го за брадата мачкаха шапката му, обаче той продължаваше да чете, не имъ обръщаше внимание и си казваше: „вие, дѣца, ще поумнѣете единъ день, но като дойдите на мои-

тъ години“. Това е дисциплина на ума. Той си чете, като че нищо не става наоколо му. Питамъ: кой отъ васъ би изтърпѣлъ това? Туй е дѣйствителенъ фактъ — Дѣцата му го закачаха цѣлъ часъ, слѣдъ това се отдалечиха отъ него, а той си чете, вдѣлбоченъ въ своята книга. Такъвъ трѣбва да бжде християнинътъ! Ако двѣ злини се качатъ на гърба ти остани правъ, обърни се на лѣво и на дѣсно, безъ да имъ обръщашъ внимание. Това е едно прѣкрасно състояние на човѣшкия духъ.

Ако вие, ученицитѣ, имате хладнокръвието на този български лѣкарь, знаете ли какво нѣщо щѣше да излѣзе отъ васъ? Вие казвате: този човѣкъ се е родилъ така, той има тази черта отъ миналото съществуване. Да, така е роденъ, но той е работилъ върху себе си. Тази чѣрта на разумното търпѣние трѣбва да се изработи, тя не се създава въ единъ день.

И тъй, казвамъ ви: не се спирайте върху мисълта, защо Господъ създаде злото въ свѣта? Вие не знаете, дали Господъ създаде злото. Задавайте си само въпроса, какво можете да научите отъ злото и какво

отъ доброто? Ако ви дамъ да опишете въ поетична форма злото и доброто, какъ бихте ги описали? За слѣдния пжтъ ще бждете тѣй добри, нѣколцина отъ васъ, които могатъ да пишате поезия, да изразятъ въ три куплета най-много, въ форма на диалогъ единъ разговоръ между доброто и злото. Злото е не проявената любовъ. Всѣко нѣщо което не е проявено е зло. Слѣдъ като се прояви това нѣщо, става добро. Това е вѣрно. И въ природата, за да се прояви нѣщо, винаги се изисква едно топло и едно студено течение. Студеното течение, обикновено, уморява човѣка, а топлото му дава животъ. Студътъ до извѣстно число граду-си причинява смъртъ, а послѣ и той дава животъ. Въ съврѣменната наука се казва, че най-низката температура е 273° подъ нулата при която температура свѣтътъ се разрушава. Студътъ, като прѣмине още по-долу отъ 273° , той се прѣвръща въ топлина. Това е едно възражение на ученитѣ хора. Тѣ сж прави, като казватъ, че свѣтътъ ще се разруши подъ температура — 273° , защото студътъ вече се прѣвръща въ топлина. Значи, въ студа има скрита топлина. Казваме, че

топлината дава животъ. Така е, но ако топлината се повиши надъ 100° надъ 500° и повече, и тя причинява смъртъ. Както виждате, положенията се измѣнятъ.

Казвамъ: всѣко нѣщо, което не е проявено въ природата, ние наричаме зло. Запримѣръ, единъ човѣкъ може да има най-добритѣ намѣрения, но най-първо той трѣбва да направи едно зло, за да прояви своето добро, Казвате: свѣтътъ не е направенъ добръ. Питамъ: по кой начинъ трѣбваше Господъ да се прояви въ този свѣтъ? Дайте вие единъ по-добъръ планъ. Свѣтътъ е проявление на Бога. Щомъ сте недоволни отъ него, вие създайте по-добъръ свѣтъ отъ този. Дайте вашия планъ, какъ трѣбва да се създаде свѣтътъ. Вие не трѣбва да бждете отъ онѣзи глупави, философи, които казватъ, че свѣтътъ е лошъ. Когато нѣкой човѣкъ казва, че свѣтътъ е лошъ, подразбирамъ, че този човѣкъ не знае смисъла на нѣщата, не знае какъ да мисли. Често прѣдъ нѣкой богатъ човѣкъ слагатъ вкусно ядене но той го намира безсолно. Защо? — Той е ялъ пишна богата храна, и и вслѣдствие на това мжно се задоволява.

Но ако този човѣкъ е прѣкаралъ въ бѣдно-
тия, гладувалъ е по четири-петъ деня, виж-
те, дали ще бжде недоволенъ отъ яденето.
Дайте му една постна картофена чорбица и
малко черенъ хлѣбъ, ще видите, какъ ще
яде и ще благодари. Това сж двѣ положен-
ия въ живота.

Слѣдователно, всѣки недоволенъ чо-
вѣкъ е аристократъ, който е изгубилъ сми-
сѣла въ живота. Такова нѣщо прѣдставля-
ватъ всички съврѣменни хора. Господъ, Кой-
то е толкова мждъръ, ще извади хората отъ
тѣхния аристократизъмъ. Какъ? — ще ги
направи бѣдни. Слѣдъ това ще имъ даде
отъ тази картофена чорбица, за която, като
богати, казваха, че нищо не струва, но като
бѣдни, ще немѣрятъ че е отлична. По този
начинъ Богъ ще измѣни вашитѣ състояния,
вашитѣ мисли, вашитѣ чувства, за да бж-
дете благодарни отъ малкото, което ви се
дава въ свѣта. Сега хората искатъ много,
вслѣдствие на което сжществува злото. Нѣ-
кои хора четатъ съчиненията на много фило-
софи, но каква полза отъ това? Не казвамъ,
че не трѣбва да четатъ философитѣ, но пи-
тамъ: придобиха ли доволство въ живота?

Намѣриха ли смисъла на доброто и злото? Първото, което ще ви направи впечатление въ тѣхнитѣ съчинения е, че тия философи едни други се опровергаватъ. Да опровергавашъ нѣща, да ги тълкувашъ, това не е философия, това е хирургия.

Прѣди нѣколко дни азъ ви приведохъ единъ примѣръ за вълната и казахъ; не е достатъчно само да се изпере вълната, но слѣдъ това трѣбва да се изпреде. Слѣдъ като се изпреде, трѣбва да се изтже. Слѣдъ като се изтже, трѣбва да си направишъ отъ нея една хубава вълнена дреха, която грижливо да пазишъ отъ молцитѣ. Ако, слѣдъ като си употребилъ толкова трудъ, дойдатъ молци и изядатъ дрехата ти, колко струва този голѣмъ трудъ? Ето защо, вие трѣбва да прѣцѣнявате труда си, добрѣ да пазите своята вълнена дреха отъ молци.

Какво прѣдставляватъ молцитѣ въ нашия животъ? Молцитѣ, това сж пороцитѣ въ живота ни. Кои сж най-обикновенитѣ пороци? — (Съмнение, завистъ, подозрѣние). Напишете, колко духовни пороци има въ човѣка. Най-голѣмиятъ порокъ на ума е безвѣрието. Въ ума има много пороци, но без-

вѣрието исушава ума, прѣсхва течението на всички хубави, красиви мисли въ него. Или, казано съ други думи: тъмнината въ съзнанието разрушава човѣка. Тя произтича отъ безвѣрието, затова и нея считатъ единъ отъ молцитѣ. Кой е най-голѣмиятъ молецъ за сърцето?—(Умразата). Умразата е въ състояние да развали най-хубавитѣ и красиви чувства, изработени съ хиляди години. Тя прави дупки на красивата дреха на сърцето. Съ каквъ нафталинъ трѣбва да посипите тази дреха, за да се запази отъ молци? — Най-добриятъ нафталинъ, който може да запази дрехата на сърцето отъ молци е Любовта. Въ духовния свѣтъ не се позволява да туряшъ дрехата си въ гардеробъ. Винаги ще носишъ своята дреха съ себе си. Питамъ: ако постоянно носишъ своята дреха на гърба си, молци ще я ядѣтъ ли? Споредъ този законъ, ако вашата дреха е изядена отъ молци, подразбирамъ, че не сте я носили постоянно на гърба си, а сте спали и сте се излежавали. Онзи, който постоянно носи дрехата на гърба си, е работливъ-смѣлъ човѣкъ, той ходи навсѣкждѣ съ дрехата си. Разбирате ли тази философия? Ето защо, вие

трѣбва да имате една дреха, която постоянно ще носите на себе си. Щомъ носите тази дреха, тя ще се прѣчиства въ духовния свѣтъ тъй, както се чистятъ дрехитѣ на птицитѣ. Птицитѣ сж изучавали това изкуство. цвѣтоветѣ на перцата имъ не се развалятъ, а цвѣтоветѣ на нашитѣ дрехи отъ много носене се развалятъ и избѣляватъ.

Като казвамъ, че злото и доброто сжществуватъ въ свѣта като относителни величини искамъ да ви обърна, внимание на това, да не допускате злото въ мисълта си, нито въ чувствата си, за да не се подпушвате. Когато видите, че единъ човѣкъ грѣши не трѣбва да вадите крайни заключения, че този човѣкъ е лошъ. Когато кажемъ, че $2+4=6$, какво подразбираме? Числото шестъ е резултатъ. Числото двѣ е земята, богатата почва. Числото четири сж сѣменцата, посѣти въ тази почва. Резултатътъ пъкъ, т. е. числото шестъ може да бжде жито, царевица, плодове, зеленчуци и т. н. Слѣдователно, като вадите крайни резултати, че този човѣкъ е лошъ, вие все едно, че правите събиране, казвате $2+4=6$. Не правете прѣждевременно своитѣ заключения! Защо? Ако

минавате въ врѣме на дъждъ покрай нѣкое мѣсто, на което почвата е черноземъ, какво ще кажете? Лошо мѣсто е това, мочурлякъ, не се минава прѣзъ него. Питайте земледѣльца, какво ще каже той за тази почва. Ако сѣе жито на тази почва, той ще каже: отлична е тази прѣстъ! Въ сухо врѣме тази почва се обръща на прахъ, става на буци, и вие казвате: да не ми дава Господъ да минавамъ по тѣзи мѣста! Земледѣлецътъ има друго мнѣние за тази почва и казва: „Дай, Боже да имамъ жито да посадя въ тази почва! Това сж двѣ различни положения въ живота, които вие трѣбва да разбирате. Добритѣ положения и лошитѣ положения сж само условия въ живота, които разумниятъ човѣкъ разбира, а глупавиятъ не разбира и казва: това е добро, онова е лошо. Вие безъ да мислитѣ много, казвате: $2+4=6$. Какво означава това? — Два гроша и четири гроша, правятъ шесть гроша. Това и кокошката знае. И кокошкитѣ събиратъ по този начинъ: двѣ зрънца и четири зрънца, правятъ шесть зрънца. Чудни сте вие, като мислитѣ, че само хората знаятъ да събиратъ. И коткитѣ знаятъ да събиратъ. Всички жи-

вотни знаят да събиратъ, при това тѣ събиратъ отлично. При събирането, обаче вие трѣбва да дойдете до положението, да разбирате резултатитѣ на това дѣйствие.

И тъй като ученици не се подпушвайте съ вашата философия. Не си отговаряйте на въпроситѣ защо съществува злото, защо еди кой си мисли така, защо еди-кой си постѣпва така и т. н. При всѣки случай въ живота ви, когато вие разрѣшавате нѣкоя трудна задача не се спирайте върху погрѣшкитѣ на хората. Вие си прѣдставете, че сте извънъ доброто и злото, и можете да разрѣшите вашата трудна задача.

Сега ще ви дамъ слѣдната задача за една седмица. Като ставате сутринъ, ще кажете въ ума си: „Заради Любовета съ която Богъ ме е облѣкълъ, всичко, което ми се случи прѣзъ деня, ще го считамъ, че е хармонично създадено“. Всичко, каквото ви се случи прѣзъ даня, ще мислите, че е за добро. Каквото и да ви се случи, каквото и да ви кажатъ — добро или зло — ще знаете, че всичко е за добро, нѣма да се съмнѣвате въ нищо. Прѣзъ тия седемъ деня ще мислите, че вси-

чувство ще възвърнемъ живота ви, смъртната присжда ще се отмѣни. Какъ ще я пѣете? Ще пѣете, а гласътъ ви ще трепери. Вие ще се молите и ще пѣете. Всѣки човѣкъ, който пѣе, трѣбва да знае че рѣшава единъ много важенъ въпросъ. Въ пѣнието помага и цигулката. Тя не се влияе отъ хората. Човѣкъ може да се повлияе, но цигулката не се влияе. Въ цигулката има установено мнѣние за нѣщата, характеръ има тя.

Изпѣйте упражненията: „Вдѣхновение и Вехади“

„Доброта, Истина, красота това е Любовта!“

НЕСЪВМЪСТИМИ ОТНОШЕНИЯ

33-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
22. VII. 1925 г. въ гр. СОФИЯ.



Печат. „УЧИТЕЛЪ“ — Русе.

Несъвмѣстими отношения

Размишление.

Прочетоха се стиховетъ: „Диалогъ на злото и доброто“.

Прочете се резюме отъ темата „Най-малката незнайна добродѣтель“.

Изпѣйте упражнението: „Вдъхновение“.

Ще ви прѣдставя нѣколко категории числа:

първа категория;	$3 = 9 \cdot 5$	) 1
втора „	$3 = 10 \cdot 5$	
трета „	$3 = 10$	) 0.5
четвърта „	$3 = 7$	
пета „	$2 = 7$	) 3

Можете ли да примирите тия числа? — Това сж числа, отношения, които сжществуватъ въ природата. Тѣ не сж произволни числа. Дѣ можете да намѣрите тия числа? Азъ нѣма да ви отговоря. Вие срѣщате тия числа най-малко по десетъ пжти на день.

Когато единъ възвишенъ духъ, или нѣкое напрѣдвало сжщество, или нѣкой ангелъ иска да слѣзе на земята, той трѣбва да си

прѣдпочитате добрия прѣдъ злия? Вие казвате: ние прѣдпочитаеме учения човѣкъ, защото може да ни бжде полезенъ въ нѣщо. Какви сж отношенията на Бога спрѣмо всички хора въ свѣта? Той има ли сжщитѣ разположения къмъ хората каквито ние имаме едни къмъ други? Ако прѣдпочитанието, което вие отдавате на богатия, на учения, на добрия човѣкъ прѣдставляватъ истински-тѣ отношения, тогава и отношенията на Бога къмъ насъ трѣбва да бждатъ сжщитѣ. Не е така, обаче. Казано е: „Богъ не гледа на лице, но на сърце“. Значи, отношенията на хората едни къмъ други не прѣдставляватъ една абсолютна норма, съ която могатъ да се опрѣдѣлятъ и отношенията на Бога къмъ всички сжщества.

Сега, онѣзи отъ васъ, които сте запознати съ математиката, нека кажатъ, може ли $3 = 9:5$ и на $10:5$? Каква е разликата между $9:5$ и $10:5$? — Единица. Когато кажемъ, че $3 = 10$, разликата между $10:5$ и 10 е равна на $0:5$. Когато пъкъ кажемъ, че $3 = 7$, разликата между 10 и 7 е три единици. Азъ нѣма да ви кажа, дѣ се намиратъ тия числа. Ако кажемъ, че $2 = 7 - 6$, това

създаде тѣло, въ което да живѣе, тъй както всѣки обикновенъ човѣкъ се стреми да си направи кжща, въ която да живѣе. Тукъ отношенията сж едни и сжщи. Питамъ: какво придобива този възвишенъ духъ, като слиза отъ невидимия миръ на земята да живѣе единъ ограниченъ животъ като обикновенъ човѣкъ? Азъ нѣма да ви отговоря и на този въпросъ, но питамъ: защо когато си строите кжща, не се задоволявате съ една малка колибка, но искате да си направите голѣма, хубава кжща? защо прѣдпочитате хубавата кжща прѣдъ колибата? Какви сж вашитѣ съображения за това? Ако прѣдпочитате хубавата кжща прѣдъ колибата отъ хигиенична гледна точка, колибата, съ своитѣ тънки стѣни, е много по-хигиенична, отколкото дебелиятѣ стѣни на солидната кжща. Нашиятъ салонъ напримѣръ, не е толкова хигиениченъ. Свѣтлината трѣбва да иде отгорѣ. Добрѣ е, когато човѣкъ повдига очитѣ си нагорѣ.

И тъй, питамъ ви: защо вие прѣдпочитате хубавата кжща прѣдъ колибата? Защо прѣдпочитате богатия прѣдъ сиромаша? Защо прѣдпочитате учения прѣдъ невѣжия? Защо

показва намаление на човѣшката воля, т. е. условията, при които човѣшката воля се намалява органически. Ако пъкъ кажемъ, че $2 = 7 - 8$, това показва голѣмо засилване на човѣшката воля. Ако въ първата категория числото деветъ се увеличава, това показва усилване егоистичнитѣ чувства у човѣка. Числото десетъ може да се увеличи на 10·5, на 11 и т. н. Тогава ще имаме анормално развитие на личнитѣ чувства. Такъвъ човѣкъ иска да бѣде царь, господарь въ свѣта, неговата дума да се слуша навсѣкждѣ. Ако числото деветъ се намалява на 8, или на 7, това показва, че личнитѣ чувства у човѣка се намаляватъ до минимумъ. Ако числото 10·5 отъ втората категория, се увеличава до 12, това показва усилената дѣятелностъ на физическия умъ, на критическитѣ способности у човѣка. Такъвъ човѣкъ сжщеврѣменно може да бѣде крайно справедливъ.

Сега задава се въпроса, защо именно, когато се усилюва умствената дѣятелностъ у човѣка, сжщеврѣменно се усилюва и мозъчната дѣятелностъ, при което нишкитѣ на мозъка се продължаватъ? Между умствената

дѣятелностъ на човѣка и развитието на мозъка сжществува извѣстно съотношение. Когато моралнитѣ чувства на човѣка се усилватъ мозъчнитѣ нишки пакъ се продължаватъ. Значи природата отбѣлѣзва усилването на извѣстна умствена дѣятелностъ съ продължаване на мозъчнитѣ нишки, а намалението на тази дѣятелностъ съ скжсяване на тия нишки. Тия нишки сж силови линии, чрѣзъ които природата дѣйствува, т. е. изявява своята дѣятелностъ навънъ. Когато въ третата категория числото 10 се увеличи на 10^5 , тогава имаме човѣкъ съ чрѣзмѣрно развити морални чувства, който спада къмъ слънчевитѣ типове той има широка душа, по характеръ е оптимистъ.

И тъй, за да се прояви единъ законъ въ свѣта, за да можемъ да си въздѣствуваме чрѣзъ него въ физическия свѣтъ, трѣбва да бждемъ въ състояние да увеличимъ съ каквото и да е малка величина нѣкои отъ мозъчнитѣ нишки. Сжществува и другъ единъ економически законъ въ природата, който опрѣдѣля работата на всѣко органическо сжщество на земята. Всѣки човѣкъ, откакъ се е родилъ, откакъ е дошълъ на

този свѣтъ, докато замине, има опредѣлена частъ отъ материята, която той трѣбва да развие, да обработи. За всѣки човѣкъ е точно опредѣлено количеството отъ материята, която той трѣбва да обработи и рафинира. Ако той обработи и рафинира всичката материя, която му е дадена, считатъ че е живѣлъ отлично, че е водилъ единъ разуменъ, добъръ животъ. Ако той не рафинира, не обработи количеството материя, опредѣлена за него, считатъ, че не е живѣлъ добръ, затова опитътъ му остава недовършенъ.

Азъ забѣлязвамъ, че повечето отъ ученицитѣ, като четатъ Писанието, Библията, главно се спиратъ върху това, какво Господъ е обѣщалъ и казватъ: нали Господъ обѣща това и това? Трѣбва да знаете, че въ Божиитѣ обѣщания нѣма отмѣна. Богъ никога не се разкайва, но всѣко обѣщание прѣдставлява единъ договоръ. Когато Богъ обѣщава нѣщо, между Него и насъ се свързва договоръ. Това показва, че и ние сме обѣщали нѣщо. Богъ дава, но и азъ трѣбва да свърша нѣкаква работа — нищо повече. Богъ дава условно. Значи, всѣки човѣкъ,

който е дошълъ веднъжъ на земята, не е дошълъ като на курортъ, а да свърши нѣкаква работа. Помнете, че земята не е курортно мѣсто. Ако искате да знаете, дѣ сж курортитѣ, азъ ще ви кажа. Курортитѣ сж извънъ слънчевата система. Въ слънчевата система курорти нѣма. При това, всички вие искате да бждете на курортъ. Ако ви дамъ да изпредете сто килограма вълна, като се условимъ да ви плащамъ по сто лева на килограмъ, трѣбва да ви платя всичко десетъ хиляди лева. Обаче вие изпридате само петдесетъ килограма отъ тази вълна, т. е. половината и искате да ви дамъ всичкитѣ пари. Имате ли право да искате всичкитѣ пари? — Нѣмате право. Казвамъ ви: изпредете и останалата вълна и ще получите всичкитѣ пари. Сжщото нѣщо върши и природата. Помнете, въ природата сжествува слѣдния законъ: тя дава всѣкому точно толкова, колкото той е изработилъ. Тя никому не кредитира, никому не дава, ако той не е вложилъ нѣщо въ нейната банка. Нѣкои може да мислятъ, че природата дава винаги. Да природата винаги дава, но ако вие сте вложили своя капиталъ въ

тъкмо това чувство. Срѣщалъ съмъ много малко религиозни хора, у които има чувството на уважение и почитание. Такива хора лесно изнасятъ най-свещенитѣ си нѣща на пазаръ. Това се забѣлѣзва и между ученицитѣ. Нѣкои отъ тѣхъ иматъ слабостъ да изнасятъ невѣрни факти. Това е дефектъ у тѣхъ. Помнете едно нѣщо: всѣки ученикъ, или кой и да е човѣкъ, който се е опитвалъ да изнася невѣрни факти не го е постигнало нѣкакво добро. Ние сме се събрали въ Школата не да си играемъ, нито да се занимаваме съ празни работи, но да учимъ. Ония, които се занимаватъ съ разни доносничества, сами съграждатъ своето нещастие, както върху себе си, така и върху дома си. Тѣ ще носятъ послѣдствията на тази своя слабостъ до четвъртия родъ. Вие, като ученици, не трѣбва да се занимавате съ погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Нѣкой отиватъ на екскурзия и се занимаватъ съ това, кой какъ се държалъ, какво говорилъ и т. н. Казвамъ: екскурзиитѣ иматъ съвсѣмъ друго прѣдназначение. Всѣка екскурзия прѣдвижда влизане въ контактъ съ силитѣ на живата природа и облагородяване на човѣка.

Отидешъ ли на екскурзия, трѣбва да се върнешъ освѣженъ, обновенъ, съ едно ново чувство въ сърцето и съ една свѣтла мисль въ ума. Тамъ трѣбва да забравишъ всички дребнавости на обикновения животъ. Качвашъ ли се на планина това подразбира отиване къмъ единъ по-висшъ свѣтъ.

Азъ ви казвамъ: има единъ законъ въ всички окултни Школи, споредъ който никой нѣма право да се взира въ постѣпкитѣ на другитѣ хора и да ги критикува. Прѣстѣпва ли този законъ, той ще носи послѣдствията му. Нѣма изключения за никого. Не спазвате ли този законъ, вие сами ще се спъните. Който наруши този законъ, трѣбва да има доблестъта да признае вината си. Не я ли признае, той изпада въ други грѣшки, започва да лъже, иска да се скрие. Но трѣбва да знаете, че никой не може да се скрие отъ законитѣ на разумната природа. Тя прѣдставлява лицето на Бога, отъ което никой не може да избѣгне. Когато ви изтъквамъ този законъ, имамъ прѣдъ видъ слѣдното положение: не критикувайте хората, защото никой не знае, какви сж вжтрѣшнитѣ причини които под-

буждатъ хората къмъ извѣстни дѣйствия. Щомъ ви се изнася тази Истина, Провидението иска да ви запази, като ви обръща внимание, да не се занимавате съ чуждитѣ погрѣшки, защото тѣ сж опасни, взривни вещества. Ученикътъ трѣбва да бжде искренъ къмъ себе си. Наблюдавалъ съмъ държанието на религиознитѣ хора въ тѣхнитѣ събрания. Когато проповѣдникътъ е между тѣхъ, въ събранието има тишина. Щомъ излѣзе той веднага настава голѣмъ шумъ. Казвамъ: такова е положението на войницитѣ прѣдъ своя генералъ. Докато генералътъ е при тѣхъ, тѣ седятъ тихо, мирно; щомъ генералътъ си излѣзе, настава шумъ, безредие. Та казвамъ: ако и вие се държите прѣдъ мене, като прѣдъ генералъ, това не е окултна Школа. Ако ученицитѣ ме считатъ за генералъ или полковникъ, азъ съжелявамъ, че сж дошли въ школата. Ако ученицитѣ се държатъ морално, добрѣ само прѣдъ учителя си, тѣ трѣбва да знаятъ, че не могатъ да го излъжатъ. Ако тѣ мислятъ, че учителътъ имъ ще ги сжди, лъжатъ се. Казвамъ и на васъ: азъ нѣма да ви сжда други ще ви сждятъ. Когато ви

сждятъ, азъ даже нѣма да се явя тамъ. Азъ зная, че тѣзи, които ще ви сждятъ, сж справедливи. Нѣма да се мине много врѣме, и тѣ ще ви сждятъ тукъ на земята. Нѣкои отъ васъ скоро ще бждатъ сждени.

Питамъ :какви трѣбва да бждатъ отношенията на ученицитѣ? Вие като ученици на окултната Школа трѣбва да имате любовъ. Когато нѣкой отъ васъ направи една погрѣшка, защо не отидете при него да го посѣвѣтвате братски? Защо не му кажете нѣщо право въ очитѣ, безъ да ви чуе другъ нѣкой, а говоритѣ задъ гърба му? Като ученици, вие трѣбва да бждете доблестни въ отношенията си. Туй, което не можете да кажете нѣкому въ очитѣ, не го казвайте и задъ гърба му. При такива отношения, мислите ли, че можете да имате Божията Любовъ? Нѣкой казва: нѣма нито единъ добъръ човѣкъ въ свѣта, всички сж лоши. Този човѣкъ вижда всичко лошо. Защо? — Той се е изопачилъ нѣщо. Когато нѣкой е боленъ, кое какъ пипне, все го боли. Това показва, че той е въ едно болезнено състояние — този човѣкъ не е здравъ.

Та казвамъ: когато трѣбва да изнесете

дефектитъ на единъ човѣкъ, правете нама-
ление въ дефектитъ му, а увеличение въ
Божественото у него. Най-първо не сте вие,
които трѣбва да сждите този човѣкъ. Само
кога можете да изнесете дефектитъ на
нѣкой човѣкъ? Азъ съмъ ви казвалъ и другъ
пжтъ и сега пакъ ще ви кажа, Този човѣкъ,
който има нѣкакъвъ дефектъ, все едно, че
е далъ нѣкъдѣ 500 лв. вмѣсто 1000 лв.
Какво трѣбва да направите вие? — Веднага
ще отидете слѣдъ него и ще платите оста-
налитѣ 500 лева.

Най-после, вие трѣбва да бждете носи-
тели на любовта. Ще кажете: за въ бжде-
ще ще стане това. Кога? Слѣдъ сто години
ли? Слѣдъ сто години ще дойдатъ други
хора. Ако вие сега не можете да бждете по-
лезни, кога ще бждете? Кой отъ васъ се е
заелъ да проповѣдва Истината? Вие се за-
нимавате все съ дребни работи, но тѣ не
могатъ да ви повдигнатъ. Това се отнася са-
мо до онѣзи, които не искатъ да бждатъ
ученици. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да
бждатъ ученици, които искатъ да изпълнятъ
волята Божия, трѣбва да бждатъ носители
на Божията Любовь и то сега — нѣма отла-

гане вече! Ние трѣбва да осветимъ волята Божия! Първо имайте любовъ къмъ Бога! Вие трѣбва да разбирате закона: любовта къмъ едного е любовъ къмъ всички; и любовта къмъ всички е любовъ къмъ едного. Щомъ не може да любишъ единъ, ти не можешъ да любишъ никого. Въ Бога нѣма пристрастие. Или ще любишъ всички, тъй както Богъ иска, или никого нѣма да любишъ. Често казвате: еди-кой си човѣкъ е най-много обичанъ. Вие мислите, че нѣкой човѣкъ е обиченъ повече отъ другитѣ т. е. получава повече любовъ. Казвамъ: всѣки прѣдметъ, който е по-близо до свѣтлината, ще се освѣтли повече, отколкото онзи, който е по-далечъ отъ свѣтлината. Коя е причината за това, свѣтлината ли, или прѣдметътъ? Ако вие сте по-далечъ отъ свѣтлината, по-малко ще се освѣтлявате, Кой е причината, азъ или вие? Кой е виновенъ за това? Вие седите единъ задъ другъ и си хвърляте сѣнка. Всички може да се наредите около слънцето и никой никому да не пречи. Не забравяйте, че всѣки човѣкъ носи отговорностъ за дѣлата си. Колкото е по-напрѣдналъ, толкова и отговорността му е по-

голѣма. Не мислете, че можете да правите, каквото искате. На небето може да правите, каквото искате, но на земята не можете. Давидъ, като царъ правеше, каквото искаше; свещеникътъ Илия имаше синове, които не възпита, както трѣбва; Ананий Сапфира при-несоха жертва на Бога, но скриха нѣщо отъ нея. И слѣдъ всичко това, вие знаете, какво постигна тия хора. Какъ мислите, трѣбва ли и вие, съврѣменнитѣ хора да вървите по тѣхния пѣть. Въ Школата не се позволява никаква лъжа. Прѣдъ Бага нѣма нищо скрито-покрито. Често вие се оплаквате, че Любовта ви отпаднала. Казвамъ: Любовта никога не отпада. Вие сами туряте препятствия на Любовта въ живота си. Азъ говоря на онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е пробудено. Всички, които искатъ да бж-датъ ученици, ще се заематъ да оправятъ живота си прѣдъ Бога. Той вижда всичко, и отъ Него ще се пазите. Христосъ казва: „Ще ви кажа отъ кого да се боите“. Съврѣменнитѣ хора се боятъ едни отъ други но не и отъ Бога. Казвамъ на всички ви: имайте свещенъ страхъ отъ Бога.

И тъй, азъ ви прѣпоръчвамъ чистъ

животъ, затова дайте мѣсто на всѣко благородно чувство, отъ какъвто характеръ и да е, което служи за повдигане на ума ви, за облагородяване на сърцето ви и за усиляване на волята ви. Ето защо, яжте, безъ да прѣяждате! Любете, безъ да се прѣсилвате! Обичайте, както Богъ иска!

Сега, всички хора, и млади и стари, иматъ изопачени разбирания за живота. Всички ще дойдатъ до една задънена улица, но трѣбва да направятъ послѣдно усилие да излѣзатъ отъ тази задънена улица.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта!“

Съвмѣстими отношения.

СЪВМѢСТИМИ ОТНОШЕНИЯ



34 а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
29. VII. 1925 г. въ гр. СОФИЯ.



Печат. „УЧИТЕЛЪ“ — Русе.

СЪВМѢСТИМИ ОТНОШЕНИЯ.

Доброта, Истина, Красота, това е
Любовъта!“

Размишление.

„Истината ще ви направи свободни“,
казва Христосъ.

Сега, слушайте и пишете! това което
ще ви кажа, ще бжде толкова важно че ще
трѣбва да си го запишете. Думата „важно“
има двояко значение: туй което е важно за
здравия, не е важно за болния; и туй което
е важно за болния, не е важно за здравия.
Човѣкъ трѣбва да разбира смисъла и важ-
ността на нѣщата. Вие знаете, кое е важно
за здравия човѣкъ и кое е важно за болния.
Това, което е важно за живитѣ хора, не е
важно за умрѣлитѣ; това което е важно за
умрѣлитѣ, не е важно за живитѣ. Умрѣли-
тѣ, като отидатъ въ другия свѣтъ, мислятъ,
какъ да си съградятъ тѣло. Живитѣ хора
мислятъ, какъ да развиятъ своето тѣло. Нѣ-
кои отъ васъ, като ученици, казвате: да
умремъ! Мислите ли, че смъртъта разрѣшава
важнитѣ въпроси? Тѣй, както вие схващате
смъртъта, тя не разрѣшава нищо.

Има друго важно положение въ живота. Всѣки човѣкъ, като дойде въ свѣта, трѣбва да се учи. Дали иска, или не, дали ще стане ученикъ, или не, това е другъ въпросъ, но той е длъженъ да учи. Той има всички възможности да бѣде ученикъ. Въ това отношение, той може да има съдѣйствието на всички висши сѣщества, но никой не може да го застави насила да стане ученикъ. Подъ думата „ученикъ“ ние разбираме човѣкъ, който учи сѣзнателно, придобива знание и го използва за благо на своята душа. Когато ученикътъ влѣзе въ свѣта, той настѣпва въ една област на изпитания. Често нѣкой човѣкъ казва: азъ имамъ изпитания. Господъ му далъ изпитания, а той дошълъ да ми разправя това, да ме изпитва. Изпитанието е за тебе. Ти самъ ще си рѣшишъ задачата, азъ нѣма да я рѣшавамъ заради тебе. Нѣкой казва: азъ имамъ да държа испитъ. Издрѣжъ испита си, и тогава ела да ми кажешъ, че си държалъ. „Ама нѣкаква блока имамъ“ — Издрѣжъ болката си, и като оздравѣешъ, ела при мене. Ако разбирашъ болката, като изпитание, ако разбирашъ страданието, като изпитание, ако раз-

бирашъ спънката въ живота си, като изпитание, издръжъ ги! Пъкъ има и друго положение: Ако разбирашъ мъжнотията, като връзка, ако разбирашъ болката, като връзка ела при мене, азъ ще те приема на радо сърце. Тъй че страданията могатъ да бждатъ изпитания, могатъ да бждатъ и връзки. Следователно, ако страданията на ученика сж дадени, като изпитъ, той трѣбва да издържи изпита си, и послѣ да дойде при мене да каже: днесъ имахъ изпитъ, издържахъ го. Азъ ще се радвамъ, че той е издържалъ изпита си. Така се радватъ и ученицитѣ отъ гимназията, че сж издържали своитѣ изпити. Тѣ, като излѣзатъ отъ изпитната зала, скачатъ радватъ се. И близкитѣ около тѣхъ се радватъ. Ако вие гледате на страданието като връзка, тсгава какъ ще постѣпите? Какъ се образуватъ връзкитѣ? По нѣкой пжтъ ви гледамъ, вие размѣствате тия величини. Когато е време да държите изпита си, вие отивате да се запознавате съ нѣкого, и отлагате вашия изпитъ. Когато имате страдание като връзка, съ цѣль да се запознаете съ нѣкого, тогава вие седите дома си и казвате: не искамъ да

минавате въ врѣме на дъждъ покрай нѣкое мѣсто, на което почвата е черноземъ, какво ще кажете? Лошо мѣсто е това, мочурлякъ, не се минава прѣзъ него. Питайте земледѣльца, какво ще каже той за тази почва. Ако сѣе жито на тази почва, той ще каже: отлична е тази прѣстъ! Въ сухо врѣме тази почва се обръща на прахъ, става на буци, и вие казвате: да не ми дава Господъ да минавамъ по тѣзи мѣста! Земледѣлецътъ има друго мнѣние за тази почва и казва: „Дай, Боже да имамъ жито да посадя въ тази почва! Това сж двѣ различни положения въ живота, които вие трѣбва да разбирате. Добритѣ положения и лошитѣ положения сж само условия въ живота, които разумниятъ човѣкъ разбира, а глупавиятъ не разбира и казва: това е добро, онова е лошо. Вие безъ да мислитѣ много, казвате: $2+4=6$. Какво означава това? — Два гроша и четири гроша, правятъ шесть гроша. Това и кокошката знае. И кокошкитѣ събиратъ по този начинъ: двѣ зрънца и четири зрънца, правятъ шесть зрънца. Чудни сте вие, като мислитѣ, че само хората знаятъ да събиратъ. И коткитѣ знаятъ да събиратъ. Всички жи-

вотни знаятъ да събиратъ, при това тѣ събиратъ отлично. При събирането, обаче вие трѣбва да дойдете до положението, да разбирате резултатитѣ на това дѣйствие.

И тъй като ученици не се подпушвайте съ вашата философия. Не си отговаряйте на въпроситѣ защо съществува злото, защо еди кой си мисли така, защо еди-кой си постѣпва така и т. н. При всѣки случай въ живота ви, когато вие разрѣшавате нѣкоя трудна задача не се спирайте върху погрѣшкитѣ на хората. Вие си прѣдставете, че сте извънъ доброто и злото, и можете да разрѣшите вашата трудна задача.

Сега ще ви дамъ слѣдната задача за една седмица. Като ставате сутринъ, ще кажете въ ума си: „Заради Любовта съ която Богъ ме е облѣкълъ, всичко, което ми се случи прѣзъ деня, ще го считамъ, че е хармонично създадено“. Всичко, каквото ви се случи прѣзъ даня, ще мислите, че е за добро. Каквото и да ви се случи, каквото и да ви кажатъ — добро или зло — ще знаете, че всичко е за добро, нѣма да се съмнѣвате въ нищо. Прѣзъ тия седемъ деня ще мислите, че вси-

чко става за добро. И доброто и злото сж служители на Любовта. Злото служи на Люб овъ та и доброто служи на Люб овъ та. Като ви се случи нѣщо ще кажете: благодаря Ти, Господи, че Си ме удостоилъ съ Твоята Любовь. Нѣкой може да бръкне въ джоба ти и да те обере: нѣкой може да ти каже обидна дума — нищо отъ това. За всичко което ти се случи, ще кажешъ: „благодаря Ти, Господи, че Си ме удостоилъ съ Твоята Любовь. Както и да ми говоришъ, азъ Те познавамъ“. Вие видѣхте, напримѣръ, какви бѣха гърмежитѣ на Мусала. Въ тѣхъ имаше особена мекота. И свѣтлината бѣше мека. Значи както и да говори Богъ, тихо или бурно, въ гласа Му винаги има мекота.

Азъ зная, че всички ще бждете радостни прѣзъ тази седмица. Обиди нѣма да има вече. Отъ тази вечеръ до другата срѣда ще живѣете въ Царството Божие. Всѣки трѣбва да намѣри най-хубавитѣ думи, които може да каже. Когато дойде нѣкой при васъ, вие ще бждете много внимателни къмъ него. Рѣчникътъ ви ще бжде много подбранъ. Всѣки отъ васъ, който направи една пог-

рѣшка прѣзъ нѣкой день отъ тази седмица, ще повтори упражнението за още една седмица. Ако прѣзъ втората седмица направи друга погрѣшка, ще го потрети и т. н. Трѣбва да работите! Запримѣръ, нѣкой отъ васъ говори високо. Казвате: защо този братъ говори така високо? Не, кажете си: този братъ говори отлично. Значи за цѣла седмица вие трѣбва да бждете внимателни едни къмъ други. Сжщо тѣй ще бждете внимателни и съ външнитѣ хора. Съзнанието ви трѣбва да бжде будно за цѣла седмица, за да видите, додѣ, сте достигнали въ вашето развитие и на какво сте способни. Това е една малка маневра.

Сега, можете ли да изпѣете слѣдното упражнение: „Кажи ми ти, свѣтли Божи лжчѣ, благото на живота — свѣтлиятъ правъ пжтъ на чиститѣ души, измити въ водитѣ на Любовта!“ Понѣкога вие се срамувате да пѣете за Любовта а тжрсите Любовта. Вие трѣбва да заучите това упражнение добрѣ и да пѣете като пѣвци. Прѣдставете си, че вие сте осждени на смъртъ, и сжди-ята пише на вашата присжда слѣдното: ако можете да изпѣете тази пѣсенъ хубаво, съ

учитѣ да ходи по земята правилно. Нѣма
защо да се чудите, че волѣтъ е голѣмъ,
пъкъ не може да хвърчи. Нѣма защо да
учите змията да ходи по земята; нея ще
учите да се влече по коремъ. Нѣма да учи-
те рибата да ходи по земята; нея ще учите
да плува въ водата. Така е наредила при-
родата. Затова именно и вие трѣбва да се
съобразявате въ постѣпките си споредъ ес-
теството на всѣко същество. Същото нѣщо
се отнася и до вашитѣ мисли. Понеже мно-
го отъ вашитѣ мисли спадатъ къмъ единъ
или другъ видъ отъ тѣзи животни, и вие
трѣбва да знаете какъ да се отнасяте къмъ
тѣхъ. Има мисли, които хвърчатъ; има мисли,
които ходятъ по земята; има мисли, които
се влѣчатъ; има мисли, които плуватъ. Въ
даденъ моментъ вие се занимавате съ една
мисълъ, която плува. Кажете ми, какъ ще
накарате тази мисълъ да хвърчи? Това е ве-
лика алхимическа наука. Природата която е
много разумна, е изразходвала милиони го-
дини, до като накара рибитѣ да хвърчатъ
въ въздуха. Вие, единъ ученикъ, който не е
запознатъ съ дълбокитѣ закони на приро-
дата, който не познава нейнитѣ сили, си

прави илюзии, че може да прѣвърне една плаваща мисълъ въ хвърката. Не, хванете тази мисълъ, извадете я вѣнъ отъ морето, изпечете я на огъня и направете отъ нея единъ хубавъ обѣдъ. Казвате: трѣбва ли да се яде риба? — Много хубави сж тия риби, ядатъ се тѣ. Отъ тѣхъ може да си направите и майонезъ — това нищо не значи. По този начинъ вие ще прѣвърнете една плаваща мисълъ въ хвърката.

Значи, птицата трѣбва да хвърчи, млѣкопитающето трѣбва да ходи, змията трѣбва да се влече, рибата трѣбва да плува, човѣкътъ трѣбва да мисли право. Само ангелитѣ мислятъ. Онѣзи, които казватъ, че човѣкътъ билъ манасъ, не разбиратъ нѣщата. Сѣврѣмениятъ човѣкъ не е манасъ. Той трѣбва да учи закона на Любовта, първо да се научи да чувствува правилно послѣ да мисли правилно. Ако искате да знаете Истината, тя седи въ това, че всѣки човѣкъ, който не чувствува правилно, той не може и да мисли правилно. Понеже ангелитѣ мислятъ правилно, тѣ работятъ съ мисълъта, а сж оставили хората да работятъ съ чувствата. Значи ангелитѣ мислятъ, а хората чувствуватъ. Слѣдо-

вателно. между мислитѣ на ангелитѣ и нашитѣ чувства става една вжтрѣшна връзка. Когато кажемъ, че човѣкъ започва да мисли, ние подразбираме, че нѣкой ангелъ се е заселилъ въ тѣлото на тази душа на земята, която чувствува. Тогава, именно, тази душа започва да чувствува и да мисли. Тя мисли съ ума на ангела, а чувствува съ сърцето на човѣка. Ангелътъ съзнава, че започва да чувствува, но вече съ душата на човѣка. Значи, между ангела и човѣка има взаимна връзка. Ангелътъ е силниятъ тонъ, а човѣкътъ е мекиятъ тонъ. Вие питате нѣкого: ти право ли мислишъ? Защо питате него, питайте ангела. Ако е въпросъ за чувствуване, питайте човѣка, дали чувствува право, или не. Въ цѣлата свещена книга никждѣ не се говори за човѣшкия умъ, но за ума, за мисълта на ангелитѣ, а за сърцето на човѣка. Само новитѣ писатели казватъ, че както човѣкъ мисли такъвъ става; както човѣкъ чувствува, такъвъ е въ действителностъ. Човѣкъ възприема своята мисль чрѣзъ сърцето си. Слѣдователно, за да разберашъ състоянието на кого и да е, трѣбва да чувствувашъ тъй, както той чувствува.

Само така ще може да се разберете.

Сега нѣма да се спирамъ да ви обяснявамъ тия нѣща на дълго. Азъ съмъ засегналъ всички тия въпроси, направилъ съмъ ги до нѣкждѣ разбираеми, но вие, вмѣсто да извлѣчете полза отъ тѣхъ, мислите, че тази работа е много лесна. Не, всѣка мисль трѣбва да мине прѣзъ вашето сърце. Тия мисли не сж мои, тѣ сж Божествени мисли, Божествени енергии, които минаватъ прѣзъ мене. Тия енергии трѣбва да минатъ и прѣзъ васъ.

Азъ не искамъ да бждете като онѣзи рѣки, които текатъ само въ врѣме на дъждъ. Щомъ прѣстане дъждътъ, и тия рѣки прѣсхвагъ. Рѣки които прѣсхвагъ, сж дъждовни, мжтни рѣки. Въ тѣхъ нѣма животъ, който постоянно да се влива. Всѣка рѣка трѣбва да има притоци; тя трѣбва постоянно да тече, да не прѣсхва — и при най-голѣмата топлина, и при най-голѣмата суша. Това наричамъ жива рѣка. И за това, казвамъ: истински човѣкъ е онзи, чиято рѣка при най-лошитѣ условия на живота не прѣсхва и маслото въ неговото кандило при най-лошитѣ условия не изгаря.

Сега азъ не казвамъ, че нѣмате масло, т. е. че нѣмате мисли и чувства. Вие имате сърце но не го употребявате; вие имате умъ, но не го употребявате. Понѣкога вие по-стѣпвате като младитѣ моми, които се обличатъ съ новитѣ си дрехи само въ празнични дни, или когато посрѣщатъ този когото обичатъ, а въ обикновенитѣ дни сж съ скжсани дрехи. Значи, за да се облѣчете съ хубави дрехи, изискватъ се особени условия. Човѣкъ трѣбва да бжде и при обикновенитѣ условия много хубаво облеченъ на своя животъ. Допуснете, че вие сте богатъ търговецъ, баща на петъ сина и петъ дѣщери, които ви обичатъ, Единъ день обаче, вие изгубвате 200,000 лева, и почти пропадате материално. Връщате се дома и започвате да викате, да крѣщите на синоветѣ и на дѣщеритѣ си. Питамъ: какво печелите въ дадения случай? Какво трѣбва да кажете на синветѣ и на дѣщеритѣ си? Какъ трѣбва да разрѣшите този въпросъ? Всичкото ви състояние отишло а дѣщеритѣ и синоветѣ ви сж вече доста израсли, и вие нѣма какво да имъ оставите. Споредъ правилата на окултната наука, какво трѣбва да кажете на

вашитѣ дѣщери и синове, като влѣзете дома си? Азъ ще ви улесня, като ви приведа единъ примѣръ. Въ древността нѣкой-си виденъ князь заминалъ да странствува, съ цѣль да проучава свѣта, като оставилъ дома си жена си съ двѣ дѣца. Въ неговото отсъствие дѣцата му умрѣли. Като се връща неговата възлюбена го посрѣща много радостно и започва да му разправя една приказка: единъ приятель дойде у дома и ни остави два скъпоцѣнни камъни. Слѣдъ една година дойде да си вземе скъпоцѣнните камъни назадъ. Мжжътъ ѝ я запитва: ти даде ли му ги? — Да, той ги донесе, тѣ бѣха негови, и той имаше право да си ги вземе. Мжжътъ се съгласява съ жена си, намира че е постъпила добръ. Тогава тя му казва; Тия скъпоценни камъни сж нашитѣ дѣца, които дойдоха да взематъ, и азъ ги пуснахъ. Питамъ: ако вие изгубите едно ваше красиво чувство, не е ли сжщото нѣщо? Ако нѣкой ви обиди, какво ще направите като ученици? Какво нѣщо е обидата? Щомъ нѣкой може да ви обиди, вие сте много малкъ изворъ, който едва цицирика. Казвате: еди-кой си ме обиди, тежко ми стана на

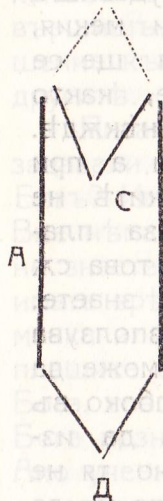
душата. Казвамъ: много малъкъ изворъ си. Ако нѣкой човѣкъ хвърли нѣщо въ единъ грамаденъ изворъ, който постоянно блика, той ще се размжти ли? Не, грамадния изворъ ще изхвърли всичко навънъ.

Наскоро дохожда при мене единъ мой приятелъ и плачеше. Казвамъ му: ти си плачи, щомъ е дошло за плачъ, но ако искашъ да докажешъ съ този плачъ, че ме обичашъ, лъжешъ се. Плачътъ нищо не доказва. Азъ разбирамъ смѣсла на сълзитѣ. Ето, прѣди една година ти плачеше, защото бѣше счупилъ крака си. Човѣкъ плачи за много работи. Какво означава плачътъ? — Той не е изразъ на приятелство. Всѣки трѣбва да анализира своитѣ постѣпки и състояния. Плачешъ ли, трѣбва да знаешъ защо плачешъ. Сълзитѣ показватъ промѣна на състоянията. Хората се лѣкуватъ съ плача. Ти плачешъ, защото си боленъ. Ти плачешъ, защото си скърбенъ. Ти плачешъ, защото си изгубилъ приятеля си. Казвате, че нѣкой човѣкъ плаче отъ радостъ. Когато хората плачатъ отъ радостъ, то е, защото тѣ се боятъ да не изгубятъ радостта си. Тия хора изпадатъ едноврѣменно въ двѣ

противоположни мисли и чувства: отъ една страна се радватъ, че скръбта имъ се е прѣвърнала въ радостъ, а отъ друга страна се боятъ да не изгубятъ радостта си. Ученикътъ трѣбва дълбоко да разбира всички прояви на Божествения Духъ.

На чъртежа имате успореднитѣ линии А и В, които сж равни помежду си. Тия линии прѣдставляватъ двѣ живи сжщества. Ние казваме, че разумнитѣ сжщества се движатъ по успоредни линии. Тогава питамъ: колко положения може да се образуватъ между тия двѣ сжщества? — Тѣ могатъ да заематъ още положения С и Д. Точкитѣ С и Д изразяватъ меки тонове, въ които се забѣлѣзва постепенна градация. Изобщо, въ отношенията между двама души ще се образуватъ или меки, или силни тонове. При сегашнитѣ условия

на живота нѣма другъ изходенъ пътъ. Въ силнитѣ тонове ставатъ най-големитѣ провѣтрявания. Всички спорове, всички недора-



зумения въ живота на хората ставатъ на планинскитѣ върхове. Хората се давятъ въ низинитѣ, дѣто се образуватъ езера, понеже не знаятъ да плаватъ. Въ мекитѣ тонове човѣкъ може да се удави, а силнитѣ тонове могатъ да го отвѣятъ. Казвате: този човѣкъ е много мекъ. Да, но ако не знаешъ, какъ да постѣпвашъ, ти можешъ да се удавишъ въ него. Ти трѣбва да разбирашъ и мекия, и силния човѣкъ защото въ мекия ще се удавишъ, а силниятъ ще те отвѣе, както вѣтрътъ отвѣва, и ще те отнесе нѣкъждѣ. При силния трѣбва да имашъ крила, а при мекия трѣбва да имашъ перки. Перкитѣ не сж за хвъркане, и крилата не сж за плаване. Да хвърчите и да плавате, това сж два метода, които вие трѣбва да знаете. Птицата може нѣкой пжтъ да използва крилата си да плава, но тя не може да плава, както рибата да слиза дълбоко въ водата. И рибата може нѣкой пжтъ да излѣзе на повърхността на водата, но тя не може да излѣзе високо въ въздуха и да хвърчи, като птицата.

Сега отъ васъ се изисква приложение. Защо човѣкъ трѣбва да бжде ученикъ?

Въ какво седи ученичеството? Знанието е потрѣбно на ученика, за да може да живѣе въ този свѣтъ. Защо цигуларьтъ се учи да свири? — За да може да живѣе добрѣ. Най-първо цигуларьтъ трѣбва да свири за себе си. Въ това той трѣбва да изпитва удоволствие. Дали си художникъ, писателъ или какъвъ и да е, каквото учишъ, или каквото вършишъ, най-първо трѣбва да има отношение къмъ самия тебе, а послѣ и къмъ другитѣ.

Питамъ ви: всѣка сутринъ, като ставате, задавали ли сте си въпроса, какво нѣщо е Богъ? Имате ли ясна прѣдстава за Бога? Вие нѣмате ясна прѣдстава за Бога, затова не знаете, какво нѣщо е страхъ Божий. Вие имате врѣмененъ страхъ. Като видите нѣкоя мечка или нѣкой паякъ, или нѣкоя змия, плашите се. Съврѣменнитѣ хора говорятъ за Бога, говорятъ за страхъ Божий, но нито Бога познаватъ, нито страхъ отъ Него иматъ. Ако ученикътъ нѣма страхъ отъ Бога, това е неговото нещастие. Да имашъ страхъ отъ Бога е полезно нѣщо. За този страхъ се казва: „Начало на мъдростъта е страхъ Божий“. Нѣкои хора казватъ; че не трѣбва

да се страхуваме. Върно е, че не трѣбва да се страхуваме, но отъ какво? — Има единъ страхъ, който не е потребенъ на човѣка, но има единъ страхъ, който прѣдставлява великъ законъ. Този законъ на страха всѣкога трѣбва да имате прѣдъ видъ. Всѣки химикъ трѣбва да знае качествата на елементитѣ, съ които работи. Не ги ли знае, това може да коштува живота му. Всѣки, който хвърчи въ въздуха съ аеропланъ, трѣбва да разбира законитѣ на хвърченето, иначе ще се намѣри на земята. Щомъ се намѣри на земята, нѣма да има първото величие, други ще го вдигатъ. Нѣкой казва: азъ ще стана ученъ човѣкъ. Знаете ли, колко е опасно човѣкъ да стане ученъ? Велико благо е да бждешъ ученъ, но въ това има голѣми опасности, голѣми страдания. Простиятъ човѣкъ не може да страда, както учениятъ.

При мене идватъ много хора и ми казватъ: ние научихме много нѣща отъ живота, но и много страдаме. Казвамъ: вие сте отъ ученитѣ хора, които страдатъ много. Още много има да учите и да страдате. Когато човѣкъ добива знание, той трѣбва да се

отнася окъмъ него съ свещенъ трепетъ. Първитѣ хора изпждиха изъ рая, понеже искаха по лесенъ пжтъ да придобиятъ знания. Змията каза на Ева: „Вие искате по лесенъ начинъ да придобивате знания. Това е лесна работа. Достатъчно е да вкусите отъ плодетѣ на дървото“ за познаване доброто и злото,, и очитѣ ви ще се отворятъ“. Ева вкусна отъ забранения плодъ и даде отъ него на Адама. Но видѣ тя послѣ, че тази работа не излѣзе така лесна. Очитѣ имъ се отвориха, тѣ видѣха страшни работи. Казвамъ: такава е сждбата на всѣки едного, който търси лесния пжтъ. Когато първата жена послуша неочаквано явилиия се професоръ въ рая, който ѝ даде единъ урокъ по прѣдметно обучение, тя разбра лошитѣ послѣдствия отъ бързането. Раятъ бѣше окултна Школа Господъ каза на първитѣ ученици отъ тази школа да ядатъ отъ всички плодове, но не и отъ плодетѣ на дървото „за познаване доброто и злото“. Но професорътъ, който се промъкна въ рая, даде първата лекция на единъ отъ двамата ученици, като имъ каза, че тѣ могатъ да прѣстѣпятъ Божия Законъ като, ядатъ отъ

плодоветъ на забраненото дърво. Адамъ като вкуси отъ тия плодове каза си: Наистина, азъ не съмъ ли свободенъ да постъпвамъ, както разбирамъ? Азъ нѣмамъ ли умъ да мисля и сърдце да чувствавамъ? Раятъ не е ли мой? Всичкитъ животни не сж ли мои? Какво отъ това, че съмъ прѣстѣпилъ Божията заповѣдь? Какво ще каже Господъ?“ Но, слѣдъ като хапна отъ забранения плодъ, той се скри отъ лицето на Господа. Богъ се яви въ рая, извика Адамъ и Ева и имъ каза: „Излѣзте да си кажете урока! Какво научихте днесъ?“ Богъ ги, извика веднѣжъ, дважъ, три пѣти но никой отъ тѣхъ не излѣзе. Найпослѣ Богъ разтърси рая. Това не се споменава никждѣ въ Писанието. Адамъ никога не бѣше изпитвалъ подобно разтърсване. Той веднага излѣзе прѣдъ Господа. Запита го Богъ: „Дѣ се криешъ?“ — Тукъ съмъ, Господи, но ме е срамъ да излѣза — Защо те е срамъ? — Голъ съмъ. — Кой ти каза че си голъ? Както виждате Адамъ се боеше да излѣзе прѣдъ Господа. Значи, свещениятъ страхъ дойде у тѣхъ, но тѣ не го разбраха. И трѣбваше Господъ дълго врѣме да ги изпит-

ва, за да извади на лице Истината. Днесъ хората иматъ сѣщия навикъ да се криятъ отъ Господа и казватъ: „Голи сме“. — Защо сте голи? Коя е причината за тази ваша голота? Кой е виновникътъ за това, не можешъ да го уловишъ. Този разказъ прѣдставлява една алегория, ще го оставимъ сега настрана.

Питамъ ви: какъ мислите, вие надвили ли сте този неджгъ който сѣществуваше у Адама? Не, Господъ ще се яви и на васъ и ще започне да ви говори. Господъ говори по три начина, т. е. Той може да говори по много начини, но три отъ тяхъ сѣ сѣществени. Когато пророкъ Илия трѣбваше да научи, да разбере нѣщо, отиде въ планината. Тамъ първо се яви силна буря, но Богъ не бѣше въ бурята. Божествената Любовь не е въ бурята. Слѣдъ туй огънь дойде, но Богъ не бѣше и въ огъня. Най-послѣ се чу тихъ гласъ. Тогава Илия си закри лицето и разбра, че това бѣше Богъ. Първитѣ двѣ положения разклатиха ума и сърцето му. Бурята разклати въздуха, разклати и неговия умъ. Огънятъ разклати неговото сърце. Отъ този моментъ Илия започна да мисли. Той

бѣше отъ тѣзи хора които рѣшаваха въпроситѣ на общо основание. Илия закла 450 Ваалови пророци. Господъ му каза: „Азъ не те пратихъ да колишъ, но те пратихъ съ живото слово да учишъ хората. Господъ изпрати Илия на планината, да му покаже, колко е страхливъ. Илия който бѣше такъвъ голѣмъ пророкъ, като чу заканванията на Иезавель, уплаши се и избѣга въ Пустинята. Тукъ той чу Слово Господне, Който му рече: „Що правишъ тукъ, Илия? Излѣзъ та застави на гората прѣдъ Господа!“ На тази гора Богъ изпрати буря, която разклати неговия умъ, и огънь, който разклати неговото сърце. Най-послѣ дойде тихиятъ гласъ, който му показа пѣтя. Но цѣли 40 дни трѣбваше да пости Илия, за да чуе този гласъ. Вие чели ли сте този разказъ? Знаете ли какъвъ бѣше ризговора между Бога и Илия? Казва му Господъ: „Ти си човѣкътъ на силнитѣ тонове Азъ ще те взема на небето съ огнена коласница, за да познаешъ Любовта. За твой замѣстникъ ще остане Елисей, който ще ти покаже, какъ трѣбваше да работишъ.“ Елисей бѣше човѣкъ на мекитѣ тонове.

Нѣкои отъ ученицитѣ въ Школата употребяватъ методитѣ на Илия — излизатъ съ наточени ножове. И мжже, и жени наточили ножоветѣ си, чакатъ само да ги бутне нѣкой и казватъ: ако говоришъ много, ще те мушна три-четири пжти съ ножа си, ще познаешъ, че съмъ ученикъ на една окултна Школа. Разбиране е това! Питамъ! правилно ли е двама ученици да се биятъ помежду си като пехливани? Казвате: какъ ще се разрѣши спора между тѣхъ? Понеже тѣ не сж избрали другъ методъ, освенъ физическа само-разправа, ще се намѣри нѣкой по-силенъ отъ тѣхъ, ще повали единиятъ на земята, а на втория ще даде другъ нѣкакъвъ урокъ. По-слабиятъ все ще остане съ нѣкаква слѣда отъ този бой, затова той ще получи другъ урокъ — ще легне за нѣколко дни въ легло. Прѣзъ това врѣме ще трѣбва да се моли на Бога, да поправи погрѣшката си. Когато двама ученици спорятъ за нѣщо, тѣ трѣбва да отидатъ при Учителя си, да имъ даде нѣкакъвъ съвѣтъ, правилно да разрѣшатъ въпроса. Учителътъ ще имъ даде методъ да разрѣшатъ спора безъ бой. Не е позволено на ученици отъ окултната Школа

да сѣ биятъ. Ако тѣ се биятъ, останалитѣ ученици ще ги наблюдаватъ, ще коментиратъ случката и ще кажатъ: Учителътъ взе страната на единия, Да, единиятъ е поваленъ на земята, а другиятъ — на леглото. Слѣдъ боя двамата герои седятъ и си философствуватъ: защо учителътъ допусна да се биемъ? Защо не прѣдотвари тази случка? Казвамъ: прѣди всичко тѣ не се обърнаха къмъ Учителя си за съвѣтъ. Ако при това положение Учителътъ прибѣрза да прѣдотврати всѣкакъвъ споръ, значи той ще покаже слабостъ, страхъ. Защо ученицитѣ сами не предотвратиха тази случка? Тѣ нали сж учили разни методи, по които трѣбва да разрѣшаватъ вѣнъ отъ себе си и вжтрѣ въ себе си всички спорове и недоразумения? И двамата знаеха методитѣ, и двамата бѣха прѣдупрѣдени, но се набиха на общо основание. Съ това дадоха на другитѣ ученици единъ урокъ по прѣдметно обучение.

Питамъ: този ли е пжтътъ, по който вие трѣбва да разрѣшавате въпроситѣ? — Не, това е физическо разрѣшение. Освѣнъ физически бой, има още и бой на чувствата, както и бой на мислитѣ. Когато смутите

сърцето или ума на нѣкого, вие му нанасяте бой въ една по-висша форма отъ физическия. Ако кажете на нѣкоя сестра или братъ, които вървятъ въ Божествения пѣтъ, че сж искривили пѣтя си, че сж испаднали, въ нѣкакво заблуждение, вие смущавате тѣхнитѣ сърца и умове. Право ли е това, което вършитѣ по отношение тѣхъ? — Не е право. Така може да каже само онзи човѣкъ който дѣйствително се намира въ правия пѣтъ. Тогава той има право да каже; Сестра, тия чувства, които сега имашъ, не сж отъ този характеръ, каквито Богъ изисква. Тия мисли, които сега имашъ, не сж отъ този характеръ, каквито Богъ изисква.“ Този човѣкъ ще бжде единъ отъ тия които продаватъ скжпоцѣнни камъни. Той трѣбва да каже: „Сестра, ела при менъ, азъ ще ти дамъ единъ камъкъ по-хубавъ отъ твоя. Сжщото се отнася и за мислитѣ Тѣй трѣбва да се изясняватъ нѣщата.

И тѣй азъ изисквамъ отъ васъ послушание. Не се позволява на окултния ученикъ да каже на брата си или на сестра си, че сж глупави, нито че не сж прави въ нѣщо. Азъ ви казахъ въ една отъ бесѣдитѣ си,

че, щомъ виждате погрѣшкитѣ на другитѣ, тия погрѣшки се отразяватъ и въ самитѣ васъ. Кажешъ ли нѣкому, че е заблуденъ, че не познава реалносьта на нѣщата, ти самъ се оглеждашъ въ огледалото и виждашъ, че онзи въ сгледалото има нѣкакво черно петно. Ти му казвашъ: слушай, махни това черно петно. Обаче, петното не се маха. Ти вземашъ вода, измиешъ петното и то се маха. Слѣдователно, петното, което си виждалъ въ огледалото, го нѣма повече тамъ. Ти нѣма да казвашъ че си махналъ петното, но ще си мълчишъ. Обаче, ти трѣбва да го махнешъ, защото си ученикъ. Послѣ ще кажешъ: азъ му посочихъ, дѣ е петното, а той го исчисти. Когато вие заживѣете въ реалносьта на нѣщата, тамъ нѣма да има вече никакви петна. Ти, като виждашъ доброто въ свѣта, като виждашъ Бога, нѣма да виждашъ никакви погрѣшки. Виждашъ ли погрѣшки, Любовь нѣмашъ. Какъ мислите, Богъ вижда ли вашитѣ погрѣшки? Ако живѣете въ Бога, нѣма да виждате никакви погрѣшки. Ако азъ виждамъ погрѣшкитѣ на другитѣ, ще видя и своитѣ погрѣшки. Като влизамъ при васъ,

Азъ искамъ да видя Божествения образъ въ васъ, искамъ да видя, какъ Богъ работи. Щомъ Богъ е въ васъ, азъ знаа, че вие ще мислите правилно, ще чувствувате правилно и ще дѣйствувате правилно. Тогава животътъ ви ще има смисълъ.

По този начинъ, именно, ще може да се даде правилно направление на вашитѣ енергии. Какъ ще работите за въ бъдаще? Работите ли споредъ методитѣ на разумната природа, вие ще дадете правилна насока на вашия умъ и на вашето сърце.

Сега, азъ искамъ, всѣки отъ васъ да се спре най-малко по единъ часъ на день върху нѣкого, когото не обича и да се постарее да намѣри у него поне една добра чѣрта. Това ще ви бжде като задача. Изпълнете тази задача заради Господа! Потърсете Мислено една добра чѣрта у този, когото не обичате. Ако можете да направите това заради Бога, значи у васъ има едно силно чувство, една силна мисълъ. По сѣщия начинъ ще можете да влияете и на дѣцата си. Дѣцата ви сж вашитѣ ученици. Майката е първиятъ учителъ на дѣцата си. Тя трѣбва да гледа на дъщеря си и на сина си като

на окултни, ученици. При възпитанието на вашитѣ дѣца ще употребявате сжщитѣ методи, каквито употребяватъ къмъ окултнитѣ ученици. Ще опитате Божествената Мъдростъ, ще опитате Божествената Любовь, ще опитате най-послѣ и Божествената Истина върху онзи ученикъ, когото Богъ ви е далъ като ваше дѣте. Чрѣзъ него Богъ ви изпитва. Ако имашъ една добродѣтель, тя е ваше дѣте. И по отношение нея ще приложите сжщия законъ. Вие сте събрани тукъ, като ученици на тази Школа да опитате сжщия законъ. Колцина отъ васъ, ако ви поставятъ на изпитъ да се самопожертвувате, сж готови да издържатъ този изпитъ? Много мжчно се издържа изпита на самопожертвуване. Подбудителната причина на вашитѣ дѣйствия не трѣбва да бжде страхътъ. Кога човѣкъ дѣйствува подъ страхъ? Когато не може да разбере Любовта. Любовта е мекиятъ тонъ въ природата. Най-мекиятъ тонъ въ музиката е Любовта, а страхътъ е най-силниятъ тонъ. Когато човѣкъ се уплаши, космитѣ му настрѣхватъ. Страхътъ е сила, която съдържа въ себе си електричество. Казватъ: краката на страхливъ човѣкъ се

продължаватъ, а космитѣ му настрѣхватъ. Природата работи съ най-мекитѣ тонове. Съ тия тонове трѣбва да работитѣ и вие. Казвате: защо да не работимъ съ силнитѣ тонове? Силнитѣ тонове сж за Бога. На високитѣ мѣста могатъ да живѣятъ само боговетѣ и най-напрѣдналитѣ ангели. Хората трѣбва да живѣятъ въ долинитѣ тамъ сж изворитѣ, тамъ сж плодоноснитѣ полета, тамъ сж дърветата. Планинскитѣ върхове сж голи, тѣ сж скалисти и покрити само съ ледове. Слѣдователно, силниятъ тонъ има сила само при мекия тонъ. Мекиятъ тонъ има двѣ качества: той съдържа въ себе си топлина и свѣтлина. За въ бждеще, когато се възпроизвеждатъ мекитѣ, тонове, тѣ трѣбва да съдържатъ тия двѣ качества въ себе си — топлина и свѣтлина. Когато единъ пѣвецъ пѣе меки тонове съ чувство и съ мисль, веднага той ще придаде извѣстно количество калории топлина на този тонъ. Тази топлина мъже да се чувствува. Никой пѣвецъ досега не е произвелъ съ своитѣ тонове свѣтлина. Тамъ седи нещастieto на тия пѣвци. И мисльта ни трѣбва да съдържа тия двѣ качества — топлина и свѣтлина.

Мисълта е велика енергия, която се изпраща въ свѣта. Като енергия, тя трѣбва да произвежда топлина и свѣтлина у самитѣ насъ.

Като говоримъ за физически бой, нѣкой отъ васъ ще питатъ; трѣбва ли да ставатъ такива нѣща между насъ? Казвамъ; тия нѣща сж обикновени за свѣта, но за васъ тѣ сж изключения. Да се биятъ хората въ свѣта, това е нѣщо обикновено; тѣ не само, че се биятъ, но съ милионни хора се избиватъ. Ставатъ ли такива нѣща между васъ, тѣ сж изключения, които не сж свършено изключени. Слѣдователно, ще знаете, че всѣки отъ васъ може да попадне въ изключенията, затова трѣбва да изучавате този законъ. Като изучавате закона на изключенията, непрѣменно трѣбва да боравите съ мекитѣ тонове. Боравите ли съ мекитѣ тонове, всѣко жестокосърдечие, всѣко недоволство ще изчезне отъ васъ, и вие ще разрешите всички въпроси правилно, тъй, както Богъ изисква.

Кое е най добро държание споредъ васъ, да давате ухо на всичко казано-речено, или да не давате? Една турска поговорка

казва; „Не давай ухо на лошитѣ работи!„ Плаче ли нѣкой, не му обръщай внимание. Каратъ ли се нѣкои, не имъ обръщай внимание. Като дойде нѣкой при мене, ще го питамъ: торбата ти пълна ли е съ нѣщо добро? Ако е пълна добръ дошълъ. Ако пъкъ е пълна съ не потрѣбни нѣща, ще ви дамъ пари да отидете нѣкждѣ, да ги изхвърлите. Слѣдъ като изпразните торбата си, ще я изперете хубаво, и тогава ще дойдете при мене, азъ ще ви я напълня съ нѣщо хубаво. На свѣта трѣбва да се даде примѣръ отъ единъ великъ Божественъ моралъ. Азъ ви казвамъ, какъ трѣбва да постъпвате и вие. Не обръщайте внимание на дребнавоститѣ въ живота. Хиляди страдания ще дойдатъ за васъ. Ще имате изпитания, изкушения не само външни, но вжтрѣшни — не имъ обръщайте внимание. Ама вънъ вѣтъръ имало. Ти ще седишъ въ кѣщи, ще се занимавашъ, ще си четешъ. Ама гърмотевица, дъждъ имало вънъ — не имъ обръщай внимание. Когато дойдатъ мекитѣ тонове, ще имъ обърнешъ внимание. Писанието казва: „Когато се обърнете къмъ мене съ всичкото си сърце, тогава ще ме позна-

ете“. „Когато ме потърсите съ всичкото си сърце, азъ ще ви се изаявя и ще ви помогна. — това подразбира меки тонове, Казва се още въ Писанието: „Потърсете ме въ день скърбенъ, и Азъ ще ви се изаявя“

Тъй щото, вие трѣбва съ помощта на мекитѣ тонове да разрѣшите всички мжчно-тии, всички изпитания и задачи. Казваме: „Богъ е Любовь“. Дѣ ще се прояви тази Любовь? Ако два ученика се каратъ, защо единиятъ отъ тѣхъ да не се обърне къмъ Бога и да каже; Господи, Ти живѣешъ въ мене, нека Твоятъ мекъ гласъ, нека Твоята милость се изяви чрѣзъ мене, Това е хубавото въ свѣта. Ако ние не можемъ да прѣдизвикаме Божията милость да се изяви чрѣзъ насъ, всички други енергии, които ще дойдатъ, ще слѣзатъ отъ върха на планината и ще се отразятъ много злѣ, върху нашето развитие. За Бога е безразлично, дали ти страдашъ, или се радвашъ. Ако Богъ те обича, ако Той дълготърпи, трѣбва да знаете, че тази обичъ не е заради васъ. Вие още не сте изучавали закона, защо Богъ ви обича. Има други причини, които заставятъ Бога да ви обича. Понѣкога цѣлъ народъ

трѣбва да изчезне отъ лицето на земята, но Богъ има право да направи това. Въ такъвъ случай, защо вие трѣбва да прѣдизвикате Бога, да изпраща такава енергия, съ която да ви погубва, да ви помете отъ свѣта? Не, работете само съ мекитѣ тонове, за да се ползвате съ благоволенieto на Бога. Вие, като знаете, че Богъ е благъ, мислите, че може да правите всичко, каквото искате. Не е така. Понеже ученикътъ живѣе съзнателенъ животъ, той трѣбва да бжде внимателенъ въ своитѣ прояви. Не мислете, че при такъвъ животъ той не може да постигне своитѣ желанія. Напротивъ, при този съзнателенъ животъ отъ страна на ученика, Любовта ще има истински образъ; Мъдростта ще има истински образъ; Истината ще има истински образъ. Онѣзи които ви обичатъ, и така ще ви обичатъ. Много сжщества отъ слънцето ще ви обичатъ. Нѣкои мислятъ, че като живѣятъ Божественъ животъ, нѣма да иматъ Любовь. Не, хората сега нѣматъ Любовь. Това което съврѣменнитѣ хора наричатъ любовь, не е любовь. Живѣятъ ли въ Бога, тѣ ще иматъ истинската любовь. Тогава, като обичашъ нѣкого, никой нѣма

да те сжди, никой нѣма да те дразни. При сегашната любовъ всѣки може да те сжди, да те дразни. При сегашнитѣ ви мисли всѣки може да ви подразни, дали умѣтъ ви е на мѣсто, или не, а при Божественитѣ мисли никой нѣма да ви закачи. Нека дадемъ образецъ прѣдъ свѣта отъ Божествени чувства и Божествени мисли. И ние можемъ да дадемъ образци.

Питамъ ви: когато двѣ разумни сжщества се разговарятъ, може ли да се съмнѣватъ едно въ друго? Двѣ разумни сжщества се разговарятъ приятелски помежду си, тѣ не могатъ да се огорчаватъ. Огорчението, е нѣщо относително, вжтрѣшно нѣщо, а не външно. Когато се разговаряте съ нѣкого, вие обръщате внимание на звука, на гласа на този човѣкъ, а не на вжтрѣшнитѣ качества на този гласъ, на думитѣ, дали въ тѣхъ се крие нѣкаква отрова, или не. Този звукъ нѣкой пжтъ може да е силенъ, а нѣкога мекъ, но въ него има нѣщо хубаво. Следователно, вие трѣбва да видите, какво е съдържанието на самия звукъ. Ако въ него има вжтрѣшна отрова, той може да те огорчи.

Какви трѣбва да бждатъ отношенията между Учителя и ученицитѣ? Никой ученикъ не може да отиде при Учителя си безъ любовь. За да се установятъ между хората истинскиѣ отношения, които Богъ е поставилъ първоначално, се изисква доблестъ, Често нѣкои хора казватъ: таинствени работи сѣществуватъ въ свѣта Казвамъ: нѣма тайнствени работи. Кои нѣща сѣ таинствени? Всѣко нѣщо, което човѣкъ не знае, е таинствено. Можешъ ли да говоришъ за онова което не знаешъ? Ние всѣкога говоримъ за нѣща, които знаемъ. Нѣкой казва: трѣбва да говоримъ за незнайни нѣща. Никой не може да говори за нѣщо незнайно. Ние всѣкога говоримъ за това, което сме учили и разбрали добрѣ. Само него можемъ да прѣдадемъ и на другитѣ. Говорете само за знайни нѣща, а не за незнайни. Можемъ да говоримъ и за знайни нѣща, които сѣ забравени. Слѣдователно, ние ще направимъ добродѣтелитѣ знайни, а не незнайни. Ние знаемъ Истината, знаемъ Мждростъта. знаемъ и Любовьта. Защо? — Понеже можемъ да ги опитаме всѣки день. Туй което не можемъ да опитаме, не можемъ и да изнесемъ.

И тъй вие трѣбва да бждете искрени спрѣмо себе си, искрени и къмъ Бога. Когато сте въ Школата, не мислете че сте сами. Вие сте прѣдъ лицето на цѣлия невидимъ свѣтъ. Ако невидимиятъ свѣтъ се произнесе за васъ, дали можете да бждете ученикъ, или не, само тогава ще ви запишатъ въ Школата. Тамъ записванията ставатъ по особенъ начинъ, а не както въ тукашнитѣ училища. Ако имате любовъ, може да бждете ученикъ. За да бждете ученикъ, трѣбва да отговаряте на нѣколко качества. Първото качество: да обичате Учителя си. Второто качество: да обичате Бога, т. е. Мъдростъта. Третото качество: да обичате, Истината, т. е. Духътъ Божий, Който се влива у васъ. Когато дойде Духътъ у васъ, Той ще ви изясни нѣщата. Значи, учителтъ ще ви запише, Богъ ще ви поучи, а Духътъ ще ви изясни нѣщата. Това сж три качества, които ученикътъ трѣбва да има. Вашата любовъ не трѣбва да трае само единъ моментъ, но да бжде непрѣривна, и всѣки день да се усилюва съ една микроскопическа величина. Нѣкои казватъ: едно врѣме имахъ много голѣма любовъ, но сега любовта

ми отслабна. Въ писанието се казва: „Любовта никога не отпада“ Любовъ, която отслабва, не е любовъ. Това сж лъжливи положения. Истинската любовъ не само че не отслабва, но всѣки день се усилва.

И тъй, ако искате да бждете ученици, отъ васъ се изисква да имате любовъ къмъ Учителя си, любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ Духа. Учителътъ ще ви въведе въ Училището. Богъ ще ви научи на великата Мждростъ, а Духътъ ще ви даде вжтрѣшна свѣтлина. Щомъ дойде вжтрѣшната свѣтлина всички тия качества ще ви свържатъ съ велики сили, и вие ще станете самостоятелни. Нѣкои казватъ: Духътъ ми говори. — Духътъ говори на онзи, на когото Господъ е говорилъ. Господъ е говорилъ на онзи, на когото Учителътъ е говорилъ. Не ви ли е говорилъ Учителътъ, и Господъ нѣма да ви говори. Не ви ли е говорилъ Господъ, и Духътъ нѣма да ви говори. Ако Духътъ ви говори, и Господъ ви е говорилъ, и Учителътъ ви е говорилъ. Говорятъ ли ви и тримата въ душата, вие сте вече ученикъ. Лишени ли сте поне отъ единъ отъ тия гласове, вие сте въ дисхармония съ себе си,

не сте още ученикъ. На ученика трѣбва да говорятъ и тритѣ гласа: Учителътъ трѣбва да му говори, Богъ трѣбва да му говори и и духътъ трѣбва да му говори. Духътъ ще внесе въ него свѣтлина, Богъ ще внесе знание, а Учителътъ ще внесе мекота. Ако ти си ученикъ и вървишъ въ правия пѣтъ, Учителътъ ще ти каже: този е пѣтътъ на-горѣ къмъ великата мъдростъ, къмъ Духа.

Когато говоря, азъ нѣмамъ прѣдъ видъ специално нѣкого. Помнете основнитѣ принципи, съ които трѣбва да работите. Изисква се отъ всинца ви разумно сърце. Нѣкои отъ васъ ще постѣпятъ съ първия законъ—съ любовъ къмъ Учителя си. Като казвамъ любовъ къмъ Учителя си, подразбирамъ да имате любовъ единъ къмъ другъ.

Искамъ сега отъ васъ да направите единъ опитъ за двѣ седмици, да се отнасяте меко единъ къмъ другъ. Ако кажете нѣкои по-остри, по-силни думи къмъ нѣкого, ще се извините. Съзнателно трѣбва да приложите мекота къмъ всички.

И тъй, при новото записване се изисква отъ всички ви да имате любовъ къмъ Учителя си, любовъ къмъ Бога и любовъ

къмъ Духа. Запишете ли се по този начинъ, никой не може да ви отпише. Тия нѣща ще бждатъ за васъ свещени и ще запишете въ сърцето си: любовъ къмъ Учителя, любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ Духа. Тогава, като се обърнете къмъ Духа, Той ще ви даде свѣтлина, Духътъ и вие, двамата заедно ще се обърнете къмъ Господа, Който ще ви даде знание. И послѣ, съ Господа заедно ще се обърнете къмъ Учителя, да дойде любовта у васъ. Придобие ли тия три нѣща, тогава ще започнете да работите. Господъ ще ви постави прѣдъ великото, което ще бжде вашиятъ идеалъ въ живота. И при това положение вие ще имате мжнотии отъ различенъ характеръ, отъ материаленъ, отъ сърдеченъ, отъ умственъ, но ще можете да ги разрѣшите по единъ правиленъ начинъ. Тѣ ще бждатъ необходимо условие за вашето развитие. По този начинъ вие ще имате опитността на всички ония, които сж живѣли прѣди васъ.

Азъ желая въ тази Школа да се образува вжтрѣшна връзка помежду ви, да се интересувате едни други отъ живота си. Трѣбва да се стремите да намѣрите у всѣки

едного по една добра чърта и така да се опознаете. Хората отъ свѣта, често мислятъ за себе си, че като тѣхъ нѣма други. Трѣбва ли да мислите и вие така? Ако всѣки отъ васъ има добро мнѣние само за себе си, тогава кой е добъръ? Не, трѣбва да знаете, че у всѣки човѣкъ има нѣщо добро. У всѣки едного се проявява Божественото. Мислете за всѣки човѣкъ тѣй, както за себе си! Господъ ви е събралъ всички заедно и ви показва, че вие сте реалностъ а не отражение. Ако виждате неджитѣ на нѣкого, вие виждате отражението; ако виждате доброто на нѣкого вие виждате реалността. Ето защо вие трѣбва да виждате доброто у хората. Ако искате да видите себе си, ще се видите въ огледалото; ще видите че всичко е приятно. Ако искате да видите Бога ще Го видите въ класа.

Казвамъ: откакъ съмъ ви събралъ въ класа, по-добри хора отъ васъ не съмъ виждалъ. Защо? Всѣки човѣкъ, въ когото Богъ може да се прояви, е добъръ. Като казвамъ, че по-добри хора отъ васъ нѣма, подразбирамъ вашитѣ чувства и мисли, които сж Божествени. Като казвамъ, че сте

добри, разбирамъ вътрѣшно добри, понеже душитѣ ви сж отъ Бога, Той имъ е далъ образъ. По-добро отъ туй, което Богъ е създалъ, не може да има. Вие изпитвате любовъ къмъ Бога, макаръ и съ всички свои неджзи, и съ това вървите нагорѣ. Като казвамъ, че по-добри хора отъ васъ нѣма, това значи, че вървите напредъ. Съ този стремежъ, който сега имате, вие давате потикъ навънъ. Това е хубавото.

Сега, желая, като дойда втори пжтъ въ класа, да бждете още по-добри. Като дойда третия пжтъ, да ви намѣря още по-добри. Тогава пакъ ще ви кажа: по-добри хора отъ васъ нѣма.

Сега ще си поставите като задача, да се запишете въ Школата. Гледайте да не пропустнете срока за записването. Казахъ ви вече, по кой начинъ да се запишете. Можете ли да се запишете по новия начинъ нѣма никаква опасностъ, да ви отпише нѣкой отъ Школата.

Размишление

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта!“

РАЗУМНИ НАБЛЮДЕНИЯ

35-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
5. VIII. 1925 г. въ гр. СОФИЯ.



Печат. „Художникъ“ — Русе

Разумни наблюдения

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“

РАЗМИШЛЕНИЕ.

За слѣдния път ще пишете върху темата: „Разлика между физическитѣ и духовнитѣ чувства“.

Изпѣйте упражнението „Въ начало бѣ Слово“.

Ще ви запитамъ: каква е разликата. споредъ васъ, между свѣтския и духовния човѣкъ? Често вие казвате за нѣкого: този човѣкъ е свѣтски, а онзи — духовенъ. Коя е отличителната чѣрта на духовния човѣкъ? (— духовниятъ човѣкъ се стреми съзнателно къмъ Бога). Коя е отличителната чѣрта на свѣтския човѣкъ? (— свѣтскиятъ човѣкъ се отдалечава отъ Бога). Така е. Духовниятъ човѣкъ се стреми къмъ центъра, а свѣтскиятъ — къмъ периферията.

Тѣ се движатъ въ двѣ различни посоки. Духовниятъ и свѣтскиятъ човѣкъ живѣятъ въ единъ и сжщъ свѣтъ, но не въ една и сжща срѣда. Напримѣръ, рибитѣ и птицитѣ живѣятъ въ физическия свѣтъ, но не въ една и сжща срѣда. По сжщия начинъ можемъ да кажемъ, че срѣдата, въ която живѣе свѣтския човѣкъ е по-гжста, а срѣдата, въ която живѣе духовния човѣкъ е по-рѣдка. Въ такъвъ случай, духовниятъ човѣкъ има по-благоприятни условия за развитие. Вслѣдствие на това, когато искате да измѣните направлението на вашия животъ, трѣбва да измѣните срѣдата, въ която живѣете. Вие не може да бждете съвършени, докато не прѣминавате постоянно отъ по-гжста въ по-рѣдка срѣда и да знаете положително, дали сте измѣнили вашата срѣда. Питамъ: кои сж сжщественитѣ доказателства, че рибата е измѣнила своята срѣда? — Хрилѣтъ ѝ сж прѣвърнати на дробове, прѣднитѣ ѝ перки на крилѣ, а заднитѣ — на крака. Освѣнъ това, тя се прѣвърнала отъ студенокрѣвно въ топлокрѣвно животно. Тия сж вѣншнитѣ бѣлѣзи, по които сждимъ, че рибата е измѣнила своята срѣда.

Питамъ: какъ ще докажете, че сте станали духовни хора? Казвате: духовнитѣ хора се поз-

наватъ по това, че иматъ стремежъ къмъ Бога. И свѣтскитѣ хора иматъ стремежъ. Кой нѣма стремежъ? Ако схващате Бога като топлина, и рибитѣ се нуждаятъ отъ топлина. Ако схващате Бога като свѣтлина и рибитѣ се нуждаятъ отъ свѣтлина. И въ водата има свѣтлина.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: по какво се отличава земята отъ другитѣ планети, напримѣръ, отъ венера, отъ меркури, отъ марсъ, отъ юпитеръ, отъ сатурнъ? — По своето разстояние отъ слънцето. Колко голѣмо е това разстояние? Ученитѣ опрѣдѣлятъ разстоянието отъ земята до слънцето на около 92 — 93 милиона мили. Кои сж причинитѣ, поради които земята се намира на такова разстояние отъ слънцето? Вие казвате: Господъ е наредилъ така. Казвамъ: тия възвишени същества, които сж взели участие въ създаването на слънчевата система, въ своитѣ изчисления, сж имали прѣдъ видъ, колко голѣмо да бжде разстоянието между земята и слънцето. Ако качите една мравя на нѣкой параходъ и ѝ дадете обяснения за устройството му, какво понятие ще си състави тя за него? Тази мравя ще започне да изчислява, каква е голѣмината и широчината на този параходъ, какви приспособления има и т. н. Моята цѣль, оба-

че , не е да покажете знанията си, като тази мравя, но да разсждават правилно. Казвате, че земята се намира на разстояние 92 — 93 милиона мили от слънцето. Това разстояние не е случайно. Съществата, които сж устройвали слънчевата система, сж поставили земята от слънцето точно на такова разстояние, че слънчевата енергия да може да въздѣйствува върху човѣка. Отъ тия наблюдения окултната наука извлича слѣдния законъ: по-далечно стоещитѣ планети до слънцето приематъ количествено по-малко свѣтлина, но качествено по-интенсивна; по-близостоещитѣ планети до слънцето приематъ количествено повече свѣтлина, но качествено по-слаба. Съ това се обяснява, защо хората, които живѣятъ въ студениятъ пояс, иматъ по-голяма култура и мисълта имъ работи повече, отколкото мисълта на хора, които живѣятъ въ по-горещитѣ страни. Тѣ сж по-горещи, но иматъ по-малка култура. Слънчевата енергия, обаче, не спира само на земята, но минава прѣзъ нея и продължава по-нататкъ пѣтя си. При това, трѣбва да знаете, че не само земята, но и всички останали планети приематъ енергия отъ слънцето. Вие мислите, че земята, като по-близко стояща до слънцето, приема повече енер-

гия отъ него. Това е твърдение, както е твърдение и обратното, че слънцето изпраща по-интенсивно своята енергия къмъ по-далечнитѣ планети. Обаче и двѣтѣ твърдения се нуждаятъ отъ доказателство.

Ние провѣряваме този окултенъ законъ по слѣдния начинъ. Прѣдставете си, че вие сте слуга при нѣкой господарь, който е вашето слънце. Най-първо вие имате обикновени отношения къмъ него, нѣмате никакви вътрѣшни връзки съ господаря си. Вие изпълнявате длъжността си къмъ него, като едно товарно животно. И господарьтъ отъ своя страна ви счита единъ простъ слуга, нѣма къмъ васъ приятелски, разумни отношения. Той ви казва: „Стояне, направи това, онова, иди да изорешъ нивата и т. н.“ При тия отношения, той ви дава малко енергия, и то физическа. Питамъ: какво количество енергия изпраща господарьтъ ви? — Единица енергия, единица въ първа степенъ, т. е. толкова, колкото ви е потребно да отидете на нивата и я изорете. Като я изорете, вие се връщате въ дома на господаря си, дѣто се храните и почивате. Щомъ свършите работата си, отношенията на господаря ви къмъ васъ се измѣнятъ, ставатъ по специални. Той има вече

особено разположение къмъ васъ. Отношенията му сега сж въ втора степенъ — 2^я. Като дойде при васъ, той се спира по-дълго врѣме на разговоръ, разпитва ви, какъ прѣкарахте деня, какво е положението на нивата, какъ върви орането и т. н. Сега е мекъ, внимателенъ къмъ васъ и казва: не се прѣсилвайте много, като работите по 4—5 часа на день, достатъчно е. Слѣдъ това той увеличава и заплата ви. Питамъ: енергията, която ви дава господарьтъ сега сжщата ли е, като първата? Той ви дава сега повече енергия, понеже вие работите заради него двойно повече. Сега ще работите не само, когато ви наблюдава, но и безъ да ви наблюдава. Като чувствувате неговата любовъ къмъ васъ, вие ще имате достатъчно физическа енергия, която ще изразходвате заради него. Вънъ отъ това, вие ще свършите и друга нѣкоя работа, пакъ за господаря си.

Възъ основа на сжщия законъ, било е врѣме, когато слънцето е изпращало на земята по-малко физическа енергия, отколкото днесъ, затова тогава не е имало условия за проявяване на единъ разуменъ животъ. Обаче, слънцето постепенно измѣняло своитѣ отношения къмъ земята, вслѣдствие на което върху нея започ-

нали да се появяватъ все по-висши и по-висши организми, т. е. започнали да се създаватъ благоприятни условия за проявление на разумния животъ. Писанието казва, че земята по-рано е била неустроена и пуста, Защо е била неустроена? Нима слънцето тогава не е изпращало своята енергия? — Изпращало е, но тази енергия не е била достатъчна, за да се сформиратъ ония условия на земята, които сж необходими за сегашния разуменъ животъ. Туй щото, земята днесъ е нагодена точно за сегашния животъ. Било е врѣме, когато земята е била по-далечъ отъ слънцето. Било е врѣме, когато мѣсечината е била по-далечъ отъ земята. Сега нашата земя се приближава къмъ слънцето. Туй приближение се очѣртува отъ разположението на нашия мозъкъ. Мозъцитѣ на всички разумни същества не сж еднакво устроени. Едно врѣме хората никакъ не сж гледали къмъ небето, тѣ сж гледали все надолу къмъ земята, а къмъ небето много рѣдко сж се обръщали. Обаче, сега и най-простиятъ човѣкъ, като се намѣри въ затруднение, се обръща нагорѣ. И свѣтскиятъ човѣкъ, за когото казвате, че не се стреми къмъ Бога, когато се намѣри въ трудно положение, обръща погледа си къмъ небето.

Всички сегашни хора иматъ стремежъ къмъ Бога, но той въ първо врѣме не е оформенъ. Въ първо врѣме, като се намѣрятъ въ трудно положение, тѣ казватъ: олеле, мамо; олеле, тате; олеле, бател Но като видятъ, че отникждѣ не иде помощъ, тѣ казватъ: олеле, Божичко! — и обърнатъ погледа си нагорѣ къмъ небето. Отдѣ се е появилъ този стремежъ у човѣка? Той е вътрѣшенъ стремежъ на душата. Значи, тия неблагоприятни условия за човѣка послужиха като потикъ, да се разчупи онази кора, която създава неговитѣ мжнотиитѣ. Като се разчупи тази кора, човѣкътъ казва: само при Бога е спасението. Като минатъ мжнотиитѣ, пакъ дойде тази ледена кора, човѣкъ пакъ забравя Бога, Слѣдъ тоза отново дойдатъ страданията, човѣкъ пакъ се обръща къмъ Бога и намира смисъла само въ Него.

Слѣдователно, при сегашнитѣ условия на живота, страданията играятъ важна роль: всѣко страдание разчупва ледената кора, която обвива човѣка. Дойдатъ ли мжнотиитѣ, кажете: олеле, Божичко! Кажете ли така, ледената кора се разчупва. Въ това обръщане къмъ Бога, се ражда доброто. Слѣдъ тоза ще дойдатъ особенитѣ, красивитѣ, хубавитѣ, богатитѣ условия.

Всички съвременни хора искатъ да бждатъ богати. Ако искате да създадете една ледена кора около себе си, искайте да бждете богати. Самата ледена кора кара човѣка да стане богатъ. Богатството е сила, благо което може да се използува и за добро, и за зло. Двѣ нѣща се изискватъ отъ богатия човѣкъ: да бжде добъръ и уменъ, Щомъ искашъ да бждешъ, първо искай отъ Бога да бждешъ много добъръ и много уменъ. Казвате: насъ пари ни трѣбватъ! Трѣбва да знаете, обаче, че богатството е резултатъ. Ако ти си много уменъ и добъръ човѣкъ непрѣмѣнно ще бждешъ и богатъ. Такива примѣри имаме въ стария завѣтъ. Аврамъ бѣше много уменъ и много добъръ, затова бѣше и богатъ човѣкъ. Йовъ бѣше много добъръ и много уменъ, затова бѣше и богатъ човѣкъ. Той имаше голѣмо богатство, но какво правѣше? — Той почти всѣки день принасяше жертва за своитѣ синове и дѣщери, да не съгрѣшатъ прѣдъ Бога. Той постоянно бдѣше надъ тѣхъ. Най-послѣ върху този добъръ и уменъ човѣкъ дойде едно изпитание — трѣбваше да види малката сиромашия. Значи Йовъ бѣше направилъ една малка погрѣшка, която, за да изкупи, трѣбваше да изгуби всичкото си богат-

ство. Въмѣсто Господь да му казва да напусне дома си и да раздаде имането си, Той му изпрати единъ първокласенъ учителъ, специалистъ по възпитанието, като му каза: „Ти ще опитащъ по всички правила, какво дава Божествената оккултна наука. И наистина, започватъ най-първо да му разграбватъ богатството. Дава на едного пари, той го изиграва. Дохождатъ разбойници, задигатъ воловетъ, овцетъ, камилитъ му и най-послѣ дохожда вихрушка, която затрупва дѣщата му. Испитанията му, не се спиратъ дотукъ. За всичко дошло върху него, Йовъ казва: „Господь далъ, Господь взелъ“. Отнеха синоветъ дѣщеритъ му, Йовъ казва: „Господь далъ, Господь взелъ“. Най-послѣ страданията и испитанията дойдоха върху него самия, засегнаха тѣлото му. Тогава Йовъ проклѣ деня, въ който се е родилъ. Защо проклѣ този день? Какъ мислите вие? (— Не познаваше още Бога). Защо Христосъ проклѣ смокинята? (— Защото не даваше плодъ). Не, когато Христосъ отиде при смокинята, не ѝ бѣше врѣмето да даде плодъ. Азъ нѣма да ви кажа, защо Йовъ проклѣ деня, въ който се родилъ, нито пъкъ ще ви кажа, защо Христосъ проклѣ смокинята. Ще оставя на васъ, вие да размишлявате върху

това. Да прокълнешъ нѣкого, то е все едно, че се сърдите нѣкому, дѣто ви е обидилъ. Защо му се сърдите? Казвате: защото ме обиди, Питамъ: достатъченъ поводъ ли е това, да се сърдите нѣкому, че ви обидилъ?

Слѣдователно, вие може да кажете нѣкому много горчиви думи, безъ да го обидите, пъкъ може да мълчие, като риба, и пакъ да го обидите. Ние се натъкваме на една отъ голѣмитѣ мжнотии въ живота — на изкуството да се самовладаме. Вие разбирате живота само при неговитѣ красиви отношения. Докато всичко ви върви добрѣ, справяте се съ мжнотиитѣ, но щомъ ви постигне първото нещастие въ живота, веднага отношенията се измѣнятъ. Туй показва, че вие още не сте достигнали до тази разумность, която ви е потрѣбна за живота. Вземете, напримѣръ, парахода Титаникъ, който потъна въ океана. Защо стана това нещастие съ него? — Имаше нѣщо непрѣдвидено. Сегашнитѣ параходи сж прѣдвидили вкичко, каквото би могло да имъ се случи, затова сж готови за всѣкаква авария. По сщия начинъ и вие, като се родите на земята, трѣбва да прѣдвидите всичко, каквото може да ви се случи. Казвате: Господъ ще нареди живота ни добрѣ.

Вѣрно е това. Онзи, който е направилъ парахода, е прѣдвидѣлъ всичко необходимо, но вие не знаете да го управлявате. Значи, вие сте единъ голѣмъ параходъ, направенъ по всички правила, съ всички приспособления, имате голѣми богатства, съ милиони левове, но като влѣзете въ него, не можете да го управлявате и казвате: какво стана, че не можемъ да го караме? Питамъ като влѣзете въ океана, какво ще кажете? Господъ е направилъ много хубаво този параходъ, но какво ще правите вие, като не знаете да го управлявате? Казвате: Господъ ще уреди работитѣ. Да, Господъ е уредилъ своитѣ работи, но вие какъ ще уредите вашитѣ работи въ океана? Като спре витлото на парахода, спира и той. Какво ще правите тогава? — Ще се молимъ. Хубаво, съгласенъ съмъ съ васъ. Това показва, че параходътъ съ който плутувате, има безжиченъ телеграфъ и телефонъ, и вие ще съобщите на тия инженери, които сж го правили, че витлото на вашия параходъ спрѣ. Обаче, вие трѣбва да знаете имената на инженеритѣ. Ще ги повикате по телефона, и тѣ ще ви се отзоватъ. Вие ще слушате внимателно, какво ще ви говорятъ оттамъ. Тѣ ще ви кажатъ: винтъ еди-кой си номеръ е развъртенъ,

затова ще вземете ключъ еди-кой си номеръ и ще го завъртите. Вие ще кажете: Духътъ говори. Да въплотениятъ Духъ на Бога говори на телефона, и вие слѣдъ това ще бждете въ състояние да поправите парахода, и той ще тръгне. По сѣщия начинъ и ученицитѣ отъ окултната Школа понѣкога спиратъ въ своя пжтъ. Това значи, че тѣ се спрѣли, за да телефонирагъ на тѣзи, които сж построили тѣхния параходъ въ духовния свѣтъ. Знаете ли имената на тѣзи инженери, които сж построили вашия параходъ? Вие казвате: тази работа не ни трѣбва. Дали ви трѣбва, ими не, ще разберете, когато се намѣрите въ мъжнотиитѣ на живота.

Мнозина отъ васъ не искатъ да знаятъ, какъ е направено човѣшкото тѣло. Колцина отъ васъ зеаятъ, колко пжти въ минута бие сърцето? Колцина отъ васъ знаятъ, колко пжти прѣзъ деня мигате? Казвате: малки работи сж тѣ. Малцина знаете, колко пжти на день обръщате дѣсната ржка ту налѣво, ту надѣсно. Казвате: тия нѣща сж дребни, маловажни. Съгласенъ съмъ, че сж дребни, но движенията на ржката налѣво, надѣсно иматъ смисълъ. Колко пжти на день вие се навеждате напредъ или назадъ? Всички тия движения иматъ иматъ зна-

чение. Кажете ми най-напрѣдъ по колко пѣти вие мигате на день, а не прѣзъ цѣция си животъ. Изправете се прѣдъ огледалото и наблюдавайте, по колко пѣти мигате въ часъ, и при това, дали бавно или бързо. Отъ правилното мигане зависи много нѣщо въ живота ви. Когато мигате бързо, това означава едно нѣщо; когато мигате бавно, това означава друго нѣщо. Азъ нѣма да ви обяснявамъ, какво означава бързото и бавното мигане, защото, когато се обясняватъ въ окултната наука отрицателнитѣ нѣща, човѣкъ може да се зарази отъ тѣхъ. Ученикътъ може да контролира своето мигане. Защо мижи човѣкъ? Когато човѣкъ мига, той чисти очитѣ си. Нѣкой пѣтъ човѣкъ мига повече, отколкото трѣбва. Очитѣ на човѣка трѣбва да се чистятъ, и могатъ да се чистятъ, затова, именно, сълзятъ. Правили ли сте изчисления, по колко пѣти на день ви текатъ сълзи отъ очитѣ? Казвате за нѣкого: окото на този човѣкъ тече. Казвамъ: сълзи могатъ да текатъ и отъ духането на вѣтъра. Колко отъ васъ сж правили наблюдения, да видятъ, какво означава проиграването на вѣждата? Често казвате: проигра ми, нѣщо вѣждата. Броили ли сте, колко пѣти проиграва дѣсната или лѣвата ви вежда

въ продължение на една година? Това сж редъ наблюдения и факти, които всѣки ученикъ трѣбва да проучава въ себе си. Той трѣбва да констатира, че еди-кой си день, въ еди-кой си часъ е проиграла дѣсната му вѣжда, напимѣръ, и това се продължи десетъ минути. Той трѣбва да наблюдава, дали тия явления ставатъ периодически, или не. Колцина отъ васъ сте наблюдавали още, когато излизате всрѣдъ природата, отдѣ духа вѣтъра? Слѣдъ това, броили ли сте колко пѣти вѣтрѣтъ е духалъ отъ изтокъ, колко пѣти отъ западъ, колко пѣти отъ сѣверъ и колко пѣти е духалъ отъ югъ? Мнозина отъ васъ ще кажатъ: съ такива прости работи ли ще се занимаваме? — Не, не сж прости работи тѣ. Ако вие се занимавате съ вѣтроветѣ, тѣ ще внесатъ нѣщо ново въ васъ. Вие не искате да се занимавате съ вѣтроветѣ, а се занимавате съ дребнави нѣща. Вие имате една отличителна чѣрта, да се занимавате съ микроскопически работи, които по-скоро разсѣйватъ вниманието ви, отколкото да ви съсредоточаватъ. Хубаво нѣщо е човѣкъ да бжде наблюдателенъ, да схваща и най-малкитѣ нѣща, но да ги използва за своя поука, а не за кригика. При наблюденията човѣкъ трѣбва да разширява съзна-

нието си. Ако не се постига това, наблюдението е само губене време. Природата не търпи еднообразие. Човѣкъ за да придобие единъ широкъ погледъ върху нѣщата, той трѣбва да простре своитѣ наблюдения въ по-широки области на живота.

Сега, азъ искамъ отъ васъ да направите наблюдение въ разстояние на единъ мѣсецъ отъ днесъ, колко пжти ще духа вѣтрътъ отъ изтокъ, колко пжти отъ западъ, колко пжти отъ сѣверъ и колко пжти отъ югъ. Ето една задача за ученицитѣ, т. е. за сериознитѣ ученици. Слушателитѣ сж свободни отъ тази задача. Тия отъ васъ, които сж ученици, ще направятъ това наблюдение, безъ изключение. Всѣка сутринъ, като ставате, ще отбѣлѣзвате посоката на вѣтъра, отдѣ вѣе и накждѣ отива. Ще наблюдавате накждѣ вървятъ облацитѣ. Това ще бжде едно хубаво наблюдение. Наблюденията си ще правите само до обѣдъ. Слѣдъ единъ мѣсецъ ще видите, какво сте констатирали. По нататѣкъ вие ще можете да си обяснявате значението на вѣтроветѣ. Тѣ иматъ психически произходъ, но засега ние ще се спремъ само върху тѣхното физическо проявление, тѣй както тѣ се проявяватъ въ физическия свѣтъ,

Пишете още и върху слѣдната тема: „Защо духатъ вѣтроветъ“? Външнитѣ наблюдения въ живата природа сж необходими за възпитанието на нашия умъ и на нашето сърце. Когато ученикътъ се намира въ извѣстни мжнотии, това е прѣдвидено отъ невидимия свѣтъ. Вие сте поставени въ единъ свѣтъ, въ който мжнотиитѣ се явяватъ като естествено послѣдствие на нѣкакви прѣдшествуващи причини. За да може да ги прѣдолѣте, трѣбва да разбирате метода на възпитанието. Вие трѣбва да знаете, какъ да отклонявате вашитѣ мисли и чувства отъ едно направление въ друго. Има редъ умствени мжнотии, които може да се прѣдолѣятъ само съ наблюдения на вѣтроветѣ, или на цвѣтята, или на изворитѣ, или на планинскитѣ върхове, или на канаритѣ, или най-послѣ отъ наблюдение на добритѣ хора. Често трѣбва да правите диверсия въ своитѣ мисли и чувства. Не оставайте за дълго врѣме въ старитѣ си мисли, но поставете ума си въ активно положение, да се занимава съ изучаването на нѣкой интересенъ прѣдметъ. Може да се занимавате или съ музика, или съ изкуство, или съ оране, или съ какво и да е занятие. Каквото занятие и да изберете, то е въ състояние да

отклони ума ви отъ онѣзи мисли, които спъватъ вашето развитие. Всички мжчнотии у васъ произтичатъ отъ изобилната енергия, която нахлува въ организъма ви и не знаете, какъ да се справите съ нея, вслѣдствие на което тя ви подпушва. Всички скръби произтичатъ отъ чрѣзмѣрни желанія. Запримѣрь, нѣкои страдатъ отъ това, че нѣма кой да ги обича. Когато нахлуе много енергия въ организъма ви, той не може да я приеме въ себе си, и става блокиране на организма.

Та всички трѣбва да се стремите да се аклиматизирате на тѣзи енергии, които сега идватъ въ свѣта. Вие трѣбва да се аклиматизирате къмъ мжчнотиитѣ, които ще срѣщате въ живота си. Когато казваме, че страданията сж необходими, ние подразбираме единъ великъ законъ. Страданията сж симптоми, признаци за ония велики енергии, които сега идватъ въ природата. Задъ всѣко страдание се крие Божествена енергия. То е ключъ. Страданията сж отъ разни категории, отъ различни видове. Нѣкой пжтъ поводътъ за страданието е толкова дълбокъ, че не може да разберете, отдѣ иде. Ставашъ сутринъ, неразположенъ си, тежко ти е нѣщо на душата, като че цѣлата земя е турена отгорѣти. Ти се намиращъ въ едно хипнотическо със-

тояние, като че цѣлата вселена се руши подъ краката ти. Не си боленъ, жена ти, дѣцата ти сж добръ, а при това си много неразположенъ. Нѣкой пжть се случва обратното: всичко около тебе е лошо, тежко, петъ пари нѣмашъ въ джоба си, босъ си, гологлавъ, два дни си гладувалъ, а ти си бодъръ, веселъ, радостенъ. Коя е причината затова? Вие може да кажете, че такава е волята Божия. Вие може да кажете, че волята Божия е такава само тогава, когато сте завършили своето развитие. Какво прѣдставлява волята Божия? — Тя е резултатъ на нѣщо.

При сегашнитѣ условия, въ които се намирате, вие трѣбва да изучавате страданията всѣки день. Щомъ ви дойде едно страдание трѣбва да знаете причинитѣ, защо е дошло, и какъ е дошло. Дошла ви е нѣкоя скръбъ пакъ трѣбва да знаете причинитѣ за нейното дохождане. Азъ говоря това отъ наблюдения, които съмъ правилъ отъ редъ години. Ако си лѣгате вечеръ съ главата на сѣверъ, ще опрѣдѣлите, какво чувствувате при това положение; ако промѣните положението въ леглото си, съ главата на югъ, ще видите, каква е разликата между тия двѣ посоки. Ако поставите главата си точно на сѣверъ, дѣто тече електричество и магнето

тизъмъ, и слѣдъ това започнете да отклонявате главата си отъ този магнетически полюсъ, ще забѣлѣжите, какви настроения може да се родятъ у васъ. Цѣла година трѣбва да наблюдавате, за да придобиете опрѣдѣлени, точни, научни данни. Значи, много отъ вашитѣ разположения могатъ да се измѣнятъ, като измѣните положението си въ леглото. Азъ съмъ правилъ и редъ такива наблюдения. Неразположенъ ли си, тури възглавницата си точно на сѣверъ и така легни. На другия день ще кажешъ: Слава Богу, днесъ се усѣщамъ много — добръ. Разбира се, и това сж малки наблюдения, които не трѣбва да се взиматъ като максими. Нѣкой пътъ може да измѣнишъ положението на възглавницата си, а при все това състоянието ти да не се измѣни. Това показва, че има нѣкакви дълбоки причини за вашето състояние. Ако туришъ главата си на сѣверъ, и положението ти не се измѣня, казвамъ: ти си ялъ тази вечеръ късно. Затова, на другата вечеръ ще туришъ възглавницата си пакъ на сѣверъ и ще ядешъ прѣди залѣзъ слънце. Това е физическата страна на въпроса. Вие митуряте възглавницата си на сѣверъ, ядете прѣди залѣзъ слънце, но работата ви пакъ не се оправя. Тогава казвамъ: утрѣ вечеръ ще стурите

възглавницата си на сѣверъ, ще ядете два ча-
 са прѣди залѣзването на слънцето и ще про-
 четете цѣлото Евангелие на Иоана. Това сѫ-
 опити, които трѣбва да правите. Като прочетете
 Евангелието на Иоана, казвате: Слава Богу, мно-
 го добръ спяхъ тази вечеръ. Значи, потрѣбно е
 да туришъ възглавницата си на сѣверъ, да
 ядешъ прѣди залѣзване на слънцето и да про-
 четешъ Евангелието на Иоана. Ако направишъ
 тия нѣща, скръбта ти ще се промѣни, ще при-
 добиешъ едно разположение. Нѣкоя скръбъ про-
 дължава день, два, три, цѣла недѣля, мѣсець
 и повече, а нѣкоя скръбъ може да те обхване
 като ахтаподъ и да продължи почти цѣла го-
 дина. Тогава, лошото е това, че не можешъ
 да отмахнешъ тази скръбъ отъ себе си — дѣ-
 то ходишъ, и тя съ тебе върви.

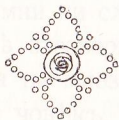
И тъй, първата задача, която ви давамъ
 за цѣлъ мѣсець е да наблюдавате посоката на
 вѣтъра. Второто нѣщо, което ще наблюдавате,
 е да слѣдите какви разположения изпитвате,
 като промѣняте положението си, когато спите,
 въ леглото. Като наблюдавате вѣтроветѣ, сж-
 щеврѣменно ще наблюдавате, какво е вашето
 разположение, като духа източенъ, западенъ,
 сѣверенъ и юженъ вѣтъръ. Наблюденията,

които правите, ще отбълъзвате въ едно твърде.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

МАЛКОТО ДОБРО И МАЛКОТО ЗЛО

36-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
12. VIII. 1925 г. въ гр. СОФИЯ.



Печат. „Художник“ — Русе

не е правилно. Помрачаване се явява тогава, когато се нарушава хармонията между физическитѣ и духовнитѣ чувства на човѣка. Слѣдователно, когато нѣкой клонъ или нѣкой коренъ на дървото се позрѣди, настава помрачаване въ тоза дърво. Въ нѣкой случаи коренитѣ сж по-устойчиви, а въ нѣкои случаи — клониците.

Често нѣкои отъ ученицитѣ, които изучаватъ живота, гледагъ на тъмната му страна, безъ, обаче, да сж песимисти. Тѣ гледатъ мрачно на живота, безъ да сж песимисти и уреждатъ смѣткитѣ си много добрѣ. Другитѣ ученици сж оптимисти, гледатъ оптимистически на живота, а въ сжщностъ сж песимисти. Тѣ сж оптимисти докато всичко имъ върви наредъ; щомъ не имъ върви, ставатъ песимисти. Естествениятъ пактъ въ природата е, щото всѣки здравъ човѣкъ да бжде оптимистъ, а всѣки боленъ човѣкъ да бжде песимистъ. Песимизмътъ е болезнено състояние на човѣка, то е философия на болнитѣ хора, но не и на здравитѣ. Песимизмътъ изразява състояние на почивка. Когато човѣкъ нѣма какво да работи, той става песимистъ. Когато има какво да работи, той е оптимистъ.

Когато ние разглеждаме живота, трѣбва да го разглеждаме въ неговата сжщина, тъй както той се проявява. Ние можемъ да проповѣдваме щедростта,

безъ да сме щедри. Можемъ да говоримъ за економия, безъ да сме пестеливи. Можемъ да говоримъ за пестеливостъ, безъ да сме скъперници. Скъперничеството и пестеливостта сѣ двѣ различни нѣща. По какво се различава пестеливиятъ човѣкъ отъ економиста? — Пестеливиятъ човѣкъ се ражда пестеливъ, а економистътъ сега придобива това качество. Страданията въ живота налагатъ на човѣка да развие въ себе си чувството на економия. Тогава той казва: економия трѣбва! Въ природата съществува пестеливостъ, а економията сега се изучава. Тя се проявява въ физическия свѣтъ чрѣзъ редъ ограничения на човѣка въ неговата дѣятелность. Запримѣръ, вижте, какво е положението на микробата. Нейното съзнание е много ограничено въ дѣятелностьта ѝ. Тя се движи въ единъ малкъ кръгъ, намира се въ дъното на гъстата материя. Съврѣменнитѣ учени хора разглеждатъ външнитѣ форми, на всички живи същества, изучаватъ тѣхното размножение, като го обясняватъ съ силния стремежъ да се освободятъ отъ това състояние на ограничение, въ което се намиратъ. Тѣ мислятъ, че чрѣзъ размножение ще подобрятъ своята еволюция. По-висшитѣ сили използватъ тѣхното бързо размножаване. Дръгътъ въ човѣка, като по-висока форма, работи въ него съзнателно, и съ това той придобива

по-голяма свобода. Питамъ: ограничението на микробата отъ природата ли е дадено? Свободата на човѣка отъ природата ли е дадена? Нѣкога човѣкътъ е билъ на това положение, дѣто се намира микробата сега. Нѣма защо да съжеляваме микробитѣ, които сега се намиратъ въ тия ограничителни условия. Тѣ работятъ и единъ день ще се намѣрятъ въ по-добри условия. Ако нѣкоя микроба пита, защо се намира въ такива условия, ще ѝ се каже, че трѣбва да работи. Ако нѣкой човѣкъ пита защо микробата се намира въ това състояние, ще му се каже, че нѣкога и той е билъ въ нейното положение, сега е достатъчно само да си припомни това — нѣма какво да му се доказва. Ама той забравилъ всичко това. Нищо, ще си го припомни. Какъ? — Като поправи живота си, всичкото негово минало ще се възстанови. Грѣхопадането въ свѣта е допринесло, именно, това забравяне на хубавитѣ опитности, които сме имали отъ миналото. Знаете ли какво стана въ врѣмето на грѣхопадането? — Господъ накара първия човѣкъ да направи една машина съ която да спусне внимателно хората на земята. Той направи тази машина, но вжжето ѝ бѣше много тънко, та като спущаше хората на земята, вжжето се скъса и всички паднаха вътрѣ. Сега ангелитѣ правятъ хубаво, здраво вжже. съ което да извадятъ хората на

повърхността на земята. Това бѣше първиятъ опитъ на човѣка. Подобень опитъ за втори пжтъ не му се позволи да прави. Човѣкътъ не може да направи такова тѣнько вжже, какво Богъ може да направи. Той, като видѣлъ, че Господъ направилъ тѣнько вжже, помислилъ си, че може да го подражава. Направилъ и той тѣнько вжже, като това на Бога, но неговото се скжсало. Човѣкъ нѣма тия знания, които Богъ има.

Сега вие казвате, че Любовьта привлича. Съ какво привлича Любовьта? Тя има ли вжже? Казвате за нѣкого: той има привлѣкателни очи. Какъ може очитѣ да привличать човѣка? Питамъ: въ сжщностъ чернитѣ очи ли привличать, или ти се привличашъ къмъ чернитѣ очи?

Нѣкои казватъ, че малкото знание е за прѣдпочитане прѣдъ голѣмото. Азъ давамъ слѣдното правило: малкото добро е за прѣдпочитане прѣдъ малкото зло. Голѣмото добро е за прѣдпочитане прѣдъ голѣмото зло. Ако дойде голѣмото зло, малкото зло е за прѣдпочитане, защото разносикитѣ му сж по-малки. Още повече за прѣдпочитане е малкото добро прѣдъ малкото зло, понеже нѣма никакви разносики. Мнозина отъ васъ казватъ: азъ прѣдпочитамъ малкото зло прѣдъ голѣмото зло. Да прѣдпочиташъ малкото зло, това е крачка на прѣдъ. Мѣрилото на свѣта е да се прѣпо-

читатъ малкото добро и малкото зло. При малкото добро въ човѣка се проявява нѣщо хубаво. То е положителната страна на неговия животъ. Голѣмото зло и малкото зло сж два обратни процеса които се намиратъ подъ нулата на живота. Молкото добро и малкото зло сж надъ нулата.

Питамя: ако имате въ джоба си само седемъ лева, но дължите нѣкому точно толкова лева, какво трѣбва да направите? — Ще бръкнете въ джоба си, ще извадите тия седемъ лева и ще ги дадете на този комуто дължите. Ако не направите това нѣщо сами, нѣкой вашъ приятель ще го направи. Вие казвате: обраха ме, паритѣ ми нѣма въ джаба. Право ли е заключението ви? — Не. Азъ казвамъ: този човѣкъ не ви обра, но вие си платихте дълга. Вие имяхте да давате на този човѣкъ седемъ лева. Казвате: съ такава глупава философия не се занимавамъ. Но вашиягъ приятель направи това вмѣсто васъ. Слѣдъ това срѣщате този човѣкъ, комуто дължите. Той ви казва: Господине, азъ ви благодаря, че си изплатихте дълга. Казвате: другъ човѣкъ извади паритѣ отъ джоба ми и изплати дълга ми съ мои пари. Има ли нѣкакво прѣстѣпление въ това? Второто положение: срѣщате другъ господинъ, който ви дължи седмъ лева. Тогава сжщиятъ вашъ приятель взима тия пари отъ вашия

длъжникъ и ги туря въ кесията ви Седемътъ лева сж вжтрѣ вече. Какво е отношението между изваденитѣ и внесенитѣ пари? Какво ще кажете сега? — Паритѣ ми се върнаха. Върнаха ли се паритѣ ви? Сж щитѣ пари ли сж? — Не сж сж щитѣ. Слѣдователно, когато ви се случи нѣкоя малка неприятностъ въ живота, ще знаете, че това сж изваденитѣ седемъ лева отъ джеба ви — нѣкой вашъ приятель е изплатилъ дълга ви. Казвате обраха ме, туй нѣщо не трѣбваше да се случи. Не се безпокойте, нѣкой вашъ приятель е извадилъ паритѣ ви. Когато ви дойде нѣкоя малка радостъ ще знаете, че сж щиятъ вашъ приятель е срещналъ онзи, който има да ви дължи тия седемъ лева, извадилъ ги е отъ неговия джобъ и ги туря въ вашата кесия. Питамъ: този приятель, който едновременно изважда и внася паритѣ въ кесията ви, единъ и сжщъ ли е? — Да единъ и сжщъ е той. На добритѣ ще направи добро а на злитѣ — зло. Защо въ единия случай когато кесията ви е празна вие се безпокойте, а въ другия случай когато имате пари, вие се радвате? Въ единия случай имате минусъ, а въ другия случай — плюсъ. Азъ обичамъ да се радвамъ.

Като разсждавамъ така, вие казвате: тия работи сж лесни, знаемъ ги ние. Казвамъ: човѣкъ трѣбва да бжде буденъ въ малкитѣ работи въ живота си.

Всички сегашни хора иматъ стремежъ къмъ Бога, но той въ първо врѣме не е оформенъ. Въ първо врѣме, като се намѣрятъ въ трудно положение, тѣ казватъ: олеле, мамо; олеле, тате; олеле, бател! Но като видятъ, че отникждѣ не иде помощъ, тѣ казватъ: олеле, Божичко! — и обърнатъ погледа си нагорѣ къмъ небето. Отдѣ се е появилъ този стремежъ у човѣка? Той е вжтрѣшенъ стремежъ на душата. Значи, тия неблагоприятни условия за човѣка послужиха като потикъ, да се разчупи онази кора, която създава неговитѣ мжнотиини. Като се разчупи тази кора, човѣкътъ казва: само при Бога е спасението. Като минатъ мжнотиитѣ, пакъ дойде тази ледена кора, човѣкъ пакъ забравя Бога, Слѣдъ тоза отново дойдатъ страданията, човѣкъ пакъ се обръща къмъ Бога и намира смисъла само въ Него.

Слѣдователно, при сегашнитѣ условия на живота, страданията играятъ важна роль: всѣко страдание разчупва ледената кора, която обвива човѣка. Дойдатъ ли мжнотиитѣ, кажете: олеле, Божичко! Кажете ли така, ледената кора се разчупва. Въ това обръщане къмъ Бога, се ражда доброто. Слѣдъ тоза ще дойдатъ особенитѣ, красивитѣ, хубавитѣ, богатитѣ условия.

Всички съврѣмenni хора искатъ да бждатъ богати. Ако искате да създадете една ледена кора охоло себе си, искайте да бждете богати. Самата ледена кора кара човѣка да стане богатъ. Богатството е сила, благо което може да се използва и за добро, и за зло. Двѣ нѣща се изискватъ отъ богатия човѣкъ: да бжде добъръ и уменъ, Щомъ искашъ да бждешъ, първо искай отъ Бога да бждешъ много добъръ и много уменъ. Казвате: на съ пари ни трѣбватъ! Трѣбва да знаете, обаче, че богатството е резултатъ. Ако ти си много уменъ и добъръ човѣкъ непрѣмѣнно ще бждешъ и богатъ. Такива примѣри имаме въ стария завѣтъ. Аврамъ бѣше много уменъ и много добъръ, затова бѣше и богатъ човѣкъ. Йовъ бѣше много добъръ и много уменъ, затова бѣше и богатъ човѣкъ. Той имаше голѣмо богатство, но какво правѣше? — Той почти всѣки день принасяше жертва за своитѣ синове и дѣщери, да не съгрѣшатъ прѣдъ Бога. Той постоянно бдѣше надъ тѣхъ. Най-послѣ върху този добъръ и уменъ човѣкъ дойде едно изпитание — трѣбваше да види малката сиромашия. Значи Йовъ бѣше направилъ една малка погрѣшка, която, за да изкупи, трѣбваше да изгуби всичкото си богат-

нѣкой човѣкъ: той е отличенъ, но малко шантавъ. Значи, липсва му нѣщо. И това е едно отъ малкитѣ злини за човѣка.

Ще ви задамъ другъ въпросъ; защо хората иматъ сини, черни, зелени, или кестенязи очи? Все трѣбва да има нѣкаква причина затова. Ако прозорцитѣ на вашата кжща иматъ сини стѣкла ще кажете, че това е защото обичате синия цвѣтъ. Хората съ синитѣ очи сж опасни, пакъ и тия съ чернитѣ очи сж опасни, но и ония съ кестенязитѣ очи сжщо сж опасни. Значи, всички очи сж опасни. Ще ви кажа какъвъ е моятъ аргументъ, защо твърдя, че всички очи сж опасни. Като влѣзешъ при нѣкой братъ, или при нѣкоя сестра които иматъ сини очи, тѣ виждатъ всичко чрѣзъ синия цвѣтъ и казватъ: свѣтлината, която иде отъ слънцето, е синя. Да, синя е, разбира се. Излѣзатъ вънъ, пакъ казватъ: свѣтлината е синя; влѣзатъ вътрѣ, казватъ свѣтлината е синя. Защо е така? — Тѣхнитѣ очи сж сини. Слѣдователно, хората съ синитѣ очи виждатъ по единъ начинъ. Тия съ кафявитѣ очи виждатъ по другъ начинъ. Всички хора виждатъ, знаятъ и говорятъ само една седма отъ Истината. Хората, които говорятъ цялата Истина, трѣбва да иматъ прозрачни очи, т. е. безцвѣтни, или такъвъ цвѣтъ, който да съдържа всички цвѣтове на слънчевия лъчъ. Тѣ официално може

да иматъ сини очи, да бждатъ регистрирани къмъ хората съ сини очи, или могатъ да иматъ кестеняви, или отъ другитъ видове очи, но въ духовно отношение тѣхнитъ очи трѣбва да иматъ такъвъ цвѣтъ, който да изразява напълно Истината. Най-послѣ човѣкъ може да има прозрачни очи. Кога? — Когато искате да узнаете Истината. Тогава ще си туритъ прозрачни очи и ще кажете: такава е свѣтлината на слънцето. Прѣзъ нашитъ прозрачни очи свѣтлината на слънцето не се прѣчупва. Както влиза, така излиза прѣзъ тѣхъ. Съ това ние не искаме да кажемъ, че чернитъ очи сж лоши, но тѣ се нуждаятъ отъ повече свѣтлина. Ако мислите, че въ природата сжествува само тази свѣтлина, която минава прѣзъ чернитъ очи, вие ще изпаднете въ една погрѣшка. Нѣкой казва: азъ обичамъ синитъ очи. Защо обичате синитъ очи? Другъ казва: азъ обичамъ чернитъ очи. Защо обичате чернитъ очи? Този въпросъ е доста Философски, затова ще оста вие да мислите върху него, да си отговорите, защо обичате синитъ или чернитъ очи?

При разглеждане на кой и да е въпросъ, всички трѣбва да бждете свободни. Човѣшкиятъ умъ трѣбва да бжде свободенъ отъ всички прѣдубѣждения. Ако искашъ да кажешъ, че нѣкой човѣкъ е много добъръ, спри се, не казвай това. Ако искашъ да ка-

жешъ за н'кого най-малкото зло, пакъ се спри не го казвай. Кажи за него малкото добро. Ти се въздръжъ, не казвай лошото за човѣка. Когато ти се въздръжишъ, все ще се намѣри нѣкой, който ще го каже вмѣсто тебе. И въ токѣвъ случай, по-добрѣ е другъ да го каже, отколкото ти да го кажешъ. Ако вие не дойдете до тоза състояние, да си въздѣйствувате сами да се научите да владате вашия умъ, вашето сърце, нѣма да имате никакви резултати. Завладѣйте вашитѣ мисли, вашитѣ чувства въ най-малкитѣ имъ проявления! Ако вие не можете да обуздавате коня си още, когато е малкъ, то като придобие голѣми сили, той ще ви повали. Ако сте слаби да обуздавате вашитѣ най-малки потици, какъ ще обуздавате голѣмитѣ? Слѣдзателно, човѣкъ се изпитва и провѣрва при най-малкото зло, а не при голѣмото. Можете ли да обуздате най-малкото зло, ще можете да обуздате и голѣмото то отпослѣ ще дойде. Разумни трѣбва да бъдете! Азъ не съмъ за абсолютното въздръжание, и то само отвънъ, но човѣкъ трѣбва да се въздържа отвътрѣ. Запримѣръ, простудитесе, хване ви кашлица, и вие се въздръжате да не кашляте, стѣгате се. Смѣшно е това! Не е въпросътъ да се въздръжате да не кашляте, но да се научите да не се простудявате. Значи, злото у насъ показва нездравословно състояние.

Вие трѣбва да придобиете здравословното състояние на вашата душа. Придобиете ли го, тогава всички негативни качества, които проявявате днесъ, ще станатъ нормални.

Казвамъ: внеси изобилно любовъ въ душата на човѣка, и умразата ще изчезне. Внеси вѣрата въ човѣка, и безвѣрието ще изчезне. Внеси надеждата, и обезсърдението ще изчезне. Като се внесатъ положителнитѣ качества въ човѣка, отрицателнитѣ ще изчезнатъ. Онзи, който иска да изучава живота, трѣбва да се занимава съ висшитѣ свѣтове, и то тъй, че като помисли за нѣкой свѣтъ, да може да възприеме съответствуващи сили.

Сега нѣкои отъ васъ се боятъ отъ извѣстни отрижения. Да кажемъ, че единъ медиумъ седи прѣдъ своята маса, и се разговаря съ духоветѣ. Около него седятъ много хора, които образуватъ верига съ своя опрѣдѣлена мисль. Медиумътъ възприема мислитѣ на окръжаващитѣ и ги възпроизвежда. Другитѣ около него казватъ: Духътъ говори. — Не, това не е духътъ, но медиумътъ изразява мисльта на окръжаващитѣ. За да бѣде този медиумъ свободенъ отъ тѣхното влияние, всички въ веригата трѣбва да искатъ да имъ се каже нѣщо отгорѣ. Тѣ, напротивъ, всѣки отъ тѣхъ иска медиумътъ да каже това, което той мисли. И ме-

диумътъ съобщава това, което всъки поотдѣлно мисли. Това ни най-малко не е съобщение отъ невидимия миръ. Нѣкой казва: като влѣзохъ въ нашето събрание, дойде ми вдъхновение. Не, нѣкой братъ ималъ повъзвишени мисли, които ти си възприелъ. Той казва: възприехъ отгорѣ една възвишена мисль. Казвамъ: тази мисль бѣше посадена нѣкъждѣ прѣди хиляди години, а прѣди сто хиляди години е дошла на земята. Какво ще кажете отгорѣ на това? Това е правилната философия на живота. Всички трѣбва да знаете, дали дадена мисль, която прониква въ ума ви е дошла сега или съществува въ васъ отъ прѣди хиляди години, и вие я носите съ себе си. Когато една мисль проникне дълбоко въ душата ви, друга свѣтлина ще дойде. Има редъ правила, по които може да се провѣри всѣка Истина. Има закони, на които не знаемъ бъдещето. За всѣки законъ има редъ правила, чрѣзъ които той може да се провѣри.

Азъ при свободно врѣме бихъ се спрѣлъ да разглеждамъ Любовта, защото тя може да се разгледа като отдѣленъ свѣтъ. Най-първо започнете съ Любовта! Защо? Казвамъ: ако искате да оправите материалнитѣ си работи, започнете съ Любовта! Казвате: съ Любовь не става. Безъ Любовь пъкъ съвсѣмъ ще забатачите работитѣ си. Имате ли слуга, възлюбете го

направете му едно добро, и той слѣдъ десетъ години ще бѣде виденъ човѣкъ, или нѣкакъвъ богатъ търговецъ, който ще има най-малко сто милиона лева. Заради Любовта, която нѣкога сте изказали къмъ него, той ще ви послужи да се въздигнете. Ако имате другъ слуга, който е прѣстъ, но способенъ човѣкъ, пратете го въ училището, и ще видите, че единъ день той ще стане знаменитъ инженеръ, и ще ви се отплати съ знанието което е придобилъ. Тѣй щото, не говорете за Любовта, но проявете Любовта тамъ, дѣто трѣбва. Вие трѣбва да дадете, да пожертвувате нѣщо за Любовта. Онзи, къмъ когото проявите Любовта, той ще има крайна нужда отъ васъ, ще чувствува празнота, обезсърдчение, отчаяние. Вложите ли Любовта си въ този човѣкъ, той всѣкога ще ви бѣде признателенъ. Ако срещнете нѣкой човѣкъ, на когото душата е пълна съ любовъ, какво ще му дадете? Търсете мѣста, дѣто можете да вложите вашата любовъ. Това е Божествено. Какво търси Господъ въ свѣта? Свѣтлина ли търси Той? — Не, Богъ има свѣтлина. Той търси хора, които се нуждаятъ отъ Неговата свѣтлина. Защо дойде Христосъ на земята? — Да спаси грѣшнитѣ хора. Той дойде при онѣзи, които имаха нужда отъ Него. Той вложи Любовта си въ тѣхъ и единъ день тѣ ще се повдигнатъ. Ето първиятъ методъ.

по който можемъ да проявимъ Любовта, а не само да говоримъ за нея. Често мнозина се оплакватъ, че не сж много добри хора. Защо не сж добри хора? За да бжде човѣкъ добъръ, дълго врѣме трѣбва да го полироватъ. Всички хора по естество сж грапави. Материята отъ която сж направени, е грапава, затова трѣбва да се разработва. Силитѣ, които дѣйствуватъ у човѣка, сжщо тъй не сж добръ организирани. Всички силови линии у него трѣбва да се прѣорганизируютъ; тѣлото на човѣка анатомически трѣбва да се прѣустрои. Слѣдователно, търкането, триенето е необходимо, за да се полира човѣкъ. Като започнешъ да търкашъ нѣкой човѣкъ, той казва: остави, тази работа не става лесно. Слѣдъ като го огледятъ хубаво, ще му турятъ нѣкакви изпъкналости, нѣкакви релефи. Природата туря на тия шлифовани дѣца разумъ. Тѣ ще бждатъ статуитѣ, по които хората ще се учатъ. Първитѣ гравини, изпъкналости сж безсмислени, а вторитѣ, които оставатъ върху завършената статуя ставатъ смислени. Ако човѣкъ е уменъ, самъ трѣбва да се търка да се изглажда. Това е фигура на рѣчта, а не буквално изражение. Аз не разбирамъ, че трѣбва да вземете единъ камѣкъ и да се търкате съ него. Дойде или ви на ума да кажете за нѣкого, че е малко дърдорко, кажете си: той е отличенъ братъ. Това значи,

че сте взели единъ камъкъ, съ който се полировате. Пръккарате ли го десетъ пѣти върху себе си, вие ще се шлифвате, както онзи майсторъ, който прави хубава мряморна чешма. Като погледнете тази чешма, отдалечъ лъщи тя. Вие ще кажете: Учителю, за всичко говорете, но за полировка не дѣйте ни говори! Наистина, лошо нѣщо е да те полироватъ другитѣ хора. Кажете ли нѣщо лошо за нѣкого, вие го полировате. Кажете ли добро за нѣкого, вие себе си полировате.

И тѣй, най-опасното нѣщо е да полировашъ другитѣ. Полировайте сами себе си! Приложете ли полироването надъ другитѣ, ще си създадете такава беля, че десетки години не ще можете да се освободите, Никога не се опитвайте да полировате другитѣ. Вие можете да шлифвате камънитѣ, но дойде ли до хората, оставете тази работа, тя е за ангелитѣ. Тѣ иматъ право да шлифватъ. Това изкуство още не е за хората. Когато говоря че не трѣбва да се шлифвате, азъ разбирамъ, че това нѣщо е изключено отъ новия животъ. Докато сте още въ материалния животъ, тамъ шлифването се допуща. Вие знаете това изкуство и го прилагате на общо основание.

Въ окултната наука ние изучаваме методитѣ и начинитѣ за нозия животъ. За какво ще се говори тогава? За хубавото, за красивото. Вие ще бъдете ка-

то онзи българинъ богаташъ, който заспалъ и се прѣ-
несълъ въ другия свѣтъ. Като се върналъ, оттамъ, по-
викалъ сина си и му казалъ: „Синко, този животъ
горѣ не е такъвъ, какъвто е земниятъ животъ. Азъ
видѣхъ, колко много длъжници имамъ. Не искамъ да
остане нито единъ. Донесете ми тевтеритъ!“ Синътъ
му донася тевтеритъ, и той наклажда огънь и ги из-
гаря. „Никой не ми дължи повече!“ — казва богатиятъ
търговецъ. Това изисква отъ насъ новиятъ животъ.
Не ни трѣбватъ повече тевтери!

Азъ искамъ да освободя душитъ ви отъ всички
заблуждения и ограничения. Щомъ влѣзете въ новия
животъ, ще съберете старитъ тевтери, ще ги турите
въ огъня да изгорятъ. Достатъчно ви е оноза, което
имате въ хамбаря.

„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта“.

(Последня школна лекция отъ IV-та година)

